

VLADIMIR SOROKIN

Gheaţa

VLADIMIR SOROKIN
Gheaţa
— roman —

Traducere din limba rusă şi note de
DENISA FEJES

Din sânul cui a ieşit gheaţa.
Şi cine este cel ce naşte promoroaca din cer?
CARTEA LUI IOV, 38:29

Partea întâi

Fratele Ural

23.42
Suburbiile Moscovei. Mîtişci
Strada Silikatnaia, nr. 4

Clădirea noului depozit al Trustului Regional de Telefonie Mosobltelefon.

Un Lincoln-Navigator de teren, albastru-închis. A intrat în interiorul clădirii. S-a oprit. Farurile au luminat desluşit: podea de beton, pereţi din cărămidă, cutii cu transformatoare, bobine de cabluri subterane, un compresor Diesel, saci cu ciment, un butoiaş cu bitum, tărgi hârbuite, trei pungi de lapte goale, deşeuri, mucuri de ţigară, un şobolan mort, două moviliţe de fecale uscate.

Gorboveţ s-a opintit în uşi. Le-a împins. Canaturile de oţel s-au îmbucat. Au zdrăngănit. Le-a închis cu ivărul. A scuipat. A pornit spre maşină.

Uranov şi Rutman au coborât din maşină. Au deschis portbagajul. Pe podeaua maşinii de teren zăceau doi bărbaţi cu mâinile încătuşate. Cu gurile astupate cu bandă adezivă.

S-a apropiat Gorboveţ.

— Lumina se aprinde de undeva de pe-aici. - Uranov a scos un ghem de sfoară.

— Aşa nu se vede? - Rutman şi-a scos mănuşile.

— Nu prea. - Uranov şi-a mijit ochii.

— Dragule, important este să se audă! - Gorboveţ a zâmbit.

— Acustica e bună aici. - Uranov şi-a şters obosit obrazul. - Hai să începem.

Au târât prizonierii afară din maşină. I-au dus lângă doi

stâlpi de oţel. I-au legat de ei temeinic cu sfoară. I-au înconjurat. Şi-au aţintit în tăcere privirile asupra lor.

Farurile îi luminau. Toţi cinci erau blonzi, cu ochi albaştri.

Uranov: treizeci de ani, înalt, umeri înguşti, chip uscăţiv, expresie inteligentă, impermeabil bej.

Rutman: douăzeci şi unu de ani, statură mijlocie, slăbuţă, piept plat, suplă, palidă, neatrăgătoare, jachetă bleumarin, pantaloni negri din piele.

Gorboveţ: cincizeci şi patru de ani, bărbos, nu prea înalt, îndesat, mâini noduroase de ţăran, piept bombat, trăsături grosolane, cojoc galben-închis din piele argăsită.

Cei legaţi:

Primul — aproape cincizeci de ani, rotofei, îngrijit, rumen, costum scump;

Al doilea — tânăr, plăpând, nas acvilin, faţa plină de coşuri, jeanşi negri şi geacă din piele.

Gurile le erau lipite cu bandă adezivă semitransparentă.

— Să începem cu el. - Uranov a făcut din cap un semn în direcţia grăsanului.

Rutman a scos din maşină o lădiţă metalică prelungă. A aşezat-o pe podea în faţa lui Uranov. A descuiat lacătul metalic. Lădiţa s-a dovedit a fi un mini-congelator.

În ea erau culcate, unul cu capul la coada celuilalt, două ciocane din gheaţă: capete cilindrice de gheaţă, cozi lungi din lemn nefinisat legate de capete prin cureluşe din piele tăbăcită.

Uranov şi-a pus mănuşi. A apucat un ciocan. S-a apropiat de cel legat. Gorboveţ a desfăcut vestonul grăsanului la piept. I-a scos cravata. I-a sfâşiat cămaşa. Nasturii s-au risipit. S-a dezgolit privirii un piept alb şi puhav, cu sfârcuri micuţe şi cu o cruciuliţă de aur pe-un lănţişor. Degetele bătătorite ale lui Gorboveţ au înşfăcat cruciuliţa, au smuls-o.

Grăsanul s-a pornit să ragă. Să facă senine din ochi. Să-şi răsucească în toate părţile capul.

— Spune-ţi numele! - a rostit Uranov cu glas puternic.

Şi-a făcut vânt şi l-a izbit cu ciocanul în mijlocul pieptului.

Grăsanul a început să urle cu îndoită putere.

Cei trei au încremenit şi au ascultat cu atenţie.

— Spune-ţi numele! - a rostit din nou, după o pauză, Uranov. Şi l-a izbit din nou, cu sete.

Grăsanul a răcnit din rărunchi. Cei trei au înlemnit. Au

ascultat.

— Spune-ţi numele! - Uranov a lovit mai puternic.

Bărbatul răgea şi mugea. Trupul i se zgâlţâia. Pe piept

s-au conturat trei echimoze rotunde.

— Dă-ncoa’ să-l pălesc eu. - Gorboveţ a apucat ciocanul. Şi-a scuipat în palme. Şi-a luat avânt.

— Spune-ţi numele! - Ciocanul s-a năpustit cu sunet surd şi mustos asupra pieptului. Au prins a se risipi în jur sfărâmături de gheaţă.

Şi iarăşi au înlemnit tustrei. Au ascultat cu luare-aminte. Grăsanul mugea şi se smucea. Faţa îi pălise. Pieptul îi era năpădit de sudoare şi devenise stacojiu.

— Orsa? Orus? - Rutman şi-a atins neîncrezătoare buzele.

— Îi icneşte burta. - Gorboveţ a clătinat din cap.

— Da, e jos, e prea jos. - Uranov a dat afirmativ din cap. - E gol.

— Spune-ţi numele! - a urlat din nou Gorboveţ şi a lovit. Trupul bărbatului s-a contorsionat. A rămas suspendat neputincios în sfori.

Cei trei au venit foarte aproape de el. Şi-au întors urechile spre pieptul congestionat. Au ascultat cu atenţie.

— Îi ghiorţăie burta... - Gorboveţ a oftat descurajat. Şi-a luat avânt.

— Spune-ţi numele!

— Spune-ţi numele!

— Spune-ţi numele!

— Spune-ţi numele!

A lovit. A lovit. A lovit. Din ciocan au zburat fărâme de gheaţă. Oasele au trosnit. Din nasul grăsanului a început să picure sânge.

— E gol. - Uranov s-a îndreptat de mijloc.

— E gol... - Rutman şi-a muşcat buzele.

— E gol, mama lui... - Gorboveţ s-a sprijinit în ciocan. Respira greu. - Oh... măiculiţă mamă... câţi de-alde-ăştia făr’ de grai am mai răpus...

— Asta e - a oftat Rutman.

Gorboveţ a izbit de pământ ciocanul cu toată puterea. Capul de gheaţă s-a spart. Gheaţa s-a spulberat în toate direcţiile. Cureluşele rupte pendulau. Gorboveţ a aruncat coada ciocanului în congelator. A apucat celălalt ciocan. I l-a dat lui

Uranov.

Uranov a şters promoroaca de pe coadă. Şi-a aţintit posomorât privirea asupra trupului neînsufleţit al grăsanului. Şi-a mutat privirea asupra celui de-al doilea. Două perechi de ochi albaştri s-au întâlnit. Cel legat a început să se zbată şi să urle.

— Nu te speria, drăguţă. — Gorboveţ şi-a şters stropii de sânge de pe obraji. Şi-a strâns nările între degete. S-a aplecat. Şi-a suflat nasul pe pardoseală. Şi-a şters mâna de cojoc. - Ascultă, Ire, ăsta a fost al şaişpelea de-l trosnirăm, şi tot gol-pustiu a fost! Ce pasca mă-sii o mai fi şi asta? Al şaişpelea! Şi tot făr’ de grai.

— Poate să fie şi al o sută şaisprezecelea. - Uranov a descheiat geaca tânărului legat.

Puştiul a prins să scâncească. Genunchii anemici i se zgâlţâiau.

Rutman a început să-l ajute pe Uranov. Cei doi au sfâşiat de pe pieptul tânărului tricoul negru pe care era imprimat cu roşu WWW.FUCK.RU. Sub tricou îi dârdâia pieptul alb, costeliv, împestriţat de pistrui.

Uranov a stat puţin pe gânduri. I-a întins ciocanul lui Gorboveţ:

— Rom, fă-o tu. Eu cam de multă vreme n-am noroc.

— Îhî... - Gorboveţ şi-a scuipat în palme.

A început. Şi-a luat avânt.

— Spune-ţi numele!

Cilindrul de gheaţă s-a năpustit cu şuier asupra pieptului plăpând. Trupul celui legat s-a contorsionat sub lovitură. Cei trei au ascultat cu atenţie. Nările delicate ale tânărului au prins a tremura. Din ele au izbucnit icnete.

Gorboveţ şi-a clătinat cu mâhnire capul păros. A dus, lent, ciocanul spre spate.

— Spune-ţi numele!

Şuierul aerului despicat. Izbitură răsunătoare. Sfărâmături de gheaţă. Gemete din ce în ce mai slabe.

— Parcă-parcă... ar fi ceva... - Rutman a ascultat cu atenţie lângă pieptul învineţit.

— E sus, pur şi simplu e prea sus. — Uranov a clătinat din cap.

— Parc-ar fi ceva... nu ştiu... sau o avea ceva pe beregată? -

Gorboveţ şi-a netezit barba roşcovană.

— Mai dă o dată, Rom, dar mai la fix - a poruncit Uranov.

— Care mai la fix... - Gorboveţ şi-a luat avânt. - Spune-ţi numele!

Sternul a trosnit. Gheaţa s-a risipit pe podea. De sub pielea sfâşiată a ţâşnit, anemic, sângele. Tânărul spânzura fără vlagă în sfori. Ochii albaştri au început să i se rostogolească în cap. Genele negre au prins să-i fluture.

Cei trei au ascultat. Din pieptul tânărului a răzbătut un sunet slab, discontinuu.

— Asta-i! - s-a crispat Uranov

— Doamne, facă-se voia Ta! - Gorboveţ a aruncat ciocanul.

— Aşa-mi ziceam şi eu! - Rutman a izbucnit într-un râs vesel. Şi-a suflat în degete.

Tustrei s-au adunat lângă pieptul tânărului.

— Vorbeşte cu inima! Vorbeşte cu inima! Vorbeşte cu inima!... - a rostit sonor Uranov.

— Vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte, drăguţă! - a bolborosit Gorboveţ.

— Vorbeşte cu inima, cu inima, cu inima... - a şoptit fericită Rutman.

În pieptul însângerat s-a născut şi a pierit un ciudat sunet slab.

— Spune-ţi numele! Spune-ţi numele! Spune-ţi numele! - repeta Uranov.

— Numele, dragule, spune-ţi numele, numele, numele... - şoptea Rutman în sfârcul roz-palid.

Au amuţit. Au înlemnit. Au ascultat cu luare-aminte.

— Ural - a rostit Uranov.

— Ur... Ura... Ural! - Gorboveţ s-a tras de barbă.

— Urrraaal... uraaal... - Rutman şi-a închis pe jumătate pleoapele.

I-a cuprins pe toţi o stare de fericită agitaţie.

Repede, repede! - Uranov a scos un cuţit cu mâner butucănos.

Au tăiat sforile, l-au smuls banda adezivă de pe gură. L-au întins pe tânăr pe pardoseala din beton. Rutman a scos trusa de prim-ajutor. A scos din ea amoniacul. L-a adus. Uranov a pus pe pieptul lovit un prosop umed. Gorboveţ l-a apucat de spate pe tânăr. L-a zgâlţâit cu grijă:

— Hai, drăguţă, hai, mititelule...

Tânărul se zbătea din tot trupul lui firav. Ghetele cu talpă groasă i se smuceau pe pardoseală. A deschis ochii. A oftat din rărunchi. A tras un vânt. A prins a icni.

— E-n regulă. Trage-i, mititelule, la vânturi... - Gorboveţ l-a aburcat dintr-un salt de la podea. L-a cărat pe picioarele lui strâmbe şi vânjoase până la maşină.

Uranov a ridicat ciocanul. A spart gheaţa de podea. A pus coada în congelator. L-a închis. L-a dus la maşină.

Pe tânăr l-au aşezat pe bancheta din spate. Gorboveţ şi Rutman s-au aşezat de o parte şi de alta. fi susţineau. Uranov a deschis uşile depozitului. A ieşit cu maşina în întunericul jilav. A coborât. A încuiat uşile. S-a aşezat la volan. A condus maşina pe drumul îngust şi destul de accidentat.

Farurile luminau marginile drumului, cu petice de zăpadă murdară. Cadranul luminos arăta ora 00.20.

— Numele tău este Iuri? - Uranov l-a privit pe tânăr în oglinda retrovizoare.

— Iu -ri... — a suspinat acesta anevoie.

— Ţine minte, adevăratul tău nume este Ural. Inima ta a rostit acest nume. Până astăzi tu nu ai trăit, ai existat doar. Acum vei trăi. Vei primi tot ceea ce îţi vei dori. Şi vei avea un ţel măreţ în viaţă. Câţi ani ai?

— Douăzeci...

— Toţi aceşti douăzeci de ani ai dormit. Acum te-ai trezit. Noi, fraţii tăi, ţi-am trezit inima. Eu sunt Ire.

— Eu sunt Rom. - Gorboveţ l-a mângâiat pe obraz.

— Iar eu sunt Oham. - Rutman i-a făcut cu ochiul. A dat la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea asudată a lui Lapin.

— Te ducem la clinică, acolo ţi se va acorda primul ajutor şi-ţi vei putea reveni.

Puştiul a privit-o pe Rutman pieziş, ca o fiară hăituită. Apoi l-a privit pe bărbosul Gorboveţ.

— Eu... eu... dar când.... când... eu trebuie să...

— Nu pune întrebări - l-a întrerupt Uranov. - Eşti în stare de şoc. Trebuie să te obişnuieşti.

— Eşti încă slăbănuţ. - Gorboveţ l-a mângâiat pe creştet. - Fă-te tu bine, ş-om tăifăsui atuncea.

— Atunci vei afla totul. Te doare? - Rutman i-a aşezat cu grijă prosopul umed pe echimozele rotunde.

— Doa... re... - Tânărul a icnit. Şi-a închis ochii.

— În sfârşit, a fost şi prosopul de folos. Înainte de fiecare lovitură îl muiam şi iar îl muiam. Când colo, tot de-aia fără inimă. Şi iar stoarce-l! - Rutman a izbucnit în râs. L-a îmbrăţişat cu multă grijă pe Lapin. - Ascultă... e super că eşti de-al nostru. Îmi pare aşa de bine...

Maşina de teren s-a hurducat la un hop. Tânărul a scos un ţipăt.

— Mai uşor... nu goni... — Gorboveţ s-a tras de barbă.

— Te doare tare, Ural? - Rutman a rostit cu mulţumire noul nume.

— Tare... a-a-a-a! - Puştiul gemea şi ţipa.

— Gata, gata. Imediat n-o să mai zgâlţâie. - Uranov conducea înainte. Cu grijă.

Maşina a intrat pe Şoseaua Iaroslavskoe. A virat, a luat-o spre Moscova.

— Eşti student - a vorbit Rutman cu convingere - la Universitatea de Stat din Moscova, Facultatea de Jurnalistică.

Puştiul a mormăit ceva drept răspuns.

— Şi eu am studiat. La pedagogică, secţia economică.

— Păi cum, d-al tău, flăcăuaşul... - Gorboveţ a zâmbit. A strâmbat din nas. - S-a scăpat pe el! S-a cufurit pe el, mititelul!

Dinspre Lapin emana un uşor iz de fecale.

— E absolut normal. - Uranov privea drumul cu ochii mijiţi.

— Când m-au lovit pe mine, şi eu am slobozit papanaşi cafenii. - Rutman privea ţintă chipul slăbuţ al tânărului. - Ba mi-am dat drumul pe cinste şi la udeală, aşa, pe-ndelete. Pe când tu... - şi l-a pipăit între picioare - tu eşti uscat în faţă. Eşti cumva armean?

Puştiul a clătinat din cap.

— Sau de undeva, de prin Caucaz? - Şi-a trecut un deget peste nasul acvilin al lui Lapin.

El a negat din nou printr-o clătinare a capului. Chipul îi devenise şi mai palid. Îi era năpădit de sudoare.

— Nici din ţările baltice? Ai un nas frumos.

— Nu-l mai bate la cap, zăltato, nu de nas îi arde lui acum - a mormăit Gorboveţ.

— Oham, sună la clinică - a poruncit Uranov.

Rutman şi-a scos mobilul, a format un număr:

— Noi suntem. Avem un frate. Douăzeci. Da. Da. În cât

timp? Păi, în vreo...

— Douăzeci şi cinci - i-a suflat Uranov.

— Ajungem în jumătate de oră. Da.

Ea a închis mobilul.

Lapin şi-a lăsat capul pe umărul ei. Şi-a închis ochii. A căzut în nesimţire.

S-au apropiat de clinică:

Novolujneţki Prospekt, nr. 7.

Au oprit la intrarea în curte. Uranov şi-a arătat legitimaţia. S-au apropiat de clădirea cu două etaje. În spatele uşilor de sticlă aşteptau în picioare doi sanitari vânjoşi, în halate albastre.

Uranov a deschis portiera maşinii. Sanitarii s-au apropiat în fugă. Aduceau cu ei o targă pe rotile. Au început să-l tragă pe Lapin afară din maşină. El şi-a revenit în simţiri şi a slobozit un ţipăt anemic. L-au aşezat pe targă. L-au prins în cureluşe. L-au împins pe uşa clinicii.

Rutman şi Gorboveţ au rămas lângă maşină. Uranov a pornit după targă.

În camera de gardă îi aştepta *medicul*: rotofei, adus de spate, păr des înspicat, ochelari cu ramă de aur, bărbuţă pieptănată cu grijă, halat albastru.

Stătea în picioare lângă un perete. Fuma. Într-o mână ţinea o scrumieră.

Sanitarii au împins targa lângă el.

— Ca de obicei? - a întrebat medicul.

— Da. - Uranov i-a privit bărbuţa.

— Complicaţii?

— Se pare că sternul i s-a fracturat.

— Când? - Medicul a dat la o parte prosopul de pe pieptul lui Lapin.

— În urmă cu... patruzeci de minute.

A intrat în fugă o *asistentă medicală:* statură mijlocie, păr castaniu, expresie serioasă, pometi proeminenţi:

— Iertaţi-mă, Semion llici.

— Aşa, deci... - Medicul şi-a stins ţigara. A pus scrumiera pe pervaz. S-a aplecat asupra lui Lapin. A atins sternul umflat, violaceu. - Deci, mai întâi spălaţi bine cocteilul ăsta. Apoi, la roentgen. După aia, la mine.

S-a răsucit brusc pe călcâie şi a pornit spre uşă.

— Să rămân? - l-a întrebat Uranov.

— N-are rost. Mâine dimineaţă. - Doctorul a ieşit. Asistenta a despachetat o seringă din ambalaj, l-a pus acul. A spart două fiole, le-a tras conţinutul în seringă.

Uranov şi-a trecut mâna peste obrazul lui Lapin. Acesta a deschis ochii. Şi-a săltat capul. A privit în jur. A tuşit. Şi s-a smucit brusc de pe targă.

Sanitarii s-au repezit spre el.

— Nu-u-u-u! Nu-u-u-u! Nu-u-u-u!! - a început el să zbiere răguşit.

L-au ţinut strâns lipit de targă. Au început să-l dezbrace. S-a răspândit iz de fecale proaspete. Uranov a expirat. Lapin horcăia şi plângea.

Un sanitar a strâns antebraţul slăbuţ al lui Lapin cu un garou. Asistenta s-a aplecat spre el cu seringa:

— Nu trebuie să suferi...

— Vreau să sun aca-a-a-să-ă-ă... - a suspinat printre sughiţuri Lapin.

— Eşti deja acasă, frate - i-a zâmbit Uranov.

Acul a pătruns în venă.

Mer

Lapin s-a dezmeticit pe la ora trei după-amiază. Zăcea culcat într-o rezervă de spital de o persoană. Tavan alb. Pereţi albi. Perdele albe semitransparente la fereastră. Pe o măsuţă albă cu picioruşe arcuite, o vază cu o ramură de liliac alb. Un ventilator alb, nepus în funcţiune.

Lângă fereastră, pe un scaun alb, o infirmieră douăzeci şi patru de ani, bine făcută, păr blond tuns scurt, ochi albaştri, ochelari în montură mare, argintie, halat alb scurt, picioare frumoase.

Infirmiera citea revista OM.

Lapin şi-a privit pieziş pieptul. Era legat strâns într-o faşă elastică. Netedă. Sub ea se întrezărea bandajul.

Lapin şi-a vârât mâna sub pătură. A atins faşa.

Infirmiera a observat. A pus revista pe pervaz. S-a ridicat. S-a apropiat de el.

— Bună ziua, Ural.

Era înaltă. Ochii albaştri îl priveau atent din spatele ochelarilor. Buzele pline îi zâmbeau.

— Eu sunt Haro - a rostit ea.

— Ce? - Lapin şi-a dezlipit buzele crăpate.

— Eu sunt Haro. — S-a aşezat cu grijă pe marginea patului. - Cum te simţi? Nu eşti ameţit?

Lapin i-a privit părul. Şi şi-a amintit totul.

— Eu... sunt încă aici? — a întrebat cu voce răguşită.

— Eşti la clinică. — Ea i-a apucat mâna. Şi-a lipit degetele calde şi moi de încheietura mâinii lui. A început să-i asculte pulsul.

Lapin a tras cu grijă aer în piept. A expirat. Simţea o apăsare uşoară şi surdă în capul pieptului. Dar nu-l durea. Şi-a înghiţit saliva. S-a încruntat. Îl ustura în gât. Înghiţitul îi provoca durere.

— Vrei să bei ceva? '

— Puţin.

— Suc, apă?

— Oranj... adică... suc de portocale. Aveţi?

— Bineînţeles.

Ea şi-a întins braţul pe deasupra lui Lapin. Halatul alb a

prins să foşnească. Lapin a simţit mirosul parfumului. A privit spre gulerul răsfrânt al halatului. Gât frumos, neted. O aluniţă sub claviculă. Un lănţişor fin de aur.

Şi-a mutat privirea spre dreapta. Acolo se afla o măsuţă îngustă cu băuturi. Ea a umplut un pahar cu suc galben. A înfăşurat paharul într-un şerveţel. L-a apropiat de Lapin.

El s-a răsucit.

Cu mâna stângă, infirmiera l-a ajutat să se ridice în şezut. Capul lui a atins speteaza albă a patului. A luat paharul din mâna ei. A băut.

— Nu ţi-e răcoare? - Ea a zâmbit. L-a privit ţintă.

— Nu... Dar cât e ceasul?

— Trei. Infirmiera şi-a privit ceasul îngust.

— Trebuie să sun acasă.

— Bineînţeles.

Ea a scos din buzunar un mobil.

— Bea. Suni după.

Lapin a băut cu nesaţ jumătate de pahar. A expirat. Şi-a lins buzele.

— Acum eşti însetat.

— Aşa e. Dar dumneavoastră...

— Tutuieşte-mă.

— Eşti... de mult aici?

— În ce sens?

— Adică, de când lucrezi aici?

— De aproape doi ani.

— Şi ce eşti?

— Eu? - Ea a zâmbit mai larg. - Sunt infirmieră.

— Şi aici ce... ce spital e ăsta?

— E un centru de reabilitare.

— Pentru cine? Îi privea aluniţa.

— Pentru noi.

— Care — noi?

— Oamenii care s-au trezit.

Lapin a amuţit un timp. A terminat sucul.

— Mai vrei?

— Încă puţin... - I-a întins paharul.

Ea i l-a umplut. El a băut jumătate:

— Nu mai vreau.

Ea i-a luat paharul. L-a aşezat pe măsuţă. Lapin a arătat

din cap spre mobil:

— Se poate?

— Da, sigur că da. - Şi i l-a întins. - Vorbeşte. Eu o să ies.

S-a ridicat. A ieşit cu pas grăbit.

Lapin a format numărul părinţilor, a tuşit. Tatăl a ridicat receptorul:

— Da.

— Eu sunt, tată.

— Unde-ai dispărut?

— Păi, sunt aici... - Şi-a atins faşa de pe piept. - Âăă...

— Ce — âăă? S-a-ntâmplat ceva?

— Cum să... doar că...

— Iar ai dat de bucluc? Eşti cumva la pârnaie?

— Nu...

— Dar unde eşti?

— Păi, am fost aseară cu Golovastik la concert. Pe Gorbuşka. Ce mai, am rămas la el peste noapte.

— Şi nu puteai să ne suni?

— Păi, ştii... Ne-am împotmolit la el... avea mare bairam acasă...

— Iar v-aţi matolit?

— A, nu, am băut numai puţină bere.

— Nişte pierde-vară, aia sunteţi. Vezi că noi ne aşezăm la masă. Vii şi tu?

— Păi, eu... ăâ, vrem să ieşim puţin la plimbare.

— Unde?

— În parc... e unul chiar aici. Vrea să-şi plimbe câinele.

— Cum vrei. Avem pui cu mujdei. Îl mâncăm tot.

— Încerc să vin.

— Vezi şi nu te-ncurca prea mult pe-acolo.

— Bine...

Lapin a închis mobilul. Şi-a atins gâtul. A dat deoparte pătura. Era în pielea goală.

— La dracu'... unde-mi sunt chiloţii? - Şi-a atins mădularul.

L-a săgetat o durere vie în capul pieptului. S-a schimonosit. Şi-a apăsat mâna pe faşă.

— Jigodia...

Infirmiera a deschis precaut uşa.

— Ai terminat?

— Da... - Şi-a tras iute pătura pe el.

Ea a intrat.

— Unde-mi sunt hainele? - Lapin s-a încruntat. Şi-a frecat corsetul elastic.

— Doare? - Ea s-a aşezat din nou pe marginea patului.

— M-a săgetat un junghi.

— Ai o mică fisură pe stern. Trebuie să porţi corsetul ăsta elastic. La efort sau dacă te răsuceşti brusc, poţi avea dureri violente. Până se sudează la loc. E normal. Cutia toracică nu se pune în ghips.

— De ce? - a smârcâit el din nas.

— Pentru că omul trebuie să respire - a zâmbit ea.

— Şi unde-mi sunt hainele? - a întrebat el din nou.

— Ţi-e frig?

— Nu... pur şi simplu... nu-mi place să dorm în pielea goală.

— Serios? - L-a privit franc. - Eu, din contră. Nu pot să adorm dacă am ceva pe mine. Chiar şi numai lănţişorul.

— Lănţişorul?

— Îhî. Uite.— Ea şi-a vârât mâna în reverul halatului, a scos la iveală un lănţişor cu o micuţă cometă prinsă de el. - întotdeauna mi-l scot noaptea.

— Interesant - a surâs Lapin. - Eşti chiar aşa de sensibilă?

— Omul trebuie să doarmă gol.

— De ce?

— Pentru că se naşte gol şi moare gol.

— Ei, de murit nu moare gol. Îmbrăcat într-un costum de haine. Şi într-un sicriu.

Ea şi-a adunat lănţişorul.

— Omul nu se îmbracă singur în costum. Şi nici nu se întinde singur în sicriu.

Lapin nu i-a răspuns. A privit pieziş.

— Vrei să mănânci?

— Vreau... am nevoie... de hainele mele. Şi să merg la toaletă.

— Ca să faci pipi?

— Îhî...

— Asta nu-i o problemă. — S-a aplecat. A scos de sub pat o ploscă albă din plastic.

— A, nu... eu nu... - Lapin a zâmbit strâmb.

— Relaxează-te. - Ea a vârât iute şi expert vasul sub

aşternut.

Plasticul rece a atins coapsele lui Lapin. Mâna ei i-a apucat mădularul. I l-a direcţionat în ploscă.

— Ascultă... - A dat să-şi adune genunchii la piept. - Încă nu-s paralitic.

Cu mâna liberă ea a stopat mişcarea genunchilor. I-a presat. I-a întins pe pat.

— Dar nu-i nici o problemă în privinţa asta - a rostit ea blând şi insistent.

Lapin a început să râdă fâstâcit. A privit spre OM. Apoi spre liliacul din vază.

S-a scurs jumătate de minut.

— Ural? Îţi vine sau nu-ţi vine? - l-a dojenit ea blând.

Chipul lui Lapin a devenit serios. S-a îmbujorat uşor.

Mădularul i-a tresărit. Urina a început să curgă silenţios în ploscă. Infirmiera îi susţinea cu pricepere mădularul.

— Aşa. Vezi ce simplu. N-ai făcut niciodată pipi în ploscă?

Lapin a clătinat din cap. Urina curgea.

Infirmiera şi-a întins braţul liber. A luat un şerveţel de pe măsuţa cu băuturi.

Lapin şi-a muşcat buza şi a expirat precaut.

Jetul secase. Infirmiera i-a învelit mădularul în şerveţel. A scos plosca, de-acum călduţă, de sub aşternut. A pus-o sub pat. A început să-i şteargă mădularul.

— Te-ai născut cu ochi albaştri? - l-a întrebat ea.

— Da. - O privea pe sub sprâncene.

— Eu m-am născut cu ochi cenuşii. Până la şase ani am avut ochi cenuşii. Dar într-o zi tata m-a dus cu el la uzină. Ca să-mi arate o maşinărie fermecată care asambla ceasuri. Când am văzut-o, am înlemnit pur şi simplu de fericire! Să fi văzut cum lucra, funcţiona uluitor! Nu mai ştiu cât am stat acolo — o oră, două... Am venit acasă, m-am dus la culcare. Şi a doua zi dimineaţă ochii mei erau albaştri.

Mădularul lui Lapin a început să se încordeze.

— Ai gene negre. Şi sprâncene la fel - l-a analizat ea din priviri. - Eşti, cu siguranţă, drăgăstos.

— Drăgăstos?

— Drăgăstos. Eşti?

— Eu... În general... - a înghiţit în sec.

— Ai avut femei?

El a zâmbit nervos:
— Fufe. Dar tu ai avut femei?
— Nu. Eu am avut numai bărbaţi - a răspuns ea calm, lăsându-i penisul din mână. - Asta însă, înainte. Înainte de a mă trezi.
— Înainte?
— Da. Înainte. Acum nu mai am nevoie de bărbaţi. Acum am nevoie de fraţi.
— Cum vine asta? - Şi-a adunat genunchii, ca să-şi ascundă mădularul învârtoşat.
— Sexul e o boală. Mortală. Şi de boala asta suferă întreaga omenire. - Ea a adunat şerveţelul şi l-a vârât în buzunarul halatului.
— Da? Interesant... - a surâs Lapin. - Şi cu dragostea cum vine treaba? Parcă spuneai ceva pe chestia asta?
— Înţelegi tu, Ural, există o dragoste trupească. Dar este egală cu zero în comparaţie cu afecţiunea inimii. A unei inimi care s-a trezit. Iar tu vei începe imediat să simţi asta.
Uşa s-a deschis.
A intrat o *femeie* în halat alb, ponosit: treizeci şi opt de ani, statură mijlocie, plinuţă, păr blond, ochi albaştri, faţă rotundă; neatrăgătoare, zâmbitoare, senină.
Lapin şi-a strâns la piept genunchii tremurânzi. S-a întins după pătură. Dar aceasta se adunase la picioare.
Infirmiera s-a ridicat. S-a apropiat de femeie. S-au sărutat cu multă grijă pe obraji.
— Văd că aţi făcut deja cunoştinţa. - Femeia abia intrată l-a privit cu zâmbet pe Lapin. - Acum e rândul meu.
Infirmiera a ieşit. A închis fără zgomot uşa în urma ei. Femeia l-a privit pe Lapin.
— Bună ziua, Ural - a rostit ea.
— Bună ziua... - El şi-a întors privirea.
— Eu sunt Mer[1].
— Aşa? Al cui?
— Al nimănui, a zâmbit ea. Mer este numele meu.
Ea şi-a scos halatul. A păşit, goală, spre Lapin. I-a întins mâna dolofană.
— Ridică-te, te rog.
— De ce? - Lapin i-a privit pe sub sprâncene sânii mari,

1 De la *maire* — primar (fr.), transcris fonetic şi folosit ca atare în rusă.

lăsaţi.

— Te rog. Nu trebuie să-ţi fie ruşine de mine.

— Mi se rupe de dumneata. Numai că... daţi-mi hainele. Lapin s-a ridicat. Şi-a pus mâinile în şoldurile plăpânde. Ea a păşit spre el. L-a îmbrăţişat cu grijă şi şi-a lipit pieptul de al lui.

Lapin a izbucnit într-un râs nervos, întorcându-şi faţa de la ea.

— Ascultă, tanti, n-o să ţi-o trag.

— Nici nu-ţi propun asta - a spus ea. A încremenit locului.

Lapin a oftat cu alean, a privit spre tavan.

— Aveţi de gând să-mi înapoiaţi hainele?

Şi, brusc, a tresărit. Tot corpul i s-a crispat. A înlemnit. Cei doi au amorţit. Au rămas în picioare, îmbrăţişaţi. Ochii li s-au închis.

Au stat astfel, nemişcaţi, patruzeci şi două de minute.

Mer a tresărit, a suspinat. Şi-a desfăcut braţele. Lapin s-a prăbuşit neputincios din braţele ei la podea. Se contorsiona spasmodic. Îşi muşca buzele. Inspira aerul cu nesaţ, printre icnete. S-a ridicat în şezut. Şi-a deschis ochii. A privit ţintă, resemnat, piciorul patului. Avea obrajii căzuţi.

Mer şi-a ridicat halatul, l-a îmbrăcat. Şi-a aşezat palma mică şi dolofană pe creştetul lui Lapin.

— Ural.

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din salon.

A intrat infirmiera cu hainele lui Lapin pe braţe. S-a ghemuit alături de Lapin.

— Cum te simţi?

— E-n regulă. - Şi-a trecut mâna tremurândă peste faţă. - În general, aş vrea... asta... aş vrea...

— Te doare pieptul?

— Cum să... aşa... eu... cum să...

— Îmbracă-te. - Infirmiera l-a mângâiat pe umăr.

Lapin a tras spre sine jeanşii. Sub ei era o pereche de chiloţi. Noi. Nu erau ai lui.

I-a pipăit.

— Şi dumneavoastră... tu...

— Ce anume? - l-a întrebat infirmiera. - Să mă întorc cu spatele?

— Dar tu... ce faci? — s-a smârcâit el.

A privit-o de parcă atunci o vedea întâia oară. Degetele fi

tremurau uşor.

Infirmiera s-a ridicat. S-a apropiat de fereastră. A dat la o parte perdelele. A început să privească ramurile golaşe.

Lapin s-a ridicat anevoie în picioare. Clătinându-se şi poticnindu-se, şi-a tras pe el chiloţii. Apoi jeanşii. A luat tricoul negru. Tot nou. În locul vechii inscripţii WWW.FUCK.RU avea imprimat „BASIC”. Tot cu roşu.

— Asta... de ce? - Frământa între degete tricoul cel nou.

Infirmiera şi-a întors privirea spre el.

— Îmbracă-l. Toate acestea sunt ale tale.

El a privit tricoul. Apoi l-a îmbrăcat. S-a întins după geacă. Pe ea erau aşezate lucrurile lui. Cheile. Carnetul de student. Portmoneul. Portmoneul era mai umflat ca de obicei.

Lapin l-a luat. L-a deschis. Era ticsit cu bani. Ruble în bancnote de câte cinci sute. Şi dolari.

— Ăsta... nu-i al meu - a privit el portmoneul.

— Este al tău. - Infirmiera s-a întors. S-a apropiat de el.

— Eu am avut... şaptezeci de ruble. Şaptezeci... şi cinci.

— Sunt banii tăi.

— Nu-s ai mei... - A privit portmoneul. Şi-a atins pieptul.

Ea l-a apucat de umeri:

— Uite ce e, Ural. Tu încă nu înţelegi ce s-a petrecut cu tine. Aş spune chiar că nu înţelegi deloc. Azi-noapte te-ai trezit. Dar încă nu te-ai desprins de somn. De-acum, viaţa ta se va desfăşura cu totul altfel. Noi te vom ajuta.

— Care — noi?

— Oamenii. Care s-au trezit.

— Şi... ce?

— Nimic.

— Ce se va întâmpla cu mine?

— Tot ceea ce li se întâmplă celor care s-au trezit.

Ochii de-acum sticloşi ai lui Lapin i-au privit chipul frumos.

— Ce anume — tot?

— Ural - degetele ei i-au strâns umerii costelivi - ai răbdare. Abia te-ai ridicat dintr-un pat. În care ai dormit vreme de douăzeci de ani. Nu ai făcut încă nici primul pas. Aşa că pune-ţi portmoneul în buzunar şi urmează-mă.

Ea a deschis uşa. A ieşit în coridor.

Lapin şi-a îmbrăcat geaca, şi-a vârât portmoneul în buzunarul interior. Cheile şi carnetul de student — în cele

laterale. A ieşit pe coridor.

Infirmiera mergea cu pas grăbit. El a urmat-o. Cu precauţie. Şi-a atins corsetul elastic de pe piept.

Lângă camera de gardă îi aşteptau doctorul şi Mer. Ea era îmbrăcată într-un palton mov-închis, cu nasturi mari.

Stătea în picioare, cu mâinile vârâte în buzunare. L-a privit pe Lapin cu aceeaşi căldură şi afecţiune. I-a zâmbit.

— Aşadar, tinere, avem o mică fisură a sternului - a început doctorul.

— Mi s-a spus deja - a mormăit Lapin, fără a-şi dezlipi privirea de pe Mer.

— Repetiţia este mama învăţăturii, a continuat impasibil doctorul. Nu scoţi corsetul zece zile. Nu ridici plăci de beton. Nu stabileşti recorduri mondiale. Nu faci amor cu uriaşi. Pe-astea însă - i-a întins două cutiuţe cu medicamente - le dai pe gât. De două ori pe zi. Şi dacă te doare, iei cu pentalgin. Sau cu şapte pahare de votcă. Clar?

— Poftim? — Lapin şi-a trecut de la Mer către doctor privirea grea a ochilor.

— Am glumit, ia-le. — În palma doctorului erau cele două cutiuţe.

Lapin le-a privit cu atenţie. Le-a luat. Şi le-a vârât în buzunare.

— Tânărul nu înţelege de glumă - le-a explicat doctorul, cu un zâmbet, femeilor.

— înţelege totul perfect. Mulţumesc. - Mer şi-a apăsat obrazul de cel al doctorului.

— Fii fericit, Ural - a rostit cu voce puternică infirmiera.

Lapin s-a răsucit brusc spre ea. A privit-o ţintă: frumoasă, bine făcută, privire caldă. Ochelari cu rame mari. Buze cărnoase.

Mer le-a făcut un semn din cap. A ieşit pe uşa turnantă. În stradă. Vremea era mohorâtă. Geruia. Copaci umezi, golaşi. Petice de zăpadă. Iarbă cenuşie.

Lapin a ieşit în urma ei. A coborât precaut treptele.

Mer s-a apropiat de un Mercedes mare, albastru. A deschis portiera din spate. S-a întors spre Lapin:

— Pofteşte, Ural.

Lapin s-a strecurat înăuntru. S-a aşezat pe bancheta moale. Piele albastră. Muzică în surdină. Mireasmă plăcută de santal.

Ceafa spelbă a şoferului.

Mer s-a aşezat în faţă.

— Faceţi cunoştinţa, Frop. El este Ural.

Şoferul s-a întors spre el: cincizeci şi doi de ani, faţă rotundă, blajină, ochi mici de un albastru tulbure, mâini puhave, costum albastru, în ton cu nuanţa maşinii.

— Frop — i-a zâmbit el lui Lapin.

— Iura... adică... Ural - a zâmbit strâmb Lapin. Şi, brusc, a izbucnit în râs.

Şoferul s-a răsucit la loc. A apucat volanul. Maşina a demarat lin. Au ieşit în Splaiul Lujneţkaia.

Lapin continua să râdă. Şi-a atins pieptul cu mâna.

— Unde locuieşti? - l-a întrebat Mer.

— În Medvedkovo. — Lapin şi-a lins cu greutate buzele.

— În Medvedkovo? Te ducem acasă. Pe ce stradă?

— Lângă staţia de metrou... acolo. O să vă arăt... Lângă metrou. O să cobor.

— Bine. Dar mai întâi o să mergem până-ntr-un loc. Acolo vei face cunoştinţă cu trei fraţi. Tineri de vârsta ta. Îţi vor spune câteva cuvinte, atâta tot. Şi, în general, te vor ajuta. Acum ai nevoie de ajutor.

— Şi... unde vine asta?

— În centru. Pe Bulevardul Ţvetnoi. Ne ia maximum jumătate de oră. Apoi te ducem acasă.

Lapin a privit pe fereastră.

— Important acum pentru tine este să încerci să nu te miri de nimic - a început să vorbească Mer. - Nu te speria. Nu suntem o sectă totalitară. Suntem pur şi simplu oameni liberi.

— Liberi? - a mormăit Lapin.

— Liberi.

— De ce?

— Pentru că ne-am trezit. Iar cel care s-a trezit este liber.

Lapin i-a privit urechea.

— M-a durut.

— Ieri?

— Da.

— Este firesc.

— De ce?

Mer s-a răsucit către el:

— Pentru că te-ai născut din nou. Iar naşterea înseamnă

întotdeauna durere. Şi pentru cea care naşte, şi pentru cel care se naşte. Când mama ta te-a expulzat din vaginul însângerat, învineţit, oare nu te-a durut? Ce-ai făcut atunci? Ai început să plângi.

Lapin i-a privit ochii albaştri, apăsaţi de pleoapele uşor umflate. Pupilele erau mărginite de o abia sesizabilă irizare galben-verzuie.

— Aşadar, ieri m-am născut din nou?

— Da. Noi spunem: te-ai trezit.

Lapin i-a privit părul blond, scurt, tuns cu grijă. Vârfurile părului tresăltau uşor. În cadenţa maşinii.

— M-am trezit?

— Da.

— Şi... cine doarme?

— Nouăzeci şi nouă la sută din omenire.

— De ce?

— Este greu de explicat în două cuvinte.

— Şi cine... nu doarme?

— Tu, eu, Frop, Haro. Fraţii care te-au trezit ieri.

Au intrat pe Sadovoe Kolţo. În faţa lor se întindea un mare ambuteiaj.

— Ca să vezi - a oftat şoferul. - Curând o să circulăm prin centru numai pe jos.

Paralel cu Mercedes-ul rula o Lada murdară. La volan, un puşti gras. Mânca un cheeseburger. Hârtia de ambalaj îi acoperea nasul turtit.

— Şi cel... care a rămas acolo? - a întrebat Lapin.

— Unde?

— Păi... ieri... el ce-a făcut? Şi el s-a trezit?

— Nu. El a murit.

— De ce?

— Pentru că era gol. Ca o coajă de nucă.

— Cum adică... el nu era om?

— Ba era om. Dar era gol. Adormit.

— Şi eu nu sunt gol?

— Tu nu eşti gol. - Mer a scos din geantă un pacheţel cu gume de mestecat. L-a desfăcut. A scos pentru sine o lamă. A întins pachetul şoferului. Acela a refuzat printr-un gest al capului. I l-a întins lui Lapin.

El a scos o lamă cu un gest automat. A despachetat-o. A

privit lama rozalie. Şi-a atins cu ea buza de jos.

— Eu... ăăă...

— Ce e, Ural? .

— Eu... o să cobor.

— Cum vrei. - Mer i-a făcut semn şoferului.

Mercedes-ul a frânat brusc. Lapin a căscat nervos. A găsit pe pipăite mânerul neted şi răcoros al portierei. L-a tras spre el. A deschis anevoie portiera. A ieşit. A pornit-o printre maşini.

Şoferul şi Mer au privit lung în urma lui.

— De ce fug toţi? - a întrebat şoferul. - Şi eu am fugit.

— Este o reacţie firească. - Mer a reînceput să-şi mestece guma. - Credeam că o să-l tenteze să facă asta chiar mai curând.

— Răbdător, băiatul... Acum, încotro?-

— La Jaro.

— La birou?

— Da. - Şi-a aruncat privirea spre bancheta din spate.

Lama roz-mat a gumei, îndoită, rămăsese acolo. Pe pielea albastră, netedă.

Şvaiţer

Lapin a luat-o la pas. Apoi la fugă. Cu greu. Ridicându-şi anevoie picioarele. S-a schimonosit de durere. Şi-a strâns mâna la piept. A traversat strada.

Brusc.

Durere.

Sternul.

Ca un şoc electric.

A scăpat un ţipăt. Durerea s-a insinuat în coate. În coaste. În tâmple. A început să geamă. S-a lăsat în genunchi.

— Javra...

S-a oprit un bărbat bine îmbrăcat.

— Care-i problema?

— Javra... — a repetat Lapin.

— Viaţa? Just.

Lapin s-a ridicat cu greu. A pornit şontâcăind spre Patriarşie Prudî. Aici, nu mai era de mult zăpadă. Trotuar umed lângă iaz. Mâzga oraşului în prag de primăvară.

A răzbit până pe Bolşaia Bronnaia. A ieşit în bulevard. S-a aşezat pe o bancă. S-a rezemat de speteaza jilavă, tare.

— Fir-ar... mă-sa... Futu-i...

S-a apropiat o bătrânică răpănoasă. S-a uitat într-o pubelă. A plecat mai departe.

Lapin şi-a scos portmoneul. A scos din el dolarii, l-a numărat: nouă sute.

A numărat rublele: patru mii cinci sute. Plus cele şaptezeci ale lui, de dinainte. Şi o monedă de cinci.

A privit în jur. Oamenii mergeau. Şi grăbit. Şi fără grabă. Un băiat şi o fată beau bere în mers.

— E o idee... — Lapin a extras o bancnotă de cinci sute de ruble, şi-a pus portmoneul la loc.

S-a ridicat precaut. Dar durerea dispăruse.

A ajuns la un chioşc. Şi-a cumpărat o sticlă de Baltica. A cerut să-i fie deschisă. A băut jumătate din ea pe nerăsuflate. Şi-a tras sufletul. Şi-a şters lacrimile care-l podidiseră. A pornit spre metrou. Piaţa Puşkin era aglomerată. Şi-a terminat berea. A aşezat cu grijă sticla goală pe parapetul de marmură. A început să coboare treptele. S-a oprit. Şi-a spus: „Păi, paraii?“

S-a întors. A ieşit pe Tverskaia. Şi-a înălţat un braţ. Au oprit imediat două maşinii Una roşie, murdară. Şi una verde. Mai curăţică.

— În Certanovo - i-a spus Lapin şoferului din maşina roşie, murdara.

— Şi mai ce?

— Mai ce — ce?

— Ce, ce! O sută cincizeci!

Lapin a încuviinţat din cap. S-a aşezat lângă şofer.

— Unde-n Certanovo?

— Pasajul Sumskoi.

Şoferul a mişcat posac din mustăţi. A dat drumul la muzică. Proastă. Dar stridentă.

După o oră de mers domol, maşina s-a apropiat de clădirea cu şase etaje în care locuia Lapin. El a plătit. A coborât din maşină. A urcat la etajul patru. A deschis uşa cu cheia. A pătruns în vestibulul ticsit. În apartament mirosea a pisică şi a ceapă prăjită.

— A-a-a... Cristos se arată norodului. - Tatăl l-a privit din bucătărie, mustrător.

— Era şi timpul! - Mama i-a aruncat o privire. - începuserăm deja să sperăm că te-ai mutat la Colovasdk.

— Salut - a mormăit Lapin. Şi-a scos geaca. Şi-a atins bandajul: se observă cumva prin tricou? S-a privit în oglinda ovală: se observă. A intrat în camera lui.

— Noi am mâncat deja tot, nu te grăbi! - i-a strigat mama. Ea şi tatăl au izbucnit în râs.

Lapin a împins cu piciorul uşa cu inscripţia: „FUCK OFF FOREVER!” în cameră era semiîntuneric: rafturile cu cărţi, măsuţa cu computerul, colţul muzical, un munte de CD-uri. Postere pe pereţi: Matrix, Lara Croft în pielea goală, cu două pistoale în mâini, Marilyn Manson în poziţie de Cristos putrezind pe cruce, patul nefăcut. Motanul siamez Nero torcea pe pernă.

Trei cămăşi atârnau pe speteaza scaunului. Lapin a luat-o pe cea neagră. Şi-a pus-o peste tricou. S-a lungit cu precauţie pe pat. A căscat cu un ţipăt:

— La... draaaa... cuuuu!

Nero s-a ridicat cu lehamite. S-a apropiat de el. Lapin i-a suflat în ureche. Nero s-a ferit. A sărit pe covorul vechi. Şi a

ieşit din cameră.

Lapin a privit buzele pline ale Larei Croft. Şi-a amintit de infirmieră.

— Har... Hara? Lara. Klara.

A zâmbit. A clătinat din cap. A expirat cu putere aerul printre dinţii neregulaţi.

Prin uşa întredeschisă şi-a aruncat privirea în cameră mama: patruzeci şi trei de ani, durdulie, păr castaniu, faţă tânără, pantaloni gri din piele de elan, pulover pe gât, alb cu negru, ţigară.

— Ce-i cu tine, chiar eşti sătul?

— Până-n gât. - Lapin şi-a încheiat cămaşa.

— V-aţi distrat ieri?

— Îhî...

— Ţi-era greu să suni?

— Ihî-î-î. - Lapin a dat cu seriozitate din cap.

— Derbedeule. - Mama a ieşit.

Lapin zăcea. A privit în tavan. S-a tras de catarama de oţel a curelei..

— N-o să-ncălzesc mâncarea de două ori! - a strigat mama din bucătărie.

— Mi se rupe... - a dat el din mână a lehamite. Apoi s-a săltat puţin. S-a crispat. S-a desprins anevoie de pat. S-a ridicat. S-a dus la bucătărie. Acolo mama spăla vasele.

Pe masă era aşezată o farfurie cu o bucată de friptură de pasăre şi cartofi prăjiţi. Tot acolo era un castronaş cu varză acră. Şi o farfurie cu castraveciori muraţi.

Lapin a mâncat repede carnea de pasăre. Cartofii nu i-a mâncat pe toţi. A băut apă.

A trecut în living. A ridicat receptorul. A format un număr:

— Kela, salut. Irka Lapin sunt. Poţi să mi-l dai pe Ghenka? Ghen. Eu sunt. Ascultă... eu... aş avea o... ăăă... o vorbă cu tine. A, nu, nimic... Să ne sfătuim, atâta tot. Nu, n-are nici o legătură... Îţi spun... acolo. E altceva. Acum? Sigur. Îhî.

A aşezat receptorul la loc. A intrat în vestibul. A început să-şi îmbrace geaca. Şi mai să ţipe de durere:

— Oh, la dr-a-a -acu...

— Ce faci, iar pleci? - Mama zdrăngănea vasele.

— Trec pe la Ghenka, vin repede...

— Cumperi şi pâine?

— Da.
— Să-ţi dau bani?
— Am.
— Chiar nu i-aţi băut pe toţi?
— Nu i-am băut pe toţi.

Lapin a ieşit din apartament. A trântit uşa. A pornit spre lift. S-a oprit. S-a întors. A coborât treptele până la etajul al treilea. S-a oprit pe odihna scării. S-a lăsat pe vine. A izbucnit în plâns. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. La început a plâns pe muteşte. Scuturându-şi umerii. Cu palmele lipite strâns de faţă. Apoi a început să schelălăie. A izbucnit în hohote zgârcite de plâns. Pe gură. Şi pe nas. Apoi a început să plângă în gura mare. A hohotit îndelung.

S-a liniştit cu greu, s-a scotocit prin buzunarele de la geacă. Nu avea batistă. Şi-a suflat sonor nasul pe gresia ciobită, galben-cafenie. Şi-a şters mâna de perete, lângă inscripţia „VITEK MÂNCĂTORUL DIN CUR“.

A izbucnit în râs. Şi-a şters lacrimile:

— Mer, mer, mer… mer, mer, mer…

A izbucnit iarăşi în hohote de plâns. A râcâit cu degetul peretele albastru. Şi-a atins pieptul.

Treptat, s-a liniştit.

S-a ridicat în picioare. A coborât la parter. A ieşit în stradă. A trecut pe lângă trei clădiri. În cea de-a patra a intrat. A urcat la primul etaj. A sunat la apartamentul 47.

Uşa verde de oţel s-a deschis aproape în aceeaşi secundă.

În prag — *Kela*: douăzeci şi opt de ani, statură mijlocie, vânjos, musculos, faţă turtită, mustăţi roşcovane, cap mic, ras.

— Salut. - Kela s-a întors. A intrat.

Lapin l-a urmat în vestibulul apartamentului de două camere: patru roţi, ambalaj de aparatură radio, un cuier cu haine, schiuri cu clăpari ataşaţi.

Din camera lui Kela răzbătea muzica dată la maximum. Lapin a intrat în camera lui Ghena: cutii cu casete video, un pat, un bufet, fotografii.

Ghena era aşezat la calculator: douăzeci şi unu de ani, ciufulit, semăna cu Kela, dar ceva mai plinuţ.

— Salut. - Lapin a venit în spatele lui.

— Hi… - i-a răspuns Ghena fără să se întoarcă. - Unde-ai dispărut?

— Peste tot.
— Da’ ce, te-ai dizolvat?
— Îhî.
— Fii atent, am accesat ieri un site super. Ia uite...
A tastat www.stalin.ru. A apărut o imagine palidă înfăţişându-l pe Stalin. Sub ea, un text: ADUNĂ UN BUCHET DE FLORI DIN PIATRĂ PENTRU TOVARĂŞUL STALIN!
Sub text erau desenate şapte flori din piatră. Ghena a pus cursorul pe una dintre ele. A apăsat pe mouse. A apărut o nouă imagine: o vacă cu chipul lui Stalin tatuat pe ea, păscând pe o pajişte cu flori din piatră. Deasupra ei iradia textul: TOTUL PENTRU LUPTA ÎMPOTRIVA INCONŞTIENTULUI!
— Super, ce zici? - Ghena l-a împuns în şold cu cotul lui plinuţ, a pus cursorul pe una de flori, a apăsat pe mouse.
A apărut o nouă imagine: doi Stalini arătau ameninţător unul spre celălalt. Deasupra, un alt text: ATOM, AI PROBLEME, N-AI OM, N-AI PROBLEME!
— Uite ce se distrează gagiii! - a rânjit Ghena.
— Ascultă, Ghen, Ştii ceva despre nişte secte secrete?
— Care secte? Aum Shinrikyo?
— A, nu... din astea, nu... din altele... un fel de ordine.
— Masoni, sau ce?
— Aşa ceva. Poţi găsi un site de-ăsta?
— Poţi găsi orice. Dar ce treabă ai tu cu masonii?
— Am cu ăia de la noi.
— Cu ăştia... Kela-i la curent. Că numai de masoni îmi turuie toată ziua.
— Kela... - Lapin şi-a atins pieptul. - Păi lui parcă i se pusese pata pe negri. Şi pe evrei.
— Păi, da. Ştie tot felul de chestii pe tema asta. Dar la ce-ţi trebuie?
— M-au atacat nişte invertiţi. Ceva frăţie, dracu’ să-i pieptene. Cică-s oameni care s-au trezit.
— Care s-au trezit?
— Îhî.
— Şi ce vor? - Ghena acţiona rapid mouse-ul, cu ochii în monitor.
— N-am prea înţeles.
— Atunci, dă-i în mă-sa... ha, ia uite! Super, a? Le merge mintea ălora cu Stalinul lor!

— Trebuie să mă sfătuiesc cu cineva. Cu cineva care ştie ce hram poartă tipii.

— Păi, du-te şi întreabă-l pe Kela. El ştie tot.

Lapin a intrat în camera lui Kela: un stelaj de lemn cu cărţi, un colţ muzical cuprinzător, cu difuzoare mari, un televizor micuţ, portretele lui Alfred Rosenberg, Piotr Stolîpin, un afiş al RNE[2]: „Pentru o nouă ordine rusă!“, trei perechi de nun-chattus-uri, o pereche de bocanci cu şireturi, cu talpă groasă, o halteră de şaizeci de kilograme, gantere de câte trei şi douăsprezece kilograme, bâte de baseball, o somieră, o blană de urs brun pe podea.

Kela şedea pe somieră, bea bere şi asculta Helloween.

Lapin s-a aşezat alături de el. A aşteptat. Până s-a terminat melodia.

— Kel, am o problemă.

— Zi-i.

— O nu ştiu ce secta... sau ordin... m-a atacat aşa, ni- tam-nisam.

— În ce fel?

— Păi, aşa, o ţin una şi bună, te regulează la cap, în genul: noi suntem oameni care s-au trezit. Suntem fraţi. Şi toţi în jurul nostru dorm. Promit lovele. Parcă aduc a masoni.

Kela a oprit muzica. A pus telecomanda pe podea.

— Ţine minte o dată pentru totdeauna. Masoni ca atare nu există. Există numai iudeo-masoni. De B’nai B’rith ai auzit?

— Asta ce-i?

— Loja iudeo-masonică oficială din Moscova.

— Kel, pricepi tu, ăştia care... În sfârşit... care au venit la mine nu erau evrei. Erau blonzi, ca mine. Aveau chiar ochi albaştri. Da! Ia stai... - şi-a amintit el. - Abia acum realizez! Toţi aveau ochi albaştri!

— Asta n-are importanţă. Toate lojile masonice sunt controlate de oligarhia jidovească.

— Spuneau ceva, cum că toţi oamenii dorm, zac într-un fel de letargie şi că trebuie să se trezească, să se nască, nu ştiu cum, din nou, şi de fapt totul a-nceput pe stradă, treceau pe lângă psihodrom şi m-au rugat să...

Kela l-a întrerupt:

— De trei sute de ani încoace, masonii sunt fie jidani, fie

---

2 Russkoe Naţionalnoe Edinstvo — (Partidul) Unitatea Naţionala Rusă (rus.).

aserviţi jidanilor. Pe vremuri, sula mea, jidanii-i manevrau pe masoni ca pe nişte marionete, acum îi manevrează pe politicieni. Şi politicienii-s toţi nişte curve. Îi ştie toată lumea de cai breji. Cât despre ai noştri... - Kela şi-a împletit degetele vânjoase, şi le-a trosnit. - Toţi au tatuate pe chelie ciuca şi cifra 666.

Lapin a oftat nerăbdător:

— Kel, dar eu...

— Uite, ascult-aici, în sula mea...— Kela şi-a întins braţul musculos, a luat o carte de pe etajeră. A deschis-o la un

— Franz Liszt. Mare compozitor. Scrie despre jidani: „Va veni clipa când toate naţiunile creştine în sânul cărora trăiesc evrei îşi vor pune problema dacă aceştia trebuie suportaţi în continuare sau dacă trebuie deportaţi. Prin importanţa sa, această problemă este la fel de serioasă precum opţiunea între viaţă şi moarte, sănătate şi boală, pace socială şi veşnică agitaţie". Ţi-e clar?

A sunat la uşă.

— Ghenka, deschide! - a strigat Kela.

— Cine dracu'... - Ghena şi-a târşit furios picioarele. A deschis.

În camera lui Kela a intrat un *flăcău* zdravăn: douăzeci şi trei de ani, ras în cap, umeri largi, geacă şi pantaloni de piele, mâini mari, pe dosul unei palme avea tatuat „PENTRU VDV[3]!".

— Oho! Salut, moşu'. - Kela s-a ridicat de pe somieră.

— Salut, Kel.

Şi-au luat avânt, şi-au plesnit cu putere una de alta palmele mâinii drepte.

— Păi, se-aude că la voi cam ruginesc fiarele! - a zâmbit flăcăul, dezvelindu-şi dantura zdravănă.

— Ruginesc, în sula mea. Uite-acolo. - Kela a arătat din cap spre halteră.

— Aha. - Puştiul s-a apropiat de ea, a apucat-o, a săltat-o. - Priceput...

— Numai că, Vitek, două săptămâni — maximum.

— Nici o problemă. - Puştiul a apucat haltera cu mâna dreaptă. A privit spre Lapin. Spre bere. - Ce, o luaţi pe ulei?

— A, nu. - Kela s-a prăbuşit pe somieră. - Stăteam la o gargară cu tineretul.

---

3 Vozduşno-desantnîie voiska — Trupele de desant aerian (rus.);

— Bună gargară. - Puştiul a dat din cap în semn de salut şi a ieşit cu haltera.

— Dar de Alianţa Satanei cu Anticristul ai auzit? - l-a întrebat Kela pe Lapin.

— Ce-i asta?

— Dar de B'ne Moishe?

— Nu.

Kela a oftat:

— Să fiu al dracu' dacă pricep pe ce sula mea de lume trăiţi.

— Pe-a computerelor. - Ghena a aruncat o privire în cameră.

— Pe-a computerelor, în sula mea - a dat Kela din cap. - Dar ştii tu cine şi unde a inventat Internetul? Şi de ce l-a inventat?

— Mi-ai zis de-o sută de ori. - Ghena s-a scărpinat pe obraz. - Păi cum... toate-n lumea asta le-au născocit evreii şi chinezii.

— Dar ai citit *Numele meu este Legiune*? - Kela şi-a întors privirea spre Lapin.

A sunat din nou la uşă.

— Deschide. - Kela i-a făcut semn lui Ghena.

A intrat din nou flăcăul în costum de piele. Cu haltera-n mână.

— Ascultă, Kel, am uitat. Vovan ne-a chemat vineri la el. Să ne zbânţuim niţel. Vii?

— Bine, vin.

— Trec pe-aici atunci.

— Bine, treci. Auzi aici, Vitek, ăştia n-au citit *Numele meu este Legiune*. Şi nu fac sport nici de-ai dracu'.

— Fiecare cu-aia a mă-sii! - Flăcăul şi-a rânjit dinţii. I-a întins haltera lui Ghena: - Ia ţine-o-aici, tinere.

— Ce-ţi veni! - Ghena a izbucnit în râs. — Am piatră la rinichi.

— Ei na, pe bune?

— Pe bune - a răspuns Kela în locul Iui Ghena. - Pe sula mea, Vit! Ţângău de douăj' de ani cu piatră la rinichi!

— Da-a-a-a... — Flăcăul s-a rezemat de tocul uşii, ţinând în continuare haltera. — Să mor dac-am mai auzit aşa ceva. Aşa tânăr. Auzi, piatră. Am avut unul de-ăsta. Un sergent de la noi din batalion l-a vindecat pe-un majur. Ala nu putea să doarmă-n

frig.

— De ce?

— C-avea piatră la rinichi, de-aia. L-a îmbuibat cu bere. Patru litri a băgat în el. După asta s-au dus, cică, la pisoar. Majurul era plin până-n gât. Şi unde mi ţi l-a pălit ăsta o dată drept peste rinichi — trosc! Ala — o-o-o-o, ’tu-i gâţii mă-sii! S-a pişat cu sânge. Şi i-a curs tot nisipul din rinichi. Ca să vezi. Medicină de campanie.

Flăcăul s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit.

A sunat telefonul. Kela a ridicat receptorul:

— Da. Salut, moşu’. Aha. E-n regulă, ce-ţi veni? Treaba-i O.K., ce sula mea! Mâine mă duc s-o iau. Mie-mi spui! Mergeam azi pe stradă, ce-mi ziceam — chiar o să-mi mut fundul din jegul ăla de Volvo într-o maşină de maşină? Aha... da... ţanca. Aha!

— Ce, vă luaţi maşină nouă? - a întrebat Lapin.

— Nu-i nouă. Un Golf din ’93. - Ghena a căscat.

— Aţi dat de bani?

— Babacii s-au scuturat de vreo două miuţe.

— Marfă.

— Hai să ne mendrelim un pic pe chat. Că au dat acolo năvală nişte filmozauri.

— Păi, eu voiam să-l mai frec la cap pe Kela.

— Asta-i curat Voronin. Pentru multă vreme de-aici înainte. Hai să ne prostim şi noi!

— Hai...

S-au întors în camera lui Ghena. S-au aşezat la calculator. Ghena a intrat rapid pe chat sub numele *KillaBee:/)*

Zhush

Şi eu mi-am cumpărat filmul lui Argento *Fantoma de la operă.* Pentru Julian Sands, pe care de regulă nu l-am văzut în filme de căcat. După mine, e actorul cel mai trăsnet, după Mickey Rourke. E un film super-bestial!!!!/-

De Scriptor/:

Şi *Ceaţa* e rupere.

NataşaJ:

Julian Sands al tău e un jeg. A jucat bine numai în

Armagedon-2, în *Fantoma de la operă* e total handicapat.

KillaBeel:

Sunteţi toţi nişte sugaci de pizde slabi de foaie. Iar Julian Sands e nepotul lui Fili Kirkorov:)

Bătrân ca Mamutul/:

Putrefacto! Vezi un' te-a dus dhtvz?

KillaBeel:

În pizda mămuţei, Flocosule. Ce vă tot masturbaţi cu Sands, când există Ciulpan Hamîtov şi Keanu Reewves!!!! Bă băieţi, i-am iubit şi u iubesc!

De Scriptor/:

Pisălogismul nu se vindecă:/ (Dar poate fi utilizat în scopuri paşnice.)

Sobolul/:

Găurica asta udă iar o să spurce tot.

KillaBeel:

Musai, mă băieţi:/-

Zhus/:

Propunere: păleşte-i o futere-n chiar trimiterea ei.

Bătrân ca Mamutul/:

Hei, KilkaBee, pune-ţi dop la fleancă o minută. Am accesat de curând www.clas.ru. Pe site-ul ăsta poţi să comanzi filme rare pentru acasă. L-am luat pe iubitul meu Kronenberg :)))
. ,

Sobolul/:

Aţi văzut careva *Demonii* lui Argento?

Vino/:

Demonii nu l-a făcut Argento. Ori G. Romero, ori Lucio Fulci. Ieri pe RenTV au sucit pe toate părţile *Fenomenul* făcut de avortonul tău de Argento — fiasco total. Cu heavy-metal pe

sound-track.

KillaBee/:

O-ho-ho! Uite cine-a intrat! Ce dulce-a prins să cânte privighetorul vinovat! Încă mai ai cioc? *I'm always ready, mother-fucker*!!!!:/)

Vino/:

KillaBee, dacă vrei să ţi-o tragă careva până-ţi învineţeşte clitorisul, atunci...///!

— Ghen, eu mă duc acasă. - Lapin s-a ridicat. Şi-a fricţionat pieptul.

— Dar ce-i cu tine, Lap? Hai, scrie şi tu ceva. Ei hai, nu te prosti!

— A, nu, eu... n-am chef. Voiam să stau de-o parolă cu Kela, dar el o ţine una şi bună cu jidanii lui.

— Dracu' te-a pus să-l aţâţi? Să fi vorbit şi tu despre altceva. Masonii şi iar masonii. Acum numai cu ăştia o să-mi fute creierii, in general, când vorbesc cu el, eu n-aduc vorba de chestii de-astea naţionaliste. Sunt sătul până-n gât.

Lapin a dat din mână. S-a ridicat.

— Ghen.

— Ce-i? Ghen tasta în continuare.

— Hai să mergem la un bar.

— La care? - Ghena s-a întors mirat spre el.

— La oricare. Am... am asta... am bani gârla.

— De unde?

— De la o cămilă.

A intrat Kela cu o nouă sticlă de bere în mână.

— Uite ce e, Ghenk. Îţi spun pentru ultima oară-n sula mea: dacă-ţi vine iar chef să tragi porcării pe nas, te mut îndărăt la babaci. Şi-acolo, sula mea, n-ai decât să prizezi în budă.

— De-o sută de ani n-am tras pe nas, ce-ţi veni?

— Dar alaltăieri? Când am dus cu maşina gagicile alea. Au venit aici labagiii ăia ai tăi. Sau nu-i aşa?

— Ce tot spui? Kel? Am ascultat un VV nou.

— Ia nu-l tromboni tu pe frate-tău mai mare. Dobitocilor. Aţi ascultat pe sula mea. - A tras o înghiţitură din sticlă. - Ştii tu cum arătau creierii cecenilor beliţi? Ca un şvaiţer. Plini de

găuri. Uite-aşa. Şi ştii de ce? De-atâta prostie. Clar?

— Mi-ai mai spus asta. - Ghena şi-a vârât în gură o gumă de mestecat. - Kel, dar de la bere rinichii prind grăsime.

— Mai meditează-n sula mea. Eu te-am prevenit. Pentru ultima oară.

Kela a ieşit.

— Of, dracu’ s-o ia de treabă... - a oftat Ghena. - M-am săturat până-n gât de toate astea. Băga-mi-aş... Ce-or fi toţi aşa duşi cu pluta? Vitek, Şpala, Bomber — ăştia-s toţi nişte secături, au câte două circumvoluţiuni pe creier, e de-nţeles că nu-i duce mintea. Dar Kela e deştept. A citit mai multe cărţi decât ei toţi la un loc. E, vorba aia, corp sănătos, minte sănătoasă, ce dracu’. Şi-n fiecare dimineaţă, băga-mi-aş, îmi vâră-n pat ganterele astea-mpuţite! Îţi dai seama? Dorm, dracu’ să mă ia, şi el îmi vâră sub cur ganterele alea! Casă de nebuni...

Lapin a privit monitorul. S-a ridicat:

— Am plecat.

— Ce-ţi veni?

— Mai am nişte treabă...

— Lap, da’ ce-i cu tine azi?

— Ce-i?

— Păi, arăţi aşa... parc-ai fi bătut.

Lapin l-a privit şi a izbucnit în râs. Din cauza accesului isteric de râs s-a îndoit de şale.

— Ce-ai păţit? — a făcut Ghena nedumerit.

Lapin râdea în hohote. Ghena îl privea.

Lapin s-a liniştit cu greu. Şi-a şters lacrimile care-l podidiseră. A tras adânc aer în piept.

— Gata... am plecat.

— Şi barul?

— Care bar?

— Păi, nu mă invitaseşi la bar?

Am glumit.

— Ce glume glumeţe mai faceţi şi voi.

Lapin a ieşit.

Se întunecase. Şi se lăsase un pui de ger. Băltoacele trosneau sub tălpi.

Lapin a ajuns la intrarea în imobilul său. A intrat. A chemat liftul. S-a uitat pe perete. Pe perete se întindeau ştiutele graffiti. Două dintre ele — ACID ORTHODOX şi RUINĂ — erau

opera lui Lapin. A observat o nouă inscripţie: URAL, NU-ŢI FIE TEAMĂ SĂ TE TREZEŞTI.

FloMaster negru. Scris îngrijit.

Diar

8.07

Şoseaua Kiev. Kilometrul 12

Volgă albă. A virat spre un drum forestier. A rulat trei sute de metri. A virat din nou. A oprit într-o poiană.

Crâng de mesteceni. Petice de zăpadă. Soare matinal.

Din maşină au ieşit doi inşi.

Botvin: treizeci şi nouă de ani, solid, blond, ochi albaştri, expresie blajină, geacă sport de un albastru verzui, pantaloni albastru-verzui cu vipuşcă albă, adidaşi negri.

Neilands: douăzeci şi cinci de ani, înalt, uscăţiv, blond, expresie ferm-severă, ochi albaştri, trăsături ascuţite, impermeabil cafeniu.

Au deschis portbagajul. Înăuntru zăcea *Nikolaeva*: douăzeci şi doi de ani, blondă, machiată, ochi albaştri, scurtă din blană de vulpe, cizme înalte din piele neagră de antilopă, gura lipită cu bandă adezivă albă, cătuşe.

Au scos-o pe Nikolaeva din portbagaj. Se împleticea pe picioare. Urla înfundat.

Neilands a scos un cuţit. A tăiat scurta de blană pe spinare. Şi de-a lungul mânecilor. Blana a căzut la pământ. Sub blană purta o rochie roşie. Neilands i-a tăiat-o. I-a tăiat sutienul.

Sâni potrivit de mari. Sfârcuri micuţe.

Au dus-o la un mesteacăn. Au început să o lege de el.

Nikolaeva s-a pornit să urle din rărunchi. Se zbătea în braţele lor. Gâtul şi faţa i s-au congestionat.

— Nu prea strâns. Să poată respira în voie. - Botvin i-a lipit de mesteacăn umerii care-i tresăltau.

— N-o leg strâns. - Neilands lucra concentrat.

Au isprăvit. Botvin a scos din maşină o lădiţă-congelator lunguiaţă, albă. A deschis-o. Înăuntru se afla un ciocan din gheaţă: cap solid, modelat cu grijă, coadă de lemn, cureluşe din piele tăbăcită.

Neilands a scos din buzunar o monedă de o rublă: Pajură.

Cap. - Botvin a verificat ciocanul.

Neilands a aruncat banul. A căzut. Cu muchia în zăpadă.

— Ca să vezi, fetiţo, ce-nseamnă ziua femeii! - Botvin a izbucnit în râs. - Ce facem, mai dăm o dată?

— Lasă. - Neilands a fluturat din mână. — începe tu.

Botvin a venit în faţa Nikolaevei.

— Deci, uite care-i treaba, fetiţo. Nu suntem tâlhari, nu suntem sadici. Nici măcar violatori. Relaxează-te şi nu-ţi fie teamă de nimic.

Nikolaeva se tânguia. Din ochi îi curgeau lacrimi. Împreună cu rimelul de pe gene.

Botvin şi-a luat avânt:

— Vor-beşte!

Ciocanul a lovit sternul.

Nikolaeva a urlat din rărunchi.

— Nu aşa, fetiţo. - Botvin a clătinat din cap.

Şi-a luat avânt. Soarele a aprins scântei în capătul ciocanului.

— Vor-beşte!

Lovitură. Zgâlţâitul convulsiv al trupului pe jumătate dezgolit.

Botvin şi Neilands şi-au ciulit urechile.

Umerii şi capul Nikolaevei dârdâiau mărunt. Icnea precipitat.

— Aiurea — s-a posomorât Neilands.

— În toate stă vrerea Luminii, Dor.

— Ai dreptate, Icea.

În crâng, două păsărele îşi trimiteau chemări.

Botvin a dus încet ciocanul în lături.

— Măi fată... vor-beşte!

Izbitura puternică a frânt-o pe Nikolaeva. Şi-a pierdut cunoştinţa. Capul îi spânzura. Părul lung, blond i-a acoperit sânii.

Botvin şi Neilands au ascultat.

În pieptul învineţit s-a iscat un sunet. Un horcăit slab. O dată. A doua. A treia oară.

— Vorbeşte cu inima! - Botvin a încremenit.

— Vorbeşte cu inima! - a şoptit Neilands.

Sunetul a contenit.

— Chiar a fost... saltă-i capul. - Botvin a ridicat ciocanul.

— Sută la sută... - Neilands a trecut în spatele mesteacănului. A săltat capul Nikolaevei, i l-a lipit de trunchiul rece, aspru. - Dar vezi, fă-o cu grijă...

— Aşa facem... - Botvin şi-a luat avânt. - Vor-beşte!

Ciocanul s-a năpustit asupra sternului. A împroşcat în jur sfărâmături de gheaţă.

Botvin s-a lipit de pieptul ei. Neilands îl privea de după mesteacăn.

— Hor, hor, hor... - s-a făcut auzit un sunet din coşul pieptului.

— Asta e! - Botvin a aruncat cât colo ciocanul. - Vorbeşte, surioară, vorbeşte cu inima, vorbeşte!

— Vorbeşte cu inima, vorbeşte cu inima, vorbeşte cu inima! - bolborosea Neilands. A început să se scotocească febril prin buzunare: - Unde-i? Unde? Unde e... unde naiba e?

— Stai puţin... - a început şi Botvin să se cotrobăie prin buzunare.

— Ptiu, fir-ar al dracului... e-n maşină! În bord!

— La dracu'...

Botvin s-a repezit spre Volga. A alunecat pe zăpada cioflicită. A căzut. În iarba brun-cenuşie, murdară. S-a târât spre maşină. A deschis portiera. A scos din bord un stetoscop.

Sunetul nu s-a întrerupt.

— Mai repede! - a strigat Neilands în falset.

— Ce porcărie... - Botvin s-a apropiat în fugă. I-a întins stetoscopul cu mâna murdară.

Neilands şi-a vârât capetele în urechi. A lipit stetoscopul de pieptul învineţit.

Au încremenit amândoi. Undeva departe zbura un avion. Răsunau chemările păsărilor. Soarele a intrat într-un nor.

Pieptul Nikolaevei horcăia. Slab. Uniform.

— Di... ro... aro... ara... - a şoptit Neilands.

— Nu te înfierbânta! - a expirat Botvin.

— Di... di... ar. Diar. Diar. Diar! - Neilands a slobozit uşurat aerul din piept. A strâns stetoscopul. I l-a întins lui Botvin.

Acela şi l-a pus neîndemânatic în urechi. Mâna murdară şi puhavă a lipit cerculeţul negru de coşul pieptului.

— Di... er... di... ero... diar. Diar. Diar. Diar.

— Diar! - Neilands a dat din capul său uscăţiv.

— Diar. - Botvin a zâmbit. Şi-a trecut peste faţă mâna plină de glod. A izbucnit în râs. - Diar!

— Diar! - Neilands l-a bătut pe umăr.

— Diar! - Botvin i-a răspuns cu un ghiont în piept.

S-au îmbrăţişat. S-au legănat. S-au desprins unul de celălalt.

Neilands a început să taie sforile. Botvin a pus ciocanul în lădiţă. Şi-a scos geaca.

Au eliberat-o din sfori pe Nikolaeva, căzută în nesimţire. I-au scos cătuşele. Au învelit-o în geacă. Au ridicat-o. Au dus-o la maşină.

— Să nu uiţi ciocanul. - Botvin şi-a suflat nasul.

Au culcat-o pe Nikolaeva pe bancheta din spate.

Neilands a luat lădiţa cu ciocanul. A pus-o în portbagaj.

Botvin s-a aşezat la volan. A pornit motorul.

— Aşteaptă puţin. - Neilands s-a întors la mesteacăn. Şi-a descheiat pantalonii. Şi-a depărtat picioarele.

Nikolaeva a prins să geamă uşor.

— Şi-a venit în fire. Diar! - a zâmbit Neilands.

Jetul de urină a izbit trunchiul mesteacănului.

Vor

Pe Nikolaeva a trezit-o o atingere.

Cineva gol şi cald era strâns lipit de ea

Şi-a deschis ochii: tavan alb, o plafonieră mată, capătul unei ferestre în spatele unei perdele albe semitransparente, păr bălai, cârlionţat. Un miros. After shave lotion. Urechea unui bărbat, cu lobul crescut din obraz. Obraz de bărbat. Bine ras.

Nikolaeva s-a mişcat uşor. Şi-a coborât privirea pieziş: marginea unei pături. Sub pătură — trupul ei gol. O uriaşă vânătaie pe piept. Picioarele ei. Trupul unui bărbat negricios şi musculos. Se lipeşte strâns de ea. O cuprinde cu braţele. O răsuceşte pe-o parte. Îşi lipeşte cu putere pieptul de al ei.

— Ascultă... - a rostit ea cu voce răguşită. - Nu-mi place să mi se facă chestii de-astea...

Şi, brusc, a încremenit. Trupul i s-a cutremurat. Ochii i-au rămas întredeschişi. Globii au prins să i se rostogolească sub pleoape. Şi bărbatul a înlemnit. A tresărit, şi-a smucit brusc capul. Şi a încremenit aşa, lipindu-se strâns de ea.

Au trecut treizeci şi şapte de minute.

Gura bărbatului s-a deschis. Din ea a răzbătut un geamăt slab, răguşit. Bărbatul s-a mişcat uşor. Şi-a descleştat braţele. S-a răsucit. A alunecat din pat pe podea. S-a lungit acolo, neputincios. Suspina printre icnete. Respira greu.

Nikolaeva a tresărit. Şi-a adunat picioarele. S-a aşezat. A scos un ţipăt. Şi-a strâns mâinile la piept. A deschis ochii. Avea chipul congestionat. Din gura deschisă i se prelingea salivă. Nikolaeva a suspinat spasmodic şi a izbucnit în plâns. Umerii i se cutremurau. Picioarele îi frământau aşternutul.

Bărbatul a oftat cu un geamăt. S-a aşezat. A privit-o pe Nikolaeva.

Ea plângea, tresăltând neputincios.

— Vrei un suc? - a întrebat-o încetişor bărbatul.

Ea nu a răspuns. L-a privit speriată.

Bărbatul s-a ridicat în picioare: treizeci şi patru de ani, blond, musculos, bine făcut, trăsături delicate, frumoase, senzuale, ochi mari, albaştri.

El s-a depărtat de pat. A luat de pe noptieră o sticlă de apă minerală. A deschis-o. A început să toarne în pahar.

Nikolaeva l-a privit: trup bronzat, păr auriu pe picioare şi pe piept.

Bărbatul i-a prins privirea. A surâs:

— Bună ziua, Diar.

Ea nu a răspuns. El a băut din pahar. Ea şi-a dezlipit buzele stacojii, năclăite de sânge.

— Mi-e sete...

El s-a aşezat pe pat, lângă ea. A îmbrăţişat-o. I-a lipit paharul de buze. Ea a început să bea cu sete. Dinţii îi clănţăneau pe sticla paharului.

A băut tot. A oftat cu un geamăt.

— Mai vreau.

El s-a ridicat. A umplut paharul până la buză. I l-a adus. Ea l-a golit dintr-o suflare.

— Diar... - Şi-a trecut mâna peste părul ei.

— Eu sunt... Alia - a rostit ea. Şi-a şters de aşternut lacrimile.

— Eşti Alia pentru oamenii obişnuiţi. Pentru cei care s-au trezit eşti Diar.

— Diar?

— Diar. - A privit-o cu căldură.

Brusc, a cuprins-o un acces de tuse. S-a apucat cu mâinile de piept.

— Mai cu grijă. - I-a susţinut umerii năpădiţi de sudoare.

— Au... mă doare... - a prins ea să geamă.

Bărbatul a scos un prosop din noptieră. I l-a aşezat pe umeri. A început să o şteargă cu grijă.

Ea şi-a privit vânătaia, a început să scâncească:

— Au... dar... dar de ce trebuia să-mi faceţi asta...

— O să treacă. Nu-i decât o vânătaie. Dar osul e nevătămat.

— Dumnezeule.,, dar asta... asta ce mi-ai făcut... Doamne... la ce mama dracului a fost nevoie? A? La ce mama dracului a trebuit s-o faci? - A scuturat din cap. Şi-a adunat genunchii la bărbie.

El i-a îmbrăţişat umerii:

— Eu sunt Vor[4].

— Ce? Ea l-a privit descumpănită. Hoţ „jurat“[5]?

---

4 Hoţ (rus.).

5 În jargonul lumii interlope — hoţ cu autoritate, care respectă cu stricteţe

N-ai înţeles, Diar. Nu sunt hoţ, sunt Vor.

— Hoţ ca toţi hoţii?

— Nu. - El a izbucnit în râs. - Ve-o-er, trei litere. Este numele meu. Nu m-am ocupat niciodată de furtişaguri.

— Aşa? - L-a privit distrată. - Şi aici ce e? Hotel?

— Nu tocmai... - S-a lipit de spinarea ei. - E un fel de sanatoriu.

— Pentru cine?

— Pentru fraţi. Şi pentru surori.

— Ce fraţi şi surori?

— Ca tine.

— Ca mine? - Ea şi-a şters buzele de genunchi. - Adică, eu sunt soră?

— Soră.

— A cui?

— A mea.

— A ta? - Buzele au prins să-i tremure, i s-au schimonosit.

— A mea. Şi nu doar a mea. Acum ai mulţi fraţi.

— Fra... fraţi? - a sughiţat ea. I-a apucat mâna. Şi, brusc, s-a pus pe urlat cât o ţinea gura — convulsiv şi prelung. Urletul s-a transformat în hohote de plâns.

A îmbrăţişat-o, a strâns-o la pieptul lui. Nikolaeva plângea în hohote, cuibărită la pieptul lui musculos. A început s-o legene ca pe-un copil.

— Totul e-n regulă.

— De ce... Încă... de ce... oooo! - hohotea ea.

— Gata, de-acum totul o să fie bine pentru tine.

— Oooo!!! Cum asta... oh, ce-ai făcut tu cu mine... Doamne...

Treptat, s-a liniştit.

— Trebuie să te odihneşti - a spus el. - Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi... - a răspuns ea plângând cu suspine.

— Toţi anii ăştia ai dormit. Acum te-ai trezit. Şocul este foarte dur. Şi aduce nu doar bucurie. Ci şi spaimă. Ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti.

Ea l-a aprobat din cap. Plângând cu suspine:

— Dar..v o batistă... ai?

I-a întins un şerveţel. Ea şi-a suflat zgomotos nasul, a mototolit şerveţelul, i-a aruncat pe podea.

---

legile lumii interlope.

— Doamne... m-am mânjit toată de-atâta bocit...

— Poţi să faci o baie. Vei fi ajutată să te aranjezi.

— Îhî... — ea a privit temătoare, cu coada ochiului, spre fereastră. - Şi unde e...

— Baia? Vei fi condusă imediat acolo.

Nikolaeva a clătinat distrată din cap. A privit pieziş spre liliacul din vază. Spre fereastră. Din nou spre liliac. A adunat cât mai mult aer în piept. A sărit din pat. S-a repezit spre uşă. Vor a rămas nemişcat. Ea a smucit uşa de perete. A luat-o la goană pe coridor. A alergat. A dat buzna peste o infirmieră. Care fuma lângă o scrumieră înaltă din alamă. Ochii albaştri ai infirmierei i-au zâmbit Nikolaevei.

— Bună dimineaţa, Diar.

Nikolaeva a năvălit spre ieşire. Tălpile ei goale lipăiau pe suprafaţa vastă a parchetului nou de pe coridor. A ajuns tot într-o fugă până la uşile de sticlă. A împins-o pe prima. A intrat în marchiză. A împins-o pe a doua. A ieşit în fugă pe asfaltul ud.

Medicul o privea pe geam. Cu mâinile încrucişate pe piept. Zâmbea.

Şoferul bălai din BMW-ul argintiu parcat în apropiere a privit lung în urma ei. Mânca un măr.

Nikolaeva a tot alergat aşa, goală, pe Colinele Vorobiovî. În jur se înălţau copaci golaşi. Pământul era aşternut cu zăpadă murdară.

A obosit repede. S-a oprit. S-a aşezat pe vine. A stat aşa puţin, respirând greu. S-a ridicat. Şi-a pipăit pieptul. S-a crispat:

— Jigodiile...

A luat-o la pas. Picioarele goale îi lipăiau prin smârcuri.

În faţă s-a deschis o şosea largă. Treceau, la rare răstimpuri, maşini. Bătea un vânt umed, primăvăratic. Nikolaeva a ieşit în şosea. Şi a simţit instantaneu frigul cumplit. A început să dârdâie. Şi-a cuprins trupul cu braţele.

A trecut pe lângă ea o maşină. Şoferul, un babalâc, i-a zâmbit.

Ea şi-a ridicat o mână. A trecut un Volkswagen. Şoferul şi pasagerul au deschis parbrizele. Au privit-o. Au fluierat.

— Labagiii... - a mormăit Nikolaeva. Dinţii îi clănţăneau.

A apărut un Jiguli. A oprit.

— Ce-i cu tine, coană morsă? - Şoferul i-a deschis portiera:

patruzeci de ani, bărbos, ochelari, cercel mare de argint într-o ureche, capul legat într-o basma negru cu galben. - Nu vezi, gheaţa s-a topit deja!

— As... cui... tă... ia-mă... m-au... je... fuit... - a clănţănit, Nikolaeva din dinţi.

— Te-au jefuit? - A observat vânătaia mare din mijlocul pieptului. - Te-au bătut?

— M-au... nenorocit..; jigodiile...

— Urcă.

Ea s-a aşezat pe banchetă.

— Oh, drace... cât mi-e de frig...

Şoferul şi-a dezbrăcat scurta albă, uşoară. A pus-o pe umerii Nikolaevei.

— Ce facem, mergem la miliţie?

— Ce-ţi veni... - Ea s-a crispat. S-a înfăşurat în scurtă. A scuturat-o un frison. — Cu... labagiii... ăia... n-am nici o treabă... du-mă acasă, iţi plătesc.

— Unde vine asta?

— În Stroghino.

— Stroghino... - A oftat preocupat. - Trebuie să ajung la serviciu.

— Oh, Doamne, cât mi-e de frig... - Ea dârdâia. - Dă... căi... dura... mai tare...

El a dat la maximum regulatorul termic:

— Te duc până pe Lenin Prospekt, agăţi tu acolo pe careva, ,.

— Oh, ce-o să mă fac... iar asta... oh, jigodiile... du-mă, ţe rog - dârdâia ea.

— Stroghino... deloc nu m-aranjează.

— Cât vrei?

— Păi... nu asta-i problema, pisicuţo,

— Ba întotdeauna asta-i problema. O sută, o sută cincizeci? Două sute? Bun, două sute, ne-am înţeles. Gata.

El a stat o clipă pe gânduri. A apăsat pe acceleraţie. Maşina a pornit.

— Ai o ţigară?

El i-a întins pachetul de Camel. Nikolaeva l-a luat. El i-a aprins ţigara cu bricheta:

— Dar ce ţi-au făcut... te-au despuiat şi te-au lepădat în pădure?

— Îhî. - A tras cu nesaţ fumul în piept.
— Ţi-au luat toate ţoalele?
— După cum vezi.
— Nasoală chestie. N-ar trebui să faci plângere?
— Mă descurc singură.
— De ce, erau oarece cunoscuţi?
— Aşa ceva.
— Atunci, se schimbă calimera.
El a tăcut o vreme, apoi a întrebat-o:
— Eşti fluturaş de noapte?
— Mai curând, de zi... - a căscat ea obosită, slobozind fumul. O albiliţă.
El a clătinat din cap, cu un zâmbet ironic.

Demisec

12.17
Stroghino. Strada Katukova, nr. 25

Jiguli-ul s-a apropiat de un bloc de cincisprezece etaje.

— Vino cu mine. - Nikolaeva a coborât din maşină. S-a apropiat de intrare. A format la interfon numărul apartamentului: 266. -

— Cine e?

— Eu sunt, Nataşka.

Uşa s-a deschis cu un declic. Nikolaeva şi şoferul au intrat. Au urcat la etajul unsprezece.

— Aşteaptă aici. - l-a înapoiat scurta. A sunat la uşă.

I-a deschis *Nataşa*, umflată de somn: optsprezece ani, faţă buhăită, păr negru tuns scurt, halat roşu, ponosit.

— Dă-mi două sute de ruble. - Nikolaeva a trecut pe lângă ea spre camera ei. A scos din dulap un halat roşu identic. L-a îmbrăcat.

— Ce mă... ce mă-ta ai păţit? - Nataşa a pornit în urma ei.

— Două sute de ruble! Să plătesc şoferul.

— N-am decât două sute de parai.

— Ruble ai? Ai ruble? - a zbierat Nikolaeva.

— N-am, da’ ce-ai de răcneşti...

— Dar parai mărunt?

— Am două hârtii de câte-o sută. Dar ce-ai păţit? - Nataşa observase vânătaia de pe piept.

— Nu-i treaba ta. Lenka n-are?

— Ce?

— Ruble.

— Nu ştiu. Încă le doarme.

Nikolaeva a intrat în cealaltă cameră. Acolo, pe jos, dormeau două femei.

— Ce, a venit şi Sula? - le-a privit Nikolaeva.

— Îhî. - Nataşa se uita în cameră din spatele ei. - Azi-dimineaţă şi-au vârât cornu-n pernă.

— Atunci, dă-le-n mă-sa... - Nikolaeva a dat înciudată din mână.

— Ce-i facem? - Şoferul stătea în pragul uşii deschise de la intrare.

— Intră. - Nikolaeva s-a apropiat de el.

El a intrat. Ea a închis uşa în urma lui.

— Uite ce e, suntem în criză de ruble. Ce-ai zice să ţi-o sug?

A privit-o. Apoi a privit-o pe Nataşa. Nataşa a zâmbit. A intrat în camera ei.

— Hai. - Nikolaeva l-a prins de mâini.

— Păi eu, aşa, cum să spun... - O privea ţintă.

— Ei hai, hai... o facem în baie. Stăm prost cu rublele, după cum vezi. Şi dacă le trezim pe ştoarfele-alea, nu mai putem face nimic aici de duhoare... - L-a tras de mână.

— Pot să mă duc să schimb banii. - El s-a oprit locului.

— Lasă prostiile. A aprins lumina în baie. L-a tras de mână. A închis uşa. S-a aşezat. A început să-i descheie pantalonii.

— Faci... de mult... asta? - O privea de sus.

— Cam multe întrebări, tinere... o! Da' repejor ne mai sculăm. - l-a pipăit prin pantaloni sexul învârtoşat.

I-a desfăcut cureaua. Fermoarul. I-a tras în jos pantalonii gri. Apoi boxerii negri.

Şoferul avea o sculă micuţă, cocârjată.

Ea a început să i-o sugă rapid între buze. I-a cuprins cu mâinile fesele violacee. A prins să se mişte rapid.

Şoferul şi-a împins şezutul înainte. S-a aplecat uşor. S-a sprijinit cu o mână de maşina de spălat. A început să fornăie. Cercelul i se legăna în ritmul mişcării.

— Stai puţin... iepuraş... - Şi-a pus o mână pe capul ei.

— Te doare? - I-a scuipat mădularul din gură.

— Nu... numai că... aşa nu termin în veci... Hai să... hai s-o facem normal...

— Fără cauciuc n-o fac.

— Păi, ei... eu... nu port cu mine... - El a izbucnit în râs.

— Asta nu-i o problemă. - Ea a ieşit. S-a întors cu un pachet de prezervative. L-a desfăcut. I-a tras rapid şi cu dexteritate unul pe mădular. Şi-a scos halatul. Şi-a întors fundul spre el. S-a sprijinit cu coatele de chiuvetă.

— Dă-i bătaie...

A pătruns-o rapid. A cuprins-o cu braţele lui lungi. Se mişca rapid. Fornăia.

— E bine... oh, ce bine e... - repeta ea încetişor. Îşi analiza în oglindă vânătaia.

El a terminat.
Ea i-a făcut cu ochiul în oglindă:
— Piratule!
L-a privit cu atenţie. Brusc, buzele i-au fost cuprinse de un tremur. Şi-a apăsat gura cu palma.
El fornăia încă, cu ochii întredeschişi. Şi-a lăsat capul pe umărul ei.
Ea a întins un braţ. A pus buşonul la cadă. A dat drumul la apă, abia reţinându-şi hohotele de plâns.
— Gata... acum... acum... trebuie să mă-ncălzesc.
S-a zvârcolit greoi asupra ei. A deschis ochii. Mădularul a ieşit din ea. Şoferul şi l-a privit.
— În... În... closet - l-a sfătuit ea. A luat de pe etajeră un flacon cu spumant. A turnat din el în cadă. Şi a izbucnit în hohote cât o ţinea gura.
A privit-o posac:
— Ce-i? Ţi-e rău?
Ea a clătinat din cap. Apoi i-a apucat o mână. S-a lăsat în genunchi, i-a lipit strâns mâna de pieptul ei. A început să plângă cu îndoită putere, cu buzele încleştate.
— Ce-i? - O privea de sus. - Te-au necăjit ăia rău, sau ce-i? Ia zi-mi? Ce-ai păţit?
— Nu, nu, nu... - a sughiţat ea printre suspine. - Aşteaptă. Aşteaptă puţin...
I-a strâns mâna la pieptul ei. Plângea în hohote.
El s-a privit cu coada ochiului în oglindă. Adăsta răbdător în picioare. Prezervativul cu spermă spânzura de mădularul ofilit. Se bălăbănea în ritmul hohotelor ei de plâns.
Ea s-a liniştit cu greu.
— A fost... aşa... gata... du-te...
Şoferul şi-a tras pantalonii. A ieşit.
Nikolaeva a intrat în cadă. Şi-a îmbrăţişat genunchii. Şi-a pus capul pe genunchi.
De la closet a răzbătut zgomotul apei trase.
Şoferul a aruncat o privire în baie.
— Totul e-n regulă? - l-a întrebat Nikolaeva fără a-şi ridica fruntea.
El a dat afirmativ din cap. A privit-o curios.
— Să mai vii, dacă vrei.
El a dat din cap.

Ea a rămas nemişcată. El şi-a şters nasul:

— Cum te cheamă?

— Alia.

— Pe mine, Vadim.

Ea şi-a clătinat capul sprijinit pe genunchi.

— Ai... mari probleme?

— Nu. - Ea a scuturat îndărătnic din cap. - Pur şi simplu... aşa, pur şi simplu... gata... cu bine.

— Atunci, cu bine.

Şoferul a dispărut. S-a trântit uşa de la intrare.

Cada s-a umplut cu apă. Apa i-a ajuns până la subsuori. Nikolaeva a închis robinetul. S-a lungit.

— Doamne... vor, vor, vor... vor, vor, vor...

Spuma şopotea împrejurul obrajilor ei plânşi.

Nikolaeva a aţipit.

Peste douăzeci şi două de minute, Nataşa şi-a aruncat privirea în baie:

— Al, scoală-te.

— Dar ce-i? - Nikolaeva şi-a deschis nemulţumită ochii.

— A venit Parvazik.

Nikolaeva s-a ridicat iute în şezut.

— Ah, scârba dracului! Ai ciripit, ai?

— A venit de capul lui.

— De capul lui! Scroafă! Să-mi mai ceri tu mine lenjerie!

— Ia mai du-te-n...

Nataşa a trântit uşa.

Nikolaeva şi-a trecut mâinile ude peste faţă. S-a balansat: Oh, dracu s-o ia... oh, ştoarfa...

S-a ridicat anevoie în picioare. Şi-a făcut duş. Şi-a înfăşurat capul într-un prosop. S-a şters pe corp. Şi-a îmbrăcat halatul. A ieşit în holişor.

— Să-ţi fie de bine, s-a auzit din bucătărie.

Nikolaeva a pornit într-acolo.- Acolo şedeau pe scaune doi bărbaţi.

Parvaz: patruzeci şi unu de ani, mic de statură, păr negru, oacheş, nebărbierit, trăsături mărunte ale feţei, sacou de mătase gri, cămaşă neagră, pantaloni strâmţi gri, ghete cu catarame.

Paya: treizeci şi trei de ani, corpolent, blond, piele albă, obraji cărnoşi, trening Puma liliachiu-argintiu, adidaşi negri.

— Bună, frumoaso. - Parvaz şi-a dus chibritul spre ţigară.

Nikolaeva s-a sprijinit de tocul uşii.

— Parca ’ceam ca noi doi ne-am înţeles. - A tras un fum în piept. - Cu benişorul. Tu ai promis la mine ceava. Hai? Ai spus vorbe de tot felul. Te-ai jurat. Hai? Sau am eu ceava la memoria mea?

— Parvazik, am o problemă.

— Care?

— M-au atacat unii naşpa rău.

— Cine? - Parvaz a slobozit un fuior prelung de fum printre buzele mărunte, subţiri.

Nikolaeva şi-a desfăcut halatul.

— Uite.

Bărbaţii au privit în tăcere vânătaia.

— Înţelegi tu, a fost ceva... cum să-ţi spun eu... Nici acum nu mi-am venit în fire. Dă-mi o ţigară.

Parvaz i-a întins un pachet de Dunhill, chibriturile.

Ea şi-a aprins o ţigară. A pus pachetul şi chibriturile pe masă.

— Pe scurt, ieri mi-am făcut programul cu bara şi după aia am dat o raită prin club, să fac rost de ceva client. Lume puţină. La o masă şedeau doi tipi, unul mi-a făcut semn. M-am apropiat, mi-am legănat şoldurile, mi-am hâţânat ţâţele. Stai jos, zice tipul, ia loc. M-am aşezat, ei au comandat şampanie. Am băut, au început să trăncănească. Păreau nişte bulangii normali, cică făceau comerţ cu nu ştiu ce aparate de umezit aerul. Unul era dintr-o ţară baltică, aşa, înalt, arătos, avea un nume complicat... Rites-sules... nu mai ţin minte, celălalt era unul gras, Valera îi zicea. Le-am spus, uite ce e, mie mi-e frig, mă duc să pun ceva pe mine. „Dă, da, sigur. Şi după aia vii la noi." Bun, mi-am pus rochia şi m-am întors la ei. „Ce doreşti?” „Aş mânca ceva”, zic. Mi-au comandat şaşlâk cu carne de nisetru. „De mult faci stripetease?" Nu de mult, zic. „Şi de unde eşti de fel?“ Din Krasnodar. Tot chestii de-astea. După asta, balticul zice: „Vii cu mine acasă?'“ Eu: trei sute de verzişori pe noapte. „Nici o problemă." Bun. Tipii au achitat consumaţia şi au roit-o. Şi eu cu ei. Aveau o Volgă albă, nou-nouţă. Am urcat cu ei. N-am apucat bine să ne depărtăm de club, că unul — pleoşc! Îmi trânteşte o mască cu nu ştiu ce pizda mă-sii-n ea. Uite-aşa... drept pe... fix pe moacă. Şi gata. Îmi vin în fire:

beznă neagră, zac pe jos, mâinile la spate, în cătuşe, puţea a benzină. Eram într-un portbagaj. Făcută grămadă acolo. Lângă mine era nu ştiu ce mă-sa de ladă. Maşina a mers şi a tot mers. După aia s-a oprit. Aia au deschis portbagajul, m-au tras afară. Era nu ştiu ce pădure. Şi era de-acum dimineaţă. M-au dezbrăcat, m-au legat de-un mesteacăn. Da! Gura mi-o lipiseră mai-nainte. Cu un fel de leucoplast... Aşa... După asta. După asta a fost de fapt chestia de groază! Aveau un fel de... un fel de cufăr. Şi-n el era ceva ca un fel de topor, ai fi zis că-i din piatră. Prins de-o bâtă strâmbă. Numai că nu era din piatră toporul, era din gheaţă. Aşa. Şi, cum ziceam, unul din labagii a apucat toporul ăsta, şi-a luat avânt şi oa-a-a-ah! — m-a trăsnit cu el în piept, Doamne, cum m-a izbit. Uite, fix aici. Şi ălâlalt zice: „Spune tot!" Dar gura mi-era lipită! Mugeam, că de vorbit nu puteam! Şi nenorociţii ăia stăteau acolo şi aşteptau. Şi iar: zdump în piept! Şi iar: vorbeşte! Mi-au sărit şi ochii din cap de durere, la dracu', mă durea ceva de groază! Şi iar — a treia oară: zdump! Şi-am leşinat. Asta e. După aia m-am trezit în nu ştiu ce spital. Şi mi-o trăgea un gagiu. Am încercat să mă-ncontrez, dar el a scos un cuţit şi mi l-a pus în gât. Ce era să fac, l-am lăsat să mi-o tragă. A-nceput să mă buşească. Eu zăceam, un deget n-aveam putere să mişc. Şi el, de colo: „De-acum, aici o să locuieşti”. Eu: „Ca ce chestie?" Şi el: „Ca să te avem noi“. Zic: „O să daţi de dracu', că eu sunt sub protecţia lui Parvaz Sloenîi". Şi el: „I-am făcut felul lui Parvaz al tău“. Ei, şi tipul a terminat repede. Zic: „Vreau la closet". El a chemat un fel de sanitar, un hăndrălău cât un taur. Ăla m-a condus. Cum mergeam eu aşa, în pielea goală, pe coridor, văd că tipului i s-a sculat. Am intrat în closet, el, după mine. „Poziţia rac, executarea!” Ce era să fac, m-am executat. M-a regulat, a ieşit pe coridor. Closetul avea o ferestruică din alea, ştii, cu geam dublu. Dar chestia e că n-avea zăbrele. Am deschis ferestruica, m-am târât uşurel afară, acolo era o pădure. Am rupt-o la fugă, mamă, ce-am mai fugit! Am alergat aşa şi am tot alergat. După aia mi-a picat fisa — eram pe Colinele Vorobiovî. Am ieşit la şosea, am luat o maşină şi — asta-i tot. Nataşa a văzut cum am venit. Pot să-ţi găsesc locul ăla, mă rog, spitalul ăla.

Parvaz şi Paşa au schimbat între ei o privire.

— Ei, vezi tu, frate al meu, cum sta treaba, şi te mai miri cum aveam noi deficit. - Parvaz şi-a stins ţigara. A izbucnit în

râs: - Tapor de gheaţă, ai, pe-a ma-tii! Poate de aur? A? Sau de brilianturi? A? N-ai văzut bine, nu era de gheaţa, de brilianturi era. Şi da-i, şi da-i la piept cu tapor de brilianturi. A? Bu-u-un. Bravas. Grozav.

— Parvazik, mă jur, era... - Nikolaeva şi-a ridicat braţele.

— Tapor de gheaţa... trombon mare! - El râdea. S-a balansat:

— La dracu’, Paş. Tapor de gheaţa! A, nu, ne apucam de alta afacere, frate. Gata. Mergeam la piaţa, vindeam mandarine! .

— Parvazik, Parvazik! - s-a închinat Nikolaeva.

Paşa şi-a adunat ghem palmele puternice. Cele două degete mari, scurte, au prins să lunece iute-iute unul peste celălalt. A bombănit în falset, ca o muiere:

— Ce-i cu tine, mâncătoare de cacat, de te-ai neruşinat în aşa hal? Ce, nu vreai sa lucrezi normal? Ţi s-a urât de trai bun? Vrei cu râul? Vrei mai naşpa? Vrei câteva pe coaja?

— Mă jur, Parvazik, mă jur pe lumea toată! - Nikolaeva şi-a făcut seninul crucii. S-a lăsat în genunchi: - Mă jur pe mama! Mă jur pe taica-al meu mort! Parvazik! Sunt credincioasă! Mă jur pe Maica Precista!

— Eşti credincioasa? Dar un’ ţi-e crucea? - a întrebat Paşa.

— Nenorociţii şi crucea mi-au smuls-o!

— Şi crucea? Aşa baieţi rei? - Parvaz a clătinat din cap.

— Numai că nu m-au băgat în mormânt! Şi-acum tremur toată! Dacă nu crezi, mergem pe Colinele Vorobiovî, îţi găsesc locul ăsta, asta mi-e crucea!

— Care crucea? Care crucea ma-tii? Cine nu ştie ce poama eşti! Crucea!

— Dacă nu mă crezi, cheam-o pe Nataşa! Ea a văzut tot! Cum am venit goală puşcă, mai mult moartă decât vie!

— Nataş! - a strigat Paşa

Nataşa a apărut imediat.

— Când a venit?

— Acum vreo oră.

— Goală?

— Goală.

— Singura?

— C-un gagiu.

— Paş, era şoferul, el m-a luat, când...

— Taci, pizda. Ce fel de gagiu?

— Unul cu cercel, bărbos… Ea îi era datoare nişte parai. Şi i-a supt-o în baie.

— Am făcut-o fiindcă m-a adus pân-aici! Ca plată pentru drum! Că am fugit de-acolo fără nimic!

— Gura, ştoarfă-mpuţita. Şi despre ce-au trombonit ei acolo?

— Păi, despre nimic. I-a supt-o repede, i-a spus — dacă vrei, mai vino.

— Ah, tu, scârbă ce eşti! — Nikolaeva a privit-o mânioasă pe Nataşa.

— Parvazik, mi-a zis că nu-mi mai dă lenjerie. - Nataşa nu-i acorda nici o atenţie Nikolaevei.

Parvaz şi Paşa au schimbat o privire.

— Parvazik… - Nikolaeva a clătinat din cap. - Parvazik… minte, putoarea, eu… ea întotdeauna a umblat în rochiile mele! Am făcut totul pentru ea!!

— Cine mai e în casa? - a întrebat-o Parvaz pe Nataşa.

— Lenka şi Sula. Dorm.

— Adu-le-ncoa’.

Nataşa a ieşit.

— Parvazik…

Nikolaeva s-a lăsat în genunchi. Chipul i s-a schimonosit. Din ochii i-au ţâşnit lacrimi.

— Parvazik… eu… eu… ţi-am spus tot adevărul… de-o sută de ani n-am spus o minciună, mă jur… mă jur… mă jur…

Ea şi-a scuturat capul. Prosopul s-a desfăcut. Unul din colţuri i-a acoperit faţa.

Parvaz s-a ridicat. S-a apropiat de chiuvetă. S-a aplecat spre găleata de gunoi.

— Eu am crezut atunci la tine. Eu am iertat atunci la tine. Am ajutat atunci la tine.

— Parvazik… Parvazik…

— Eu am dat atunci înapoi buletin la tine.

— Mă jur… mă jur…

— Aşa am zis eu atunci: Alia e femeie. Dar ce pricep eu acum: Alia nu e femeie.

Parvazik…

— Alia e guzganca de la groapa de gunoi.

El a scos din găleata de gunoi o sticlă goală de şampanie. A

apucat-o în silă cu două degete:

— Demisec.

A împins dintr-o smucitură masa deoparte. A pus sticla pe pardoseală, în mijlocul bucătăriei.

În bucătărie a intrat Sula: douăzeci şi trei de ani, scundă, păr castaniu, oacheşă, chip neatrăgător, sâni voluminoşi, solidă, capot înflorat.

Imediat după ea, Lena: şaisprezece ani, înaltă, bine făcută, chip frumos, păr lung, blond, pijama roz.

Ambele au rămas în picioare, lângă uşă. În spatele lor a apărut Nataşa.

— Fetelor, am o veste rea - a început să vorbească Parvaz. - Rea de tot.

Şi-a vârât mâinile în buzunarele înguste. S-a săltat pe vârfuri. S-a balansat.

— Astă-noapte, Alia a făcut o fapta rea. S-a purtat ca guzganca de la groapa de gunoi. S-a crestat în chip scârnav. A scuipat pe noi toţi. Ne-a adus la toţi ruşine.

A tăcut o vreme. Nikolaeva stătea în genunchi. Suspina printre sughiţuri.

— Dezbracă-te! - a poruncit Parvaz.

Nikolaeva a desfăcut cordonul halatului. Şi-a mişcat umerii. Halatul a alunecat de pe trupul gol. Parvaz i-a smuls prosopul de pe cap.

— Pune-te.

Ea s-a ridicat în picioare. A încetat să sughiţă. S-a apropiat de sticlă. A aranjat-o. A început să-şi potrivească labiile pe sticlă.

Nu cu pizda! Cu gaoaza! Cu pizda o sa munceşti pentru mine!

Priveau cu toţii în tăcere.

Nikolaeva şi-a potrivit anusul pe gâtul sticlei. S-a clătinat.

— Şezi! - s-a răstit Parvaz.

Ea s-a aşezat cumva mai degajat. A scos un ţipăt. S-a sprijinit cu mâinile de pardoseală.

— Fără mâini, pizda! Fără mâini! - Parvaz i-a lovit mâna cu piciorul. Şi i-a presat brutal umerii.

— Şezi-pe-ea!

Nikolaeva a început să urle.

Moho

19.22
Strada Tverskaia, nr. 6

Un Peugeot-607 bleumarin a intrat în curte. S-a oprit.

Borenboim şedea pe bancheta din spate, cu un ziar în mâini: patruzeci şi patru de ani, statură mijlocie, început de chelie, blond, figură inteligentă, ochi albaştri, ochelari cu rame înguste de aur, costum cu vestă verde-închis.

A terminat de citit. A aruncat ziarul pe bancheta din faţă. Şi-a luat diplomatul negru, subţire.

— Mâine la nouă şi jumătate.

— În regulă - a dat din cap *şoferul*: cincizeci şi doi de ani, cap lunguieţ, păr cenuşiu, nas borcănat, buze groase, scurtă maro din piele, salopetă albastră.

Borenboim a coborât. S-a îndreptat spre cea de-a doua intrare. În buzunar i-a sunat mobilul. L-a scos. S-a oprit. L-a dus la ureche:

— Da. Şi? Aşa ne-am şi înţeles. La nouă, acolo. Păi, hai sus, acolo au bucătărie mai bună şi e mai linişte. Ce? Şi de ce nu m-a sunat la birou? Ce? Leş, ce să mai vorbim... ăsta-i un telefon dat aiurea. Cum pot să dau eu sfaturi prin corespondenţă? N-are decât să vină cum vine toată lumea. În chestiunea obligaţiunilor, la ora actuală, în general, totul e cât se poate de în regulă, de două luni tot urcă, în chestiunea asta nu avem ce discuta. Ce? Bine. Asta-i tot... Da, Leş, ai auzit ce s-a-ntâmplat în Volodka? Au adus unii într-o noapte un excavator şi au săltat cu cupa două bancomate cu totul. Da! Mi-a povestit Sawa. Întreabă-l, el ştie amănuntele. Ca să vezi ce le puiază mintea! Bun, asta-i tot.

Borenboim a intrat în holul imobilului. I-a făcut din cap un semn portăresei: şaizeci şi şase de ani, uscăţivă, perucă, ochelari, bluză gri cu roz, fustă maronie, pâslari.

A intrat în lift. A urcat la etajul doi. Şi-a scos cheile. A început să descuie uşa.

Brusc, ceva i s-a înfipt în spinare. A dat să se întoarcă. Dar cineva l-a înşfăcat viguros de umărul stâng.

— Nu te uita. Priveşte drept înainte.

Borenboim şi-a privit uşa. Era din oţel. Vopsită în gri.

— Deschide - i-a poruncit o voce baritonală.

Borenboim a învârtit de două ori cheia în broască.

— Intră. Dacă te smuceşti, te aranjez.

Borenboim nu s-a clintit. De obraz i s-a lipit capul unui amortizor de pistol. Mirosea a ulei de armă.

— N-ai înţeles? Număr până la unu.

Borenboim a împins uşa cu mâna. A intrat în vestibulul întunecos.

O mână înmănuşată în piele a scos cheia din broască. Bărbatul a intrat în urma lui Borenboim. A tras imediat uşa după el.

— Aprinde lumina - i-a poruncit el.

Borenboim a găsit pe dibuite clapeta largă a comutatorului. A apăsat-o. Lumina a izbucnit instantaneu în toate cele cinci încăperi. Şi s-a pornit o melodie: Leonard Cohen, Susanna.

— În genunchi! - Bărbatul l-a împuns pe Borenboim cu pistolul între omoplaţi.

Borenboim s-a lăsat în genunchi pe covoraşul bej.

— Mâinile la spate.

El a pus jos diplomatul. Şi-a dus mâinile la spate. La încheieturi au ţăcănit cătuşele. Bărbatul a început să golească buzunarele lui Borenboim.

— Banii sunt în birou, într-un sertar. În jur de două mii. Mai mult nu am - a mormăit Borenboim.

Bărbatul l-a percheziţionat. A scos din buzunare portmoneul. Mobilul. Bricheta GUCCI de aur.

A pus totul pe podea.

A deschis servieta diplomat: documente de afaceri, două pipe într-un toc de piele, o cutie de tutun de pipă, o culegere de nuvele de Borges.

— Ridică-te. - Bărbatul l-a apucat de braţ pe Borenboim.

Borenboim s-a ridicat. L-a privit cu coada ochiului pe necunoscut.

Bărbatul: treizeci şi şase de ani, nu prea înalt, vânjos, blond, ochi albaştri, tuns perie, trăsături greoaie ale feţei, o fâşiuţă de mustaţă bălaie, impermeabil gri-oţel, eşarfă gri-deschis, rucsac negru din piele pe spate.

— Mergi înainte. - Bărbatul l-a împuns pe Borenboim cu

pistolul.

Borenboim a păşit înainte. A trecut prin primul living, în care erau un acvariu rotund şi mobilier moale, capitonat. A intrat în al doilea living. Aici avea mobilă scundă, japoneză. Pe un perete erau desfăşurate trei suluri japoneze. Şi un televizor extraplat. Într-un colţ, aparatura muzicală. Clădită în forma unei piramide de un negru albăstrui.

Bărbatul s-a apropiat de piramidă. A examinat-o:

— Cum îi luăm piuitul?

— Telecomanda-i acolo. - Borenboim a arătat printr-un gest al capului spre o masă pătrată joasă. Telecomanda, de un negru albăstrui, era aşezată pe marginea ei.

Bărbatul a luat-o. A apăsat pe „POWER“. Muzica a încetat.

— Stai jos. - A apăsat umărul lui Borenboim. L-a aşezat pe un taburet scund cu pernă roşie.

Şi-a vârât pistolul în buzunar. Şi-a scos rucsacul. L-a desfăcut. A scos din el un mic ciocan şi două crampoane de alpinism, din oţel.

— Ce pereţi are casa?

— În ce sens? - Borenboim, care pălise, a clipit încordat.

— Cărămidă, beton?

— Cărămidă.

Bărbatul a dezgăţat de pe pereţi două dintre suluri. A potrivit crampoanele. Şi din trei lovituri a înfipt în perete un crampon. La nivelul propriilor umeri. S-a depărtat la vreo doi metri lateral de crampon. Şi a bătut al doilea crampon. Apoi a scos un mobil. A format un număr:

Totul e-n regulă. Vino. E deschis.

Curând în apartament a intrat Dibici: treizeci şi doi de ani, înaltă, slabă, lată în umeri, blondă, ochi de un albastru cenuşiu, figură aspră, osoasă, palton albastru-cenuşiu, beretă albastră, mănuşi albastre, eşarfă albastru cu galben, sacoşă sport lunguiaţă.

A privit în jur. I-a aruncat o privire lui Borenboim, aşezat pe taburet.

— Bun.

Bărbatul a scos o sfoară din rucsac. A tăiat-o în două cu un cuţit.

Cei doi l-au ridicat pe Borenboim. I-au scos cătuşele. Au început să-i scoată sacoul.

— N-aţi putea spune aşa, omeneşte, ce vreţi? - i-a întrebat Borenboim.

— Deocamdată nu putem. - Dibici i-a apucat mâna stângă, i-a legat-o cu sfoară.

— Nu ţin bani în casă.

— Nu avem nevoie de bani. Nu suntem tâlhari.

— Dar ce sunteţi? Agenţi de asigurări? - Borenboim a zâmbit nervos. Şi-a lins buzele uscate.

— Nu suntem agenţi de asigurări - i-a răspuns serioasă Dibici. — Dar avem mare nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Relaxează-te. Şi nu-ţi fie frică de nimic.

I-au legat mâinile de crampoanele bătute în perete.

— Sunteţi sado-masochişti? Borenboim stătea în picioare. Cu braţele desfăcute în lături.

— Nu. Dibici şi-a scos paltonul. Sub el purta un costum albastru cu dunguliţe fine.

— Ce vreţi? Ce dracu’ vreţi? - Glasul lui Borenboim s-a frânt.

Bărbatul i-a lipit pe gură bandă adezivă. Dibici a deschis sacoşa sport. În ea se aflǎ un mini-congelator lunguieţ. L-a deschis. A scos din el un ciocan din gheaţă.

Bărbatul i-a descheiat lui Borenboim vesta şi cămaşa. I-a sfâşiat maioul. Brusc, Borenboim i-a tras un picior în vintre. Bărbatul s-a chircit. A început să şuiere. S-a lăsat în genunchi:

— Idiotul…

Dibici a aşteptat o vreme. A apucat ciocanul.

— Oh, la dracu’… - bărbatul s-a schimonosit.

Dibici a mai aşteptat puţin. A privit sulul rămas pe perete:

— Se topeşte gheaţa, Obu.

Bărbatul s-a îndreptat puţin de mijloc. S-au apropiat amândoi de cel legat. Borenboim a încercat să o lovească pe Dibici cu piciorul.

— Ţine-i picioarele - a spus ea.

Bărbatul a dat afirmativ din cap. A cuprins cu braţele genunchii lui Borenboim. I-a strâns. A încremenit astfel.

— Vorbeşte cu inima! Dibici şi-a luat avânt cu graţie. Ciocanul a descris cu şuier un semicerc. S-a prăvălit peste pieptul lui Borenboim.

Borenboim a început să ragă.

Dibici şi-a lipit urechea de pieptul lui:

— Vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte...

Borenboim rägea. Se contorsiona.

Dibici a făcut un pas înapoi. Şi-a luat avânt. A izbit. Din răsputeri.

Ciocanul a crăpat. Fărâme de gheaţă s-au împrăştiat în jur.

Borenboim a prins să geamă. Spânzura în sfori. Capul îi căzuse în piept.

Dibici s-a lipit de el.

— Vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte...

Din piept a răzbătut un sunet.

Dibici a ascultat cu luare-aminte.

Bărbatul a ascultat şi el.

— Mo... ho... — a rostit Dibici.

S-a îndreptat satisfăcută de mijloc:

— Îl cheamă Moho.

— Moho - a rostit bărbatul. S-a încruntat. A zâmbit.

Frate şi surori

Borenboim şi-a deschis ochii.

Era aşezat într-o cadă triunghiulară. Jeturi de apă caldă îi mângâiau plăcut trupul. Vizavi de el în cadă şedeau două femei goale.

Ar: treizeci şi unu de ani. dolofană, blondă, ochi albaştri, sâni mari, umeri plini, rotunzi, un chip simpluţ, zâmbitor, de ţărancă.

Ekos: patruzeci şi opt de ani, micuţă, bine făcută, blondă, ochi albaştri, figură atentă, inteligentă.

Spaţioasa cameră de baie era cufundată în penumbră. Doar trei lumânări groase, albastre, ardeau pe bordura căzii.

— Bună ziua, Moho - a rostit cea micuţă. - Eu sunt Ekos. Sora ta.

— Bună ziua, Moho - a zâmbit cea dolofană. - Eu sunt Ar, sora ta.

Borenboim şi-a şters umezeala de pe faţă. A privit în jur. A întârziat cu privirea asupra unei lumânări:

— Eu sunt Borenboim Boris Borisovici. Unica mea soră, Anna Borisovna Borenboim-Vickers, a murit într-un accident de circulaţie în 1992. Lângă oraşul Los Angeles.

— Acum vei avea multe surori şi mulţi fraţi - a rostit Ekos.

— Mă îndoiesc. - Borenboim şi-a atins vânătaia imensă de pe piept. Mama e deja în lumea drepţilor. Iar tata e imobilizat la pat în urma unei comoţii cerebrale. Aşa că probabilitatea ca el să mă fericească cu un frate sau cu o soră este, practic, nulă.

— Legătura de sânge nu este singura formă de frăţie.

— Fireşte că nu. Există şi fraţi întru nenorocire - a căzut de acord Borenboim. - Atunci când eşti îngropat de viu într-o groapă comună.

— Există frăţia inimilor - a rostit încet Ar.

— Adică, atunci când un individ îi vinde altuia o valvulă cardiacă? Şi-şi implantează sieşi una artificială? Am auzit despre chestii dintr-astea. Bună afacere.

— Moho, cinismul tău este plicticos. - Ekos i-a apucat mâna stângă. Aro — pe cea dreaptă.

— Dar eu în general sunt un tip plicticos. Este şi motivul pentru care locuiesc singur. Iar cinismul este singurul care mă

salvează. Mai exact spus — care m-a salvat. Până pe data de 2 martie.

— De ce doar până pe 2 martie? - Ekos îi mângâia, pe sub apă, încheietura mâinii.

— Pentru că pe data de 2 martie am luat o decizie eronată. Am decis să merg în maşină doar cu şoferul, fără bodyguard. Pe care să i-l împrumut temporar Ritei Solouhina. Care Rita? Care avea nevoie de şofer. Pentru ce? Pentru că şi-a opărit o mână. Când? Când gătea un fondu. Cu brânză topită în vin, cu brânză topită...

— Regreţi că ai ajutat-o? - Ar îi mângâia cealaltă mână.

— Regret că mi-am trădat temporar cinismul.

— Ţi s-a făcut milă de ea?

— Nu chiar... pur şi simplu îmi plac picioarele ei. Şi cum munceşte.

— Dar, Moho, acesta este un argument destul de cinic.

— Nu. Dacă ar fi fost, într-adevăr, un argument cinic, nu m-aş fi purtat ca o cârpă. O cârpă. Pe care au înhăţat-o cu mâinile goale.

— Cum, nu purtau mânuşi? - Ekos şi-a ridicat sprâncenele delicate. Ea şi Ar au izbucnit în râs.

— Ba da. Boremboim şi-a muşcat buzele, arborând o mină serioasă. - Purtau mănuşi, jigodiile. Că veni vorba, fetelor,. unde-mi sunt ochelarii?

— Cum, intri în cadă cu ochelarii?

— Uneori.

— Dar se aburesc.

— Asta nu incomodează.

— Vederea?

— Gândirea. Unde-mi sunt?

— În spatele tău.

S-a răsucit. Chiar lângă cap, pe un mic postament de marmură, se aflau ochelarii şi ceasul. Ceasul arăta ora 23.55.

Şi-a pus ochelarii. A început să-şi tragă ceasul pe mână.

Pe uşa întredeschisă a intrat o *fetiţă* în pielea goală: doisprezece ani, trup slăbuţ, colţuros, pubis fără păr, ochi mari, albaştri, expresie calmă şi blândă a feţei.

Ea şi-a trecut stângaci un picior peste bordura scundă a căzii, a intrat în apă. S-a apropiat de Borenboim şi s-a lăsat în genunchi în faţa lui.

— Bună ziua, Moho.

Borenboim a privit-o ursuz.

— Eu sunt Ip.

Borenboim tocmai se pregătea să spună ceva, când a observat pe pieptul fetiţei o cicatrice mare, albă. Şi-a privit propria vânătaie.

— Pot să-ţi pun mâna pe piept? - l-a întrebat fetiţa.

Borenboim şi-a mutat din nou privirea asupra cicatricei ei, apoi le-a privit pe cele două femei. Şi ele aveau cicatrice în mijlocul pieptului.

— Cum... şi pe voi? - Şi-a îndreptat ochelarii.

Femeile au dat afirmativ din cap, fără a înceta să zâmbească.

— Pe mine m-au lovit în piept cu ciocanul de gheaţă de şaisprezece ori. Ar s-a ridicat în genunchi.

A văzut rănile cicatrizate de pe pieptul ei.

— De trei ori am leşinat. Până când inima mea a început să vorbească şi a spus adevăratul meu nume: Ar. După asta m-au dus la scaldă, mi-au pus bandaj pe răni. Şi apoi unul dintre fraţi şi-a lipit pieptul de pieptul meu. Şi eu am plâns. Pentru prima oară în viaţă am plâns de fericire.

— Pe mine m-au lovit de şapte ori - a prins a vorbi Ekos. - Uite... vezi... o cicatrice mare şi două mai micuţe. M-am umplut pur şi simplu de sânge. M-au luat de la o casă de vacanţa. M-au legat de un stejar. M-au lovit cu ciocanul de gheaţă. Dar inima mea tăcea. Nu voia să vorbească. Nu voia să se trezească. Voia să doarmă până la moarte. Ca să intre adormită în mormânt, ca inimile miliardelor de oameni... Pielea mea e delicată. Gheaţa mi-a sfâşiat-o pe dată.

Şi a curs mult sânge. Ciocanul era tot năclăit de sânge. Iar când inima mea a prins să vorbească şi a rostit adevăratul meu nume — Ekos —, cel care mă lovise m-a sărutat. Pe gură. A fost primul meu sărut frăţesc.

— Te-a sărutat?

— Da.

— Cel care te-a mardit?

— Cel care m-a lovit.

— Care va să zică, mardeiaşul? — a surâs nervos Borenboim, privind în ochii mari ai fetiţei.

— Spune-i aşa, dacă aşa-ţi place mai mult — i-a răspuns,

calm, Ekos.

— Cinismul tău e doar o armură. Este unicul tău mijloc de apărare în faţa sincerităţii. Care te-a speriat întotdeauna. — Ar l-a mângâiat pe mână.

— De cum această armură va cădea, vei deveni nu doar fericit. Vei înţelege ce înseamnă adevărata libertate — a adăugat Ekos.

Fetiţa continua să stea în genunchi. Îl privea cu o copilărească uimire pe Borenboim.

— Mda... desigur... Şi-a desprins cu greu privirea de ochii fetiţei. Pe mine mardeiaşul nu m-a sărutat. Şi-mi pare rău.

Şi-a potrivit decis ochelarii. Şi s-a ridicat brusc în picioare. Apa le-a stropit pe femei.

— Uite ce e, fetelor. În momentul de faţă nu-mi prieşte masajul subacvatic. Deci, n-o să ne relaxăm. N-am timp. Sunaţi-vă gorilele. Să spună ruseşte, curat: cât, unde şi când.

— Aici nu există nici un fel de gorile. — Ekos şi-a şters faţa cu palma.

— Aici suntem numai noi şi o slujnică — a zâmbit Ar.

— Şi o pisică - a rostit fetiţa. - Dar acum doarme în coşuleţ. O să aibă în curând pisoiaşi. Dar pot să-mi pun mâna pe pieptul tău?

— De ce? - a întrebat-o Borenboim.

— Ca să stau puţin de vorbă cu inima ta.

Borenboim a ieşit din cadă. A luat un prosop. Şi-a şters ochelarii. A început să se şteargă şi pe sine. S-a schimonosit de durere.

— Înseamnă că gorilele-s afară. Clar.

— Afară? — Ekos i-a mângâiat un umăr. - Nici acolo nu există gorile. Acolo sunt numai mesteceni.

— Şi zăpadă. Dar e deja murdară - a adăugat fetiţa.

Borenboim a privit-o posac cu coada ochiului. Şi-a înfăşurat torsul uscăţiv în prosop.

— Unde-mi sunt hainele?

— În dormitor.

A ieşit din baie. S-a pomenit într-un imobil vast, cu multe camere. Bogat mobilat: covoare, mobilă scumpă, lustre de cristal, tablouri de vechi maeştri. Răzbătea în surdină muzică de Mozart.

S-a apropiat de o fereastră. A dat la o parte draperia din

catifea verde. A privit afară: mestecăniş noptatic, petice de zăpadă albind în semiobscuritate. Undeva departe lătra un câine.

— Ţi doriţi se biţi? - a auzit un glas de femeie cu accent străin.

El s-a întors.

Ceva mai departe de el, în picioare, o thailandeză: patruzeci şi doi de ani, nu prea înaltă, urâţică, plinuţă, trening cenuşiu, şlapi albaştri cu paiete traşi direct peşte picioarele goale, măslinii, cu unghii date cu lac mov.

— Unde-i dormitorul? - Borenboim a aruncat o privire dezgustată spre picioarele femeii. ,

— Chiar aiţi. - Ea s-a răsucit pe călcâie. A pornit.

El a păşit în urma ei.

L-a condus. I-a indicat odaia cu mâna ei plină de zbârcituri.

Dormitorul nu era mare: pe un perete, o ţesătură indiană cu ornamente în galben şi verde, o oglindă cu o măsuţă de toaletă sub ea, un taburet indian tapiţat cu brocart, două vaze mari din bronz în două colţuri ale odăii, un pat dublu sub o cuvertură indiană. Pe pat, împăturite ordonat în teanc, se aflau hainele lui Borenboim.

S-a apropiat. Le-a ridicat. A verificat buzunarele: portmoneul, cheile. Mobilul îi rămăsese în mapa diplomat.

Şi-a tras chiloţii. Pantalonii. În locul maioului sfâşiat era unul nou.

— Operativi, băieţii... - a zâmbit ironic.

Şi-a îmbrăcat maioul, cămaşa, vesta. A început să-şi înnoade cravata.

— Mă laşi să stau puţin de vorbă cu inima ta? - s-a auzit vocea fetiţei.

El a făcut ochii roată: Ip, goală, stătea în picioare în uşa dormitorului. Pe trupul ei de copil străluceau picături de apă.

Odată înnodată cravata, el şi-a încălţat ghetele, şi-a îmbrăcat sacoul. Şi-a încheiat cei doi nasturi de jos ai sacoului. S-a privit fugitiv în oglindă. A ieşit din dormitor, atingând în treacăt umărul jilav al lui Ip.

— Ţi doriţi se biţi? - Thailandeza stătea în picioare în mijlocul livingului.

— Se biţi. - Şi-a schimonosit buzele. - Suc de plop tremurător aveţi?

— Ţi? - n-a priceput ea.

— Suc de plop. - Sau lăptişor de mesteacăn, în cel mai rău caz.

— Mes-ti-can? — Ea şi-a încreţit fruntea îngustă.

— Aaa... - Borenboim a fluturat înfrânt din mână. - Unde-i ieşirea?

— Chiar aiţi. - Ea s-a urnit supusă din loc.

Femeia a trecut în vestibul. A deschis o uşă albă care dădea spre marchiză. Şi-a tras direct peste şlapi nişte pâslari largi cu galoşi. Şi-a pus pe cap o broboada pufoasa cenuşie. A deschis uşa masiva de la intrare. A coborât treptele de marmură.

Borenboim a ieşit din casă. Curtea şi casa erau luminate. Pe parcela de lângă casă se înălţa un mestecăniş des.

Slujnica a pornii pe o cărare largă, asfaltată. Spre o poartă de oţel încrustată în zidul înalt din cărămidă. Lipăia din pâslari.

Borenboim a privit în jur. Şi-a ridicat gulerul vestonului. A inspirat aerul jilav al nopţii. A pornit încordat în urma slujnicei.

Ea s-a apropiat de poartă. A vârât cheia în broască. A răsucit-o.

Poarta s-a dat la o parte.

— Mă laşi să stau puţin de vorbă cu inima ta? — s-a auzit din spate.

Borenboim a privit împrejur: casa. Un etaj, ziduri albe, olane cenuşii, două coşuri, grilaje din fier forjat la ferestre, un soare din aramă agăţat deasupra uşii. Pe fondul casei luminate se zărea, abia desluşit, o mică siluetă despuiată. Ea s-a apropiat fără zgomot. În semiobscuritate, ochii lui Ip păreau încă mai mari.

La ferestrele semiîntunecate ale casei — nimeni.

— Mă laşi? — Ip i-a apucat o mână cu mâinile ei umede.

Borenboim a aruncat o privire spre poarta deschisă: dincolo de ea se întindea un drumeag neguros şi pustiu. Smârcuri. Un stâlp. Un zăplaz ştirb. O banală aşezare cu case de vacanţă.

— O să răceşti — a rostit el.

— Ba nu — i-a răspuns cu seriozitate Ip. — Te rog, mă laşi? După aia te duci la tine acasă.

— O.K. — Borenboim şi-a exprimat acordul printr-un gest al capului, ca într-o discuţie de afaceri. — Dar repede.

Ea a privit în jur, s-a uitat la leagănul aflat lângă un chioşc, a început să-l tragă de mână:

— Să mergem acolo.

Borenboim a urmat-o. Apoi s-a oprit:

— Nu. Nu mergem acolo.

El a privit spre poartă.

— Mergem acolo.

— Bine. - Şi l-a tras spre poartă.

Au ieşit pe poartă. Ip l-a tras după ea pe Borenboim spre un troian îngheţat de pe marginea drumului. El a păşit în urma ei. Sub ghetele lui trosnea gheaţa. Ip, desculţă, se mişca uşor şi fără zgomot.

„La dracu', parcă-i un înger... " şi-a spus în sinea lui Borenboim. Şi cu voce tare:

— Dar repede, juma' de minut. Vorbesc serios.

Micuţa thailandeză, cu pâslarii ei, adăsta, stingheră, lângă poarta deschisă. Vântul din suburbia Moscovei îi flutura capetele basmalei pufoase.

Ip l-a dus pe Borenboim spre troianul de zăpadă. S-a urcat pe el. Faţa i-a ajuns în dreptul feţei lui Borenboim. Ochelarii lui sclipeau în întuneric.

Fetiţa l-a îmbrăţişat precaut, cu braţele ei slăbuţe, dar lungi, şi-a lipit pieptul de al lui. El nu s-a împotrivit. Obrajii li s-au atins.

— O.K. - S-a răsucit uşor, depărtându-şi obrazul de al ei.

A privit spre casa luminată. A început să îngâne cu voce joasă:

— *Darling, stop confusing me with your...*[6]

Dar, brusc, a tresărit din tot corpul. Şi a înlemnit.

Ip a înlemnit şi ea.

Au rămas aşa, în picioare, nemişcaţi.

Thailandeza îi privea.

Au trecut douăzeci şi trei de minute. Fetiţa şi-a desfăcut braţele. Borenboim a căzut, stors de vlagă, pe drumeagul îngheţat. Ip a coborât de pe troianul de zăpadă. A izbucnit într-un plâns cu suspine, a tras aer în piept printre buzele arse şi a început să respire cu nesaţ. Felinarul de pe drum îi lumina palid trupşorul alb, plăpând.

Borenboim a început să se mişte. A slobozit un ţipăt slab.

6 Scumpo, nu mă mai zăpăci cu... (eng.).

S-a aşezat. A prins să geamă. Apoi a căzut iarăşi, s-a lungit la pământ. Respira cu sete. Şi-a deschis ochii. Pe cerul negru, printre nori flocoşi, sclipeau, anemic, stelele.

Fetiţa a plecat de lângă troian, zăpada îi trosnea abia auzit sub tălpi. A pornit spre poartă. A dispărut în spatele ei. S-a auzit un huruit slab, apoi poarta s-a închis.

Borenboim s-a răsucit, zăpada a scrâşnit sub el. S-a ridicat în patru labe. A alunecat. Apoi s-a proptit cu mâinile în pământ. S-a ridicat anevoie în picioare. S-a îndreptat de mijloc, împleticindu-se.

Oooo... nu.

A privit drumeagul. Troianul

— Nu... o, Doamne... - şi-a scuturat capul.

S-a apropiat de poartă. A început să plesnească în ea cu palmele murdare.

— Hei... hei... hei, voi de colo...

A ascultat cu luare-aminte. Dincolo de poartă — tăcere.

Borenboim s-a repezit asupra porţii. A început să bată în ea cu pumnii şi picioarele. Ochelarii i-au zburat.

A ascultat cu luare-aminte. Tăcere.

A prins să scâncească, lipit de poartă. A alunecat la pământ. A izbucnit în plâns. S-a ridicat în picioare, a luat distanţă, a luat-o la fugă, cu picioarele crăcănate, şi a lovit din goană poarta cu piciorul.

A ascultat cu luare-aminte. Nici un răspuns.

A adunat cât a putut de mult aer în plămâni şi a zbierat din răsputeri.

Ecoul i-a purtat strigătul în împrejurimi.

Undeva, departe, a început să latre un câine. Apoi altul.

— Dar vă rog... vă implor! - zbiera Borenboim, bătând în poartă. - Uite, vă implor! Vă implor! Vedeţi doar, vă implor!! Ce mama dracului... doar vă implor!!!

Ţipatul lui disperat s-a frânt într-un horcăit. A amuţit. Şi-a lins buzele.

Luna firavă a lunecat dintre nori. Doi câini lătrau în dorul lefii.

— Nu... aşa nu se poate... - Borenboim s-a depărtat de gard. Ochelarii au trosnit sub tălpi. S-a aplecat, i-a ridicat. Lentila stângă era crăpată. Dar nu scăpase din ramă.

Şi-a scos batista, şi-a şters ochelarii. Şi i-a pus la ochi. A

aruncat batista într-un smârc. A oftat printre sughiţuri. A ieşit în drum.

A ajuns la o intersecţie. S-a întors. A ajuns la o alta. Şi cât pe ce să dea peste o maşină. O Niva roşie a frânat brusc. Apa dintr-o baltă l-a stropit.

— Ce-ai, omule, te-ai dilit? - *Şoferul* a deschis portiera: patruzeci şi şapte de ani, faţă sfrijită, zbârcită, obraji căzuţi, dinţi de metal, şapcă de piele.

— Iartă-mă, prietene. - Borenboim s-a sprijinit cu mâinile de capotă. A oftat, obosit. Du-mă la miliţie. Am fost atacat.

— Ce face? - Şoferul şi-a mijit ostil ochii.

— Du-mă, te plătesc... - Borenboim şi-a şters stropii de apă de pe faţă. Şi-a vârât mâna în buzunarul interior. A scos portmoneul, l-a deschis. L-a pus sub farul murdar al maşinii: toate cele patru cărţi de credit erau la locul lor. Dar, ca întotdeauna, n-avea nici o rublă. În schimb? Încă un card: VISA Electron. Pe numele lui. Nu avusese niciodată un asemenea card. Avea VISA Gold. A răsucit în mâini noul card:

— *What's the fuck*?

În colţul cârdului a desluşit, scris de mână, codul pin: 6969.

— Alo, ce faci, o mai frecăm mult? — a întrebat şoferul.

— Imediat, imediat... Ascultăm, ce staţie e aici?

— Kratovo.

— Kratovo? - Borenboim s-a uitat la şapca şoferului. Deci, Şoseaua Novoreazansk... Du-mă la Moscova, prietene. O sută de parai.

— Aşa. Dă-te de lângă maşină - i-a răspuns duşmănos şoferul.

— Său până la miliţie... adică până la Reazanka... du-mă la Reazanka!

Şoferul a trântit portiera. Niva a demarat brusc. Borenboim a făcut un salt într-o parte.

Maşina a cotit după colţ.

Borenboim a examinat cardul:

— La dracu'... darul magilor... cu pin-cod! Cacealma, sută la sută.

Şi-a pus cârdul în portmoneu. Şi-a vârât portmoneul în buzunar. A pornit-o pe drum. Pe lângă garduri şi vile întunecate. S-a zgribulit. Şi-a vârât mâinile în buzunarele

pantalonilor.

Ferestrele uneia dintre vile erau luminate.

Lângă poarta masivă mai era o portiţă. Borenboim s-a apropiat de ea. A împins-o. Portiţa era încuiată.

— Hei, jupâne! - a strigat.

În casă un câine s-a pornit să latre.

Borenboim a aşteptat puţin. Nu a răspuns nimeni. A mai strigat o dată. Şi încă o dată. Câinele lătra.

A început să adune zăpadă fleşcăită. A strâns de-un bulgăre. L-a aruncat în fereastra verandei.

Câinele continua să latre. Nu a ieşit nimeni.

— Să nu-l trezim cumva pe prinţul-dinozaur... ptiu... - Borenboim a scuipat. A pornit pe drumul neguros. Drumul a început să se îngusteze. A devenit potecă noroioasă. Un zăplaz verde şi unul cenuşiu o striveau între ele.

Borenboim a mers mai departe. Gheaţa subţire îi pârâia sub tălpi.

Poteca s-a curmat brusc. În faţă se deschidea o prăvălitură abruptă. Mocirloasă. Cu apă şi zăpadă. Şi s-a ivit, tulbure, un râu nu prea mare. Negru. Cu sloiuri ici şi colo.

— Balul s-a sfârşit, şi lumânările s-au stins, *fuck you slowly*...

Borenboim a adăstat un timp acolo, în picioare. S-a zgribulit. S-a întors. A pornit îndărăt. A ajuns în dreptul casei luminate. A făcut un bulgăre. L-a aruncat în aer. I-a dat un şut cu piciorul. Şi s-a pornit deodată să plângă în gura mare un plâns neajutorat, de copil. A luat-o la fugă, plângând în hohote. A scos un ţipăt. S-a oprit:

— Nu... aşa nu... măicuţă dragă... ooo! Dobitoc... dobitoc nenorocit... ooo! Asta... Pur şi simplu... şi simplu;., dobitoc...

Şi-a suflat nasul în palmă. A pornit mai departe, icnind printre suspine. A cotit la dreapta. A ieşit la şosea. A trecut un camion.

— Hei, şefu'! Hei! - Borenboim a început să strige răguşit, cu disperare. A luat-o la fugă după camion.

Camionul a oprit.

— Şefu', du-mă şi pe mine! - Borenboim s-a apropiat în fugă.

— Unde? - *Şoferul* i-a aruncat o privire beată pe geam: cincizeci de ani, faţă de mitocan, galben-cafenie, căciulă din

blană de iepure, scurtă vătuită cenuşie, ţigară.

— La Moscova.

— La Moscova? - a zâmbit şoferul. - Păi, ca să zic aşa, eu mă duceam la culcare.

— Dar până-n staţie?

— În staţie? Păi asta-i acilea, ce să te mai duc?

— Aici?

— Păi?

— Cât fac pe jos pân-acolo?

— Fo zece minute, ca să zic aşa. Ia-o încolo..- - şi i-a arătat pe geam, cu mâna murdară, încotro.

Borenboim a făcut cale întoarsă. A luat-o pe şosea. Camionul a plecat.

În faţă au apărut nişte faruri. Borenboim şi-a ridicat mâna dreaptă. A început să şi-o agite.

Maşina a trecut pe lângă el.

A ajuns în staţie. Lângă buticul cu băuturi, cu program de noapte, era parcat un Jiguli alb. Şoferul îşi cumpărase o bere.

— Ascultă, prietene. - Borenboim s-a apropiat de el. - Am o mare problemă

Şoferul l-a privit pieziş, neîncrezător: patruzeci şi doi de ani, înalt, bine hrănit, faţă rotundă, geacă de piele:

— Ce-i?

— Trebuie... trebuie să găsesc o casă aici... nu i-am reţinut numărul...

— Unde?

— Aici... la doi paşi.

— Cât?

— Cincizeci de parai.

Şoferul şi-a mijit ochişorii ca de purcel, îngropaţi în grăsime:

— Banii înainte.

Borenboim şi-a scos cu un gest reflex portmoneul, dar şi-a amintit:

— N-am cash... Îţi plătesc când ajungem.

— Nu ţine. — Şoferul a clătinat din capu-i masiv.

— Stai, stai aşa... — Borenboim şi-a atins obrazul cu mâna murdară. Apoi şi-a scos ceasul de pe mâna stângă:

— Uite, ia ceasul ăsta... e elveţian... face o mie de dolari... mă-nţelegi... am fost atacat. Să mergem, să-i găsim.

— Nu-mi vâr eu nasul în ciorba altuia. - Şoferul a scuturat din cap..

— Prietene dragă, nu rămâi în pierdere!

— Dacă ai fost atacat, du-te la miliţie. Că e colea, la doi paşi.

— Dă-o dracului de miliţie, n-am nevoie de ea... ce-ţi faci probleme, uite-l, face o mie de dolari! Maurice Lacroix! - Borenboim şi-a scuturat ceasul.

Şoferul a stat puţin pe gânduri, s-a smârcâit:

— Canei. Nu ţine.

Ş. Ptiu, fir-ar al dracilor... — a oftat, obosit, Borenboim. Ce-oi fi, dom'le, aşa căpos...

A privit în jur. Alte maşini nu erau.

— E-n regulă. Îi găsesc eu altă dată... Dar măcar până la Moscova poţi să mă repezi? Acasă îţi dau ruble sau dolari. La alegere.

— Unde la Moscova?

— Pe Tverskaia... Sau nu... mai bine pe Lenin. Pe Lenin Prospekt.

Şoferul şi-a mijit ochii:

— Pe două sute de parai te duc.

— O.K.

— Dar banii înainte.

— Pe toţi dracii! Numai ce ţi-am spus, măi omule: am fost jefuit, am fost atacat. Uite ceasul zălog! Pot să-ţi arăt cărţile de credit!

— Ceasul? - Şoferul a privit ceasul de parcă abia atunci îl vedea pentru prima oară. - Cât face?

— O mie de parai.

Acela a început să fornăie a plictiseală, a oftat. L-a luat. L-a analizat. Şi l-a vârât în buzunar:

— Bine, urcă.

Căcăreze de şobolan

03.19
Leninski Prospekt, nr. 35

Jiguli-ul a intrat în curte.

— Aşteaptă un minut. - Borenboim a coborât din maşină. S-a apropiat de uşa scării nr. 4. A format pe panoul interfonului numărul apartamentului.

Nu a răspuns nimeni multă vreme. Apoi, o voce somnoroasă de bărbat a întrebat:

— Da?

— Sawa, eu sunt, Boris. Am o problemă.

— Borea?

— Da, da. Deschide-mi, te rog.

Uşa a piuit.

Borenboim a intrat în hol. A luat-o la fugă pe trepte spre lift. A urcat la al doilea etaj. S-a apropiat de o uşă masivă, cu cameră de supraveghere. Uşa s-a deschis greoi. Din spatele ei îl iscodea cu privirea Sawa: patruzeci şi şapte de ani, corpolent, greoi, chel, faţă umflată de somn, halat bordo.

— Bork, dar ce s-a-ntâmplat? - şi-a mijit el ochii, somnoros. - Dumnezeule, unde te-ai tăvălit în halul ăsta?

— Salut. - Borenboim şi-a îndreptat ochelarii. - Dă-mi două sute de dolari să plătesc taximetristul.

— Eşti mache? Dar ce-i cu tine, te-au regulat vreunii?

— Nu, nu. E o chestie mult mai serioasă. Dă-mi, dă-mi, dă-mi!

Au intrat într-un vestibul spaţios. Sawa a dat deoparte panoul unui dulap semitransparent. Şi-a vârât mâna în buzunarul unui palton bleumarin. A scos un portmoneu. A extras din el două bancnote de câte o sută de dolari. Borenboim i le-a smuls dintre degete. A ieşit. A coborât. Dar Jiguli-ul nu mai era.

— Ptiu, fir-ar al dracului! - Borenboim a scuipat. A dat colţul clădirii. Maşina nu se zărea pe nicăieri.

— Al dracu' de isteţ poporul ăsta câteodată... - A început să râdă în duşmănie. A mototolit bancnotele. Le-a băgat în buzunar: - *Fuck you!*

S-a întors la Sawa.

— A fost destul? - Sawa s-a dus la bucătărie. A aprins lumina.

— Prea destul.

— Ai ochelarii sparţi. Eşti plin tot de noroi... ce s-a-ntâmplat, ai fost atacat, sau ce? Hai, scoate... scoate astea de pe tine, pune-ţi... să-ţi dau ceva să pui pe tine? Sau faci mai întâi un duş?

— Mai întâi vreau să beau. - Borenboim şi-a scos sacoul murdar, l-a aruncat într-un colţ.

S-a aşezat la masa rotundă de cristal cu bordură lată din inox.

— Poate faci mai întâi un duş? Te-au bătut?

— Dă-mi să beau, să beau. - Borenboim şi-a sprijinit bărbia în pumn, şi-a închis ochii. - Şi să fumez o ţigară tare.

— Votcă? Vin? Am şi... bere.

— Whisky? Sau n-ai?

— Mă jigneşti, boss. - Sawa a plecat în pas întins. S-a întors cu o sticlă de Tullamore dew. Şi cu un pachet de ţigări Bogathi: - Mai tari de-atât nu am.

Borenboim şi-a aprins repede o ţigară. Şi-a scos ochelarii, Şi-a frecat fruntea, deasupra sprâncenelor, cu vârful degetelor.

— Cu gheaţă? - Sawa a luat un pahar.

— *Straight.*

Sawa i-a turnat:

— Ce s-a-ntâmplat?

Borenboim a dat de duşcă paharul pe nerăsuflate, în tăcere.

— Dar too-tuşi, tătuuuu-că! - a îngânat Sawa popeşte. I-a mai turnat un pahar.

Borenboim l-a dat de duşcă. A răsucit paharul în mâini:

— Am fost atacat.

— Aha, aşa. - Saava s-a aşezat vizavi.

Dar nu ştiu de cine şi de ce.

— *Ich bin* nu inţelegeim. - Sawa şi-a plesnit obrajii puhavi cu palmele.

— Nici eu. Nu inţelegeim. Deocamdată.

— Şi... când asta?

— Aseară. Mă întorceam acasă. Lângă uşă, un dracu'ştie ce individ şi-a proptit pistolul în mine. Aşa. Şi după asta...

În bucătărie a intrat, somnoroasă, *Sabina*: treizeci şi opt de

ani, voinică, alură sportivă.

— *Zum Gottes Willen*![7] Borea? Sunteţi deja la o băută, cantre băieţi? - a întrebat ea cu un uşor accent german.

— Bina, Borea are o problemă.

— S-a întâmplat ceva? - Ea şi-a netezit părul ciufulit. S-a plecat. L-a îmbrăţişat pe Borea. - Vai, cât eşti de murdar. Ce-i asta?

— Nimic... de-ale bărbaţilor. - A sărutat-o pe obraz.

— Ceva grav?

— Aşa şi-aşa. Nu foarte grav.

— Vrei să mănânci ceva? Ne-a rămas nişte salată.

— Nu, nu. N-am nevoie de nimic.

— Atunci, eu mă duc să mă culc - a căscat ea.

— *Schlaf wohl, Schătzchen*.[8] - Sawa a îmbrâţişat-o.

— *Trink wohl, Schweinchen*.[9] - L-a plesnit peste chelie.

Borenboim a luat o ţigară. A aprins-o de la chiştocul celei dinainte. A continuat:

— După asta, a intrat cu mine în apartament. Mi-a pus cătuşe. A venit şi o muiere. Au bătut în perete două crampoane de alpinism uite-atâta. M-au legat cu sfoară de ele. Şi m-au răstignit pe perete, mama lor, ca pe Christos m-au răstignit. Aşa. Şi după... după asta a fost ceva... ceva, aşa, în general... foarte curios... au deschis o chestie... un fel de cufăr... şi-n el era un soi de ciocan ciudat... de o formă aşa, curioasă, arhaică... avea coada cioplită dintr-o bâtă obişnuită... ştii, strâmbă. Iar ciocanul ca atare nu era din oţel, nu era din lemn, era din gheaţă. Din gheaţă. Nu ştiu, artificială sau naturală, dar gheaţă. Şi, dacă poţi să-ţi închipui, muierea a început să mă izbească-n piept cu ciocanul ăsta. Şi repeta întruna: vorbeşte cu inima, vorbeşte cu inima. Păi da! Dar să vezi comedie! Îmi lipiseră gura! Cu bandă adezivă! Eu mugeam, ea mă trăsnea. Şi mă trăsnea, mama ei de viaţă, cât o ţineau puterile. Aşa de năprasnic, că gheaţa zbura pur şi simplu prin cameră. Mă trăsnea şi repeta întruna tâmpenia asta. Mă durea cumplit, durerea asta îmi pătrunsese pur şi simplu în tot corpul. În viaţa mea n-am simţit asemenea durere. Nici când mi-am dislocat meniscul. Aşa. Şi m-au izbit, m-au tot izbit. Până mi s-a rupt pur

---

7 Pentru numele lui Dumnezeu! (germ.)

8 Somn uşor, iubiţel (germ.).

9 Băutură uşoară, purceluş! (germ.)

şi simplu filmul.

A tras o înghiţitură din pahar.

Savva îl asculta.

— Sav, toată chestia asta poate părea aşa, o aiureală. Sau un vis. Dar uite, priveşte şi tu... - Şi-a descheiat cămaşa. I-a arătat vânătaia mare de pe piept. - Ăsta nu-i vis.

Savva şi-a întins mâna puhavă. L-a atins:

— Doare?

— Aşa... când apeşi. Capul mă doare. Şi gâtul.

— Bea, Bor, relaxează-te.

— Şi tu?

— Eu... oricum trebuie să fiu devreme la birou mâine, adică astăzi.

Borenboim a terminat whisky-ul din pahar. Sawa i-a turnat imediat din nou.

— Dar ce e mai interesant a început abia după. Mi-am revenit: eram aşezat într-un jakuzzi. Cu mine mai erau două ţipe. Apa bolborosea. Şi tipele astea au început să mă mângâie cu binişorul şi să bată câmpii despre nu ştiu ce frăţie, că noi, ăştia de-acolo, suntem fraţi şi surori, despre nu ştiu ce sinceritate, francheţe şi aşa mai departe. Şi femeile acelea fuseseră trosnite cu ciocane din astea în piept, mi-au arătat cicatricele. Cicatrice adevărate. Ziceau că au fost lovite până au început să vorbească cu inima. Ziceau că noi toţi ăştia din tâmpită lor de frăţie avem numele noastre. Pe ele le chema Var, Mar, nu mai ţin minte. Şi ziceau că pe mine mă cheamă Moho. Pricepi?

— Cum?

— Moho!

— Moho? - Sawa îl privea cu ochişorii lui mici, cârpiţi de somn.

— Mă cheamă Moho! — a zbierat Borenboim şi a izbucnit în hohote de râs. S-a lăsat pe speteaza de inox a scaunului. S-a prins de piept. S-a schimonosit. A început să se legene.

Sawa îl privea cu atenţie.

Borenboim se hlizea nervos, se hâţâna în scaun. Şi-a scos batista. Şi-a şters ochii. Şi-a suflat nasul. Şi-a fricţionat pieptul.

— Când râd, mă doare. Deci, asta e, Savocika. Dar stai, că nici asta nu-i totul. Cum ziceam, am stat cât am stat noi acolo, în jakuzzi. Şi deodată a intrat o fetiţă. Încă fragedă... să tot fi

avut, cred, vreo unsprezece ani! Aşa, blonduţă, cu ochi mari, albaştri. Şi, la fel, cu cicatrice pe piept. A intrat, s-a aşezat chiar lângă mine. Ce mi-am zis: hait, să vezi că vor să-mi vâre-n sculă o minoră. Numai că fata şedea pur şi simplu acolo. Şi, brusc, am băgat de seamă ceva: toţi aveau ochi albaştri şi erau blonzi. Şi ăia doi care m-au mardit cu ciocanul, şi ăia aveau ochi albaştri şi erau blonzi. Ca şi mine! Pricepi?

Sawa a dat afirmativ din cap.

— Ei, şi atunci mi-a picat fisa: atacul ăsta nu-i deloc întâmplător. Le zic: fetelor, gata cu bălăceala, chemaţi-vă gorilele să le-ntreb ce vor. Şi ele: dar aici nu există nici un fel de gorile. Şi le-am crezut pe loc. Da! Şi fetiţa aceea... fetiţa aceea de-o şchioapă, cu ochişori albaştri, repeta ca o păpuşă unul şi acelaşi lucru: lasă-mă să vorbesc cu inima ta, lasă-mă să vorbesc, lasă-mă să vorbesc... Şi eu pur şi simplu m-am ridicat şi am plecat dracului. Hainele-mi erau acolo. M-am îmbrăcat. M-am uitat prin jur. Era o hardughie din lemn în stil neo-rus, dar ştii, aşa, pricopsită. Nu mai era nimeni acolo, doar o slujnică. Am ieşit în curte, am luat-o spre poartă. Şi fetiţa aia, goală-puşcă, după mine. Slujnica a descuiat poarta: poftiţi afară, adică. Am ieşit. Era un drumeag obişnuit, ca de sat de vacanţă — toată treaba asta se petrecea în Kratovo. Fătuca aia goală — după mine! Şi iar: lasă-mă să stau puţin de vorbă cu inima ta! Bine, zic, pe toţi dracii, hai, stai de vorbă! Şi ea s-a apropiat de mine, m-a îmbrăţişat şi mi s-a lipit de piept ca un sclipete. Şi ştii tu, Sawa — vocea lui Borenboim a prins să tremure — atunci, eu... mă cunoşti de doisprezece ani... sunt om de afaceri în toată firea, sunt un tip pragmatic, cu picioarele pe pământ, ce dracu', şi, în general, sunt greu de dus de nas, dar... Înţelegi tu... ce s-a-ntâmplat după asta... - Nările subţiri ale lui Borenboim au început să fremete - Eu... asta... nici acum nu-mi dau seama ce-a fost asta... şi, în general, ce este asta...

A amuţit, şi-a scos batista, şi-a suflat nasul. A tras o înghiţitură din pahar.

Sawa i-a mai turnat.

— Şi?

— Imediat... - Borenboim a expirat, şi-a trecut limba peste buze. A tras aer în piept şi a continuat: — înţelegi tu, fetiţa m-a îmbrăţişat. Şi m-a tot ţinut aşa, îmbrăţişat. Apoi s-a iscat brusc în mine un simţământ straniu... de-a dreptul... totul în mine a

devenit... cumva mai domol, mai molcom. Şi gândurile, şi în general... totul. Şi, nu ştiu cum, mi-am simţit inima într-un fel al dracului de intens... era o senzaţie aşa... aşa... foarte intensă şi tandră. E greu de explicat... În sfârşit, ca şi când corpul ar fi fost o carne oarecare, nesimţitoare, iar inima asta... inima asta n-ar fi fost deloc o bucată de carne, ci ar fi fost altceva. Şi inima a început să-mi bată foarte neregulat, parcă aveam aritmie... asta e. Şi fetiţa... aceea... a încremenit în nemişcare. Şi, brusc, am simţit inima ei cu inima mea. Exact aşa cum simţi cu mâna ta o mână străină. Şi inima ei a început să-i vorbească inimii mele. Dar nu prin cuvinte, ci prin ceva... aşa... ca un fel de impulsuri... şi inima mea încerca să-i răspundă cumva. Tot prin asemenea impulsuri...

Şi-a terminat whisky-ul, şi-a mai turnat. A luat o ţigară din pachet, a boţit-o. A oftat. A pus ţigara înapoi în pachet.

— Şi când a început asta, totul în jur, în general totul, întregul univers parcă s-a oprit în loc. Şi deodată totul a devenit... aşa... a devenit aşa de plăcut şi de limpede... - a scos un icnet - eu... n-am simţit niciodată... aşa ceva... niciodată... aşa ceva... n-am simţit...

Borenboim a început să suspine printre sughiţuri. Şi-a apăsat gura cu palma. L-a năpădit un val de hohote mute de plâns.

— Ascultă, poate ai... - Savva a dat să se ridice din scaun.

— Nu, nu... nu... - Borenboim a scuturat din cap. - Stai... stai jos...

Sawa s-a reaşezat.

Borenboim şi-a săltat puţin ochelarii, şi-a şters ochii. Şi-a tras nasul.

— Şi asta încă nu-i tot. Când s-a terminat chestia asta, ea a intrat în casă. Şi eu am... am stat acolo şi am bătut. În poartă. Voiam, voiam teribil ca ea să mai stea cu mine. Nu ea. Inima ei. Asta e. Dar nu mi-a deschis nimeni. La dracu’! S-ar zice că asta e regula jocului. Şi am plecat. Am ajuns la staţie. Am tocmit acolo un ciubucar. Da! Şi când mi-am băgat mâna în buzunar, Ce crezi c-am găsit în portmoneu...

Borenboim şi-a scos portmoneul. A extras din el cârdul VISA Electron. L-a aruncat pe masă.

Sawa l-a luat.

— Şi cu asta, am terminat. - Borenboim a mai tras o

înghiţitură. — Presimt că asta nu-i o simplă bucăţică de plastic. Că ascunde ceva. Vezi acolo, în colţ?

— Codul pin?

— Ce altceva poate fi?

— Se prea poate. - Sawa i-a înapoiat cadrul.

— Iugrabank. Ai auzit de banca asta?

— Am auzit. E o filială a Gazprom-ului. În Iugorsk. Cam depărtişor.

— Cunoşti pe careva acolo?

— Nu. Dar nu-i o problemă să aflăm. Deşi, de fapt, ce vrei să afli?

— Păi, cine a făcut depunerea. Sunt convins că sunt bani pe cârdul ăsta.

— N-are rost să-ţi dai cu presupusul. Aşteaptă până mâine. Ascultă, dar tipii ăştia, care te-au bătucit?

— Nu i-am mai văzut.

Sawa a tăcut preţ de câteva clipe. Îşi molfăia buzele. Şi-a atins nasul mic:

— Bor, dar cum a putut ăla să-ţi vâre pistolul în coaste, doar umbli cu bodyguardul după tine?

— Păi, asta-i problema! Ieri i-am împrumutat bodyguardul unei funcţionare. Şi-a opărit o mână şi nu poate şofa. Aşa că... am ajutat fata, ca omul. Un dobitoc omenos, asta sunt.

Sawa a clătinat din cap.

— Ei, ce zici?

— Până una-alta, nimic.

— De ce?

— Ascultă, Borea. Numai să nu te superi. Tu... prizezi des?

— De-o lună fir de praf n-am prizat.

— Sigur?

— Mă jur.

Sawa şi-a încreţit fruntea:

— Sună-l pe Platov. Sau pe-ai noştri.

Borenboim, de-acum cherchelit, a zâmbit:

— Oricum o să fac asta! Fix peste trei cesuleţe. Dar vreau să-nţeleg... vreau să aud părerea ta. Ce crezi de toată treaba asta?

Sawa tăcea. A cercetat cu privirea bărbia lui Borenboim. Pe bărbie se iviseră mărgeluţe mărunte de sudoare.

— Sav?

— Da.

— Ce crezi despre asta?

— Păi... cam nimic.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Dar ce, nu mă crezi?

— Te cred. Te cred, a dat din cap Sawa. La ora actuală, cred orice, Bor. De trei zile încoace vin la mine la bancă ăştia de la inspecţia sanitară. Au stârpit libărcile dintr-un subsol din vecini. Şi, c-un drum, au făcut şi la noi dezinsecţie. Au venit pentru gândaci, şi au găsit munţi de căcăreze de şobolan. Şi unde crezi? În sistemul de ventilaţie. Pur şi simplu, munţi de căcăreze. Porcăria dracului, ce mai! Dar de toată mirarea e că nimeni niciodată nu i-a auzit pe şobolanii ăştia. Nici funcţionarii, nici personalul de pază, nici femeile de serviciu. Păi nici n-aveau cu ce se hrăni la noi. Din ce dracu' se căcărezeau în halul ăsta? Sau, cum ar veni, ronţăiau prin alte părţi, şi după aia se furişau în banca mea să se cufurească? Fantasmagorii! Am întors problema pe toate feţele. Am convocat consiliul director. Le-am zis: domnilor, se pare că e vorba de o provocare. Picior de şobolan nu s-a găsit în bancă! Dar căcăreze, da! Aşadar, cineva le-a pus anume acolo. Credeţi că e vorba de o aluzie? Aluzie la ce? Toţi tac. Ştii doar, cu chiu, cu vai am scăpat de Jorik. Şi Grişa Sinaiko, îl ştii, flăcău cu doxă, patru ani a lucrat la Credit Anstaldt, s-a uitat la mine aşa, fix, şi mi-a zis: „Sawa, nu-i nici un fel de aluzie. Dacă puneau căcat uman, da, era o aluzie transparentă. Atunci trebuia să intri-n vrie. Dar căcărezele de şobolan nu-s o aluzie. Sunt pur şi simplu călca-te-ar de şo-bo-lan. De şobolani moscoviţi ordinari. Ai încredere în experienţa mea“. Bor, am reflectat. Şi am avut încredere.

Borenboim s-a ridicat brusc în picioare. Şi-a cules vestonul de pe podea. A trecut în vestibul.

— Dă-mi nişte ruble pentru taxi.

Sawa s-a ridicat anevoie. A pornit în urma lui.

— Ascultă, Bor - şi-a pus mâna grea pe umărul costeliv al lui Borenboim - te-aş sfătui din toată inima...

— Dă-mi nişte ruble pentru taxi! - l-a întrerupt Borenboim.

— Bor. Nu vrei să-l sun pe Mişkarik, de la FSB[10]? Cei de-acolo or să-ţi spună ceva exact...

— Dă-mi ruble pentru taxi!

Sawa a oftat. A dispărut în odăile întunecoase. Borenboim şi-a îmbrăcat vestonul, & lovit cu latul palmei în perete. Şi-a strâns pumnii. A expirat cu un şuier.

Sawa s-a întors cu un teanc de bancnote de o sută de ruble.

— Pune-ţi paltonul meu. O să-ţi fie frig.

Borenboim a extras două bancnote din pachet. A scos din buzunar cele două bancnote de câte o sută de dolari, făcute ghemotoc, i le-a îndesat cu de-a sila în palmă:

— *Thanks a lot, honey child*.[11] A deschis uşa. A ieşit.

---

10 Federalnaia Slujba Bezopasnosti — Serviciul Federal al Securităţii (rus.).

11 Mulţumesc mult, copilaş (engl.).

Inimă de şobolan

4.00
Strada Tverskaia, nr. 6

Borenboim a descuiat uşa de la apartamentul său. A intrat. A aprins lumina.

S-a pornit în surdină muzica. Şi a început să cânte, ca de obicei, Leonard Cohen.

Borenboim s-a oprit lângă uşa întredeschisă.

A aruncat o privire în apartament. Totul era la locul lui.

A închis uşa. A dat o raită prin încăperi. A aruncat o privire în baie. În bucătărie.

Nimeni.

În salonul japonez, pe măsuţa joasă, se aflau: servieta-diplomat, mobilul, bricheta.

A analizat peretele. Toate cele trei suluri japoneze erau la locul lor. S-a apropiat de ele. A dat puţin la o parte sulul din stânga. Gaura făcută de cramponul bătut acolo era astupată cu grijă. Vopseaua lavabilă era jilavă, încă nu se uscase. A doua gaură, sub cel de-al doilea sul, era reparată la fel.

— Ca să vezi, ai dracului. - Borenboim a clătinat din cap. - Lucrat curat. Firma se respectă.

A rânjit ironic.

A deschis diplomatul. A răsfoit hârtiile: totul era la locul lui. A scos o pipă. A îndesat-o cu tutun. Şi-a aprins-o. S-a apropiat de acvariul semicircular. A fluierat. Peştişorii s-au înviorat. Au înotat spre suprafaţă.

El a scos dintr-o nişă scobită în perete un bol chinezesc cu capac. L-a deschis. În bol era hrană pentru peşti. A început să presare hrana în acvariu:

— Flămânzeii mei...

Peştişorii au înhăţat hrana cu lăcomie.

Borenboim a închis bolul. L-a pus în nişă.

A oprit muzica. A scos dintr-un dulăpior japonez o sticlă de whisky Famous Grouse. Şi-a umplut pe jumătate un pahar. L-a băut. S-a aşezat. A luat mobilul. L-a pus înapoi pe masă. S-a ridicat. S-a dus la bucătărie. A deschis frigiderul.

Era gol. Doar pe al doilea raft erau patru caserole cu salată. Acoperite cu folie transparentă.

A luat caserola cu salată de sfeclă. A scos o lingură. S-a aşezat. A început să mănânce salata cu lăcomie.

A mâncat-o toată.

A aruncat caserola goală în găleata de gunoi. Şi-a şters buzele cu un şerveţel.

S-a întors în salonul japonez. A ridicat receptorul telefonului. A format un număr. A dat din mână a lehamite:

— *Shutta fuck up!*[12]

A aruncat receptorul pe masă. Şi-a mai turnat whisky. A băut. A scuturat pipa care se stinsese. A început s-o îndese cu tutun. A aruncat-o. S-a ridicat. S-a apropiat de acvariu.

A privit peştii.

— *Darling, stop confusing me with your wishful thinking...*[13] - a îngânat el.

A oftat. Şi-a crispat cu tristeţe buzele subţiri. A ciocănit în sticla groasă.

Peştişorii s-au lansat spre el.

A trecut în baie. A dat drumul la apă. A pus paharul cu whisky pe marginea căzii. S-a dezbrăcat. S-a privit în oglindă. Şi-a atins uşor vânătaia de pe piept.

— Vorbeşte, inimă... vorbeşte, valvulă mitrală... Nenorociţii!

A izbucnit obosit în râs.

A intrat în cadă.

A terminat whisky-ul din pahar.

A oprit apa.

Şi-a aşezat capul în scobitura rece pentru cap.

A oftat cu uşurare.

A adormit.

A avut un vis: este un băieţandru, este la casa de vacanţă a tatălui său vitreg, din Sosenki, stă lângă portiţă şi priveşte în lungul drumului. De pe drum se apropie de el Vitka, Karas şi Ghenka. Urmează să meargă împreună la groapa de gunoi Salarevskaia. Puştii se apropie. Au în mâini nişte ciomege cu care să răscolească gunoaiele. El îşi ia ciomagul lui, rezemat de uluci, iese în drum. Păşesc cu toţii sprinten şi voios pe drum. Zori de zi, miez de vară, o vreme secetoasă, nu foarte

12 Taci, dracu'! (engl.).

13 Scumpo, nu mă mai zăpăci cu fantasmele tale (engl.).

călduroasă. Merge cu mare plăcere, cu inima uşoară. Ajung la groapa de gunoi. Este uriaşă, se întinde până la marginea orizontului.

Răscolim dinspre sud spre nord — spune Karas. - Acolo-s depozitate turbinele.

Copiii răscolesc gunoiul. Borenboim se scufundă în el până la brâu. Apoi, mai afund. Acolo este o subterană. O duhoare insuportabilă. Gunoiul greu şi lipicios se unduieşte ca o mlaştină. Borenboim scoate un strigăt de groază.

— Nu zbiera! - Ghera îl prinde de picioare, râzând în hohote.

— Astea-s catacombele pozitive - îi explică Vitka. - Aici locuiesc părinţii acceleratoarelor.

Prin catacombe se preumblă oameni, se mişcă maşinării bizaroide.

„Trebuie să găsesc aluatul de computer, şi-atunci o să-mi fac acasă nişte cizme permutările pentru locomotive Diesel de mare putere gândeşte Borenboim, răscolind gunoiul.

În gunoaie apar fulgurant toate obiectele posibile. Brusc, Karas şi Ghera încep să scobească cu ciomegele o spărtură în perete. Prin spărtură răzbate un vuiet sumbru. „Sunt turbinele", înţelege Borenboim. Îşi aruncă privirea prin spărtură şi vede o peşteră uriaşă, în mijlocul căreia se înaltă turbine albăstrui. Ele gem sumbru, emană fum. Îl usturǎ ochii de fum.

— S-o roim de-aici până nu ne turtesc! - îl sfătuieşte Vitka.

O iau la fugă prin culoarele întortocheate, înglodându-se în gunoaiele lipicioase, fleşcăioase. Borenboim se împiedică de o bucăţică de aluat de computer. E argintiu-liliachiu, miroase a benzină şi a liliac. Scoate aluatul din mormanul de gunoi.

— Sări coci în formă, altfel se împrăştie! - spune Karas.

Fără veste, din aluatul de computer sare un şobolan.

— Nenorocitul, a ros programul! — urlă Vitka.

Vitka, Ghera şi Karas încep să izbească şobolanul cu ciomegele. Trupul lui cenuşiu se cutremură sub lovituri, chiţcăie jalnic. Borenboim priveşte şobolanul. Simte inima lui palpitândă. Un ghemotoc nespus de fragil de la care pornesc spre lumea întreagă undele celor mai delicate vibraţii, minunatele unde ale iubirii. Şi cel mai uluitor lucru este că aceste unde nu sunt câtuşi de puţin legate de agonia

şobolanului muribund, sunt de sine stătătoare. Ele penetrează trupul lui Borenboim. Inima lui se strânge într-un violent acces de duioşie, bucurie şi fericire. El îi îmbrânceşte pe băieţandri, ridică de jos şobolanul însângerat. Plânge în hohote, se pleacă asupra lui. Ochişorii umezi ai şobolanului se închid. Inima lui tresaltă, trimiţând undele de adio ale iubirii. Borenboim le captează cu inima sa. Înţelege graiul inimilor. Este intraductibil. Este minunat. Borenboim plânge în hohote, de fericire şi compasiune. Inima şobolanului zvâcneşte pentru ultima oară. Şi se opreşte: PENTRU TOTDEAUNA! Oroarea iscată de pierderea acestei mici inimi îl cuprinde pe Borenboim. El strânge la piept trupuşorul însângerat. Plânge cât îl ţine gura, ca în copilărie. Plânge în hohote, îndelung şi neajutorat.

Borenboim s-a trezit.

Corpul gol îi dârdâia în apă. Lacrimile îi curgeau din belşug pe obraji. Şi-a săltat anevoie capul. S-a schimonosit: pieptul şi gâtul îl dureau şi mai tare. S-a aşezat în apa călâie. Şi-a şters lacrimile. A oftat. S-a uitat la ceas: dormise o oră şi douăzeci şi unu de minute.

— O-la-la... A ieşit cu greu din cadă. A tras de pe uscătorul şerpuit un prosop. S-a şters. A agăţat la loc prosopul. S-a întors spre oglindă. S-a apropiat de ea. S-a privit în ochii albaştri. Pupilele negre i-au amintit de ochişorii umezi ai şobolanului.

A mâncat aluatul de computer... - a mormăit el. A icnit: - A mâncat... a mâncat şi gata... canaliile...

Chipul i s-a crispat de un spasm. Şi lacrimile i-au ţâşnit din ochi.

Cioburi

0.44
Clubul Tocika[14]

S-a încheiat concertul trupei Leningrad. Şnur, solistul, a cântat:

În oraşul negru-smoală, în nopţile negre
Salvări negre trec în goană, doctorii sunt negri
Merg şi râd şi cântă vesel, cântă cântecele.
Oamenii-n oraşul negru mor la fel ca muştele,
Mi se brenhăne de toate...

Şnur a îndreptat microfonul spre sala. Acolo stăteau în picioare sau dansau vreo trei sute de tineri. Sala s-a pus pe urlat:

— ...Sunt făcut din carne!!!

Toţi au început să ţopăie şi să cânte.

Lapin ţopăia şi cânta laolaltă cu toţi. Alături de el ţopăia şi cânta *Ilona*: şaptesprezece ani, înaltă, firavă, expresie vioaie, hazoasă, pantaloni din piele, bocanci cu talpa groasă, bluză albă.

— Rămâi cu bine, Tocika! — a strigat Şnur. Sala a început să fluiere.

— Bestial, este? - Ilona l-a împuns pe Lapin cu pumnul în coaste.

— Hai să luăm ceva de pileală până nu se-nghesuie tot poporul! H i-a strigat el în ureche.

— Hai.

S-au apropiat de tejghea.

— O sticlă de şampanie. — Lapin a întins banii.

Barmanul a destupat sticla, le-a întins-o laolaltă cu paharele.

— Să mergem acolo, în colţ! — Ilona l-a tras pe Lapin după ea.

Într-un colţ era liber un capăt de masă din lemn finisat grosolan. S-au aşezat. Lapin a început să toarne şampanie în pahare. Alături şedeau doi puşti şi o fetişcană.

---

14 „Punct” (rus.).

— Ei, zi-i, meştere! - Dona şi-a ridicat paharul. - Pentru ce bem?

— Hai să bem... pentru întâlnirea noastră. — Lapin a ciocnit.

Poate, pentru Şnur?

— Fie, pentru Şnur.

Au băut.

— I-ai ascultat prima oară? Ilona - şi-a aprins o ţigară.

— Pe viu — da.

— Înregistrarea nu-i acelaşi lucru. N-au zbangul ăsta. Uau! - a zbierat ea. - E de comă, ce mai, de comă! Ptiu! Tare am chef de nişte furaje.

— Ai chef? - Lapin şi-a golit paharul.

— Îhî. De câte ori mă înfierbânt niţel, am chef de iarbă.

— Şi aici... nu se poate face rost? Lapin a privit în jur.

— E doar a doua oară că vin aici. Nu cunosc pe nimeni.

— Eu vin prima oară.

— Pe bune? Chiar ai venit special pentru tipii de la Leningrad?

— Îhî. Am auzit întâmplător că se dau azi în spectacol aici. Şi am venit.

Lapin şi-a aprins o ţigară.

Sunt marfă, este? Ilona a privit în jur. Se cherchelise repede.

— Sala e mare. - Lapin şi-a frecat pieptul.

Super, este? Fir-aş să fiu, ce-aş mai trage o iarbă! Ascultă, eşti în bani?

— Să zicem.

— Hai să mergem într-un loc. Acolo au întotdeauna. Au o grămadă de chestii. Numai că-i cam departe.

— Unde e?

În Sokolniki.

— Şi ce-i acolo?

— Un hoceag închiriat, atâta tot. Şi locuiesc în el nişte amici.

— Păi, să mergem atunci.

— Cu bine, Mişk-al nostru cel de pluş!

Ilona s-a ridicat, s-a dezmorţit. Lapin a luat sticla golită pe jumătate. Au pornit spre ieşire prin mulţimea de dansatori.

La garderobă şi-au primit hainele. Au ieşit în pasajul semi-

întunecat, cu ziduri grosiere placate cu bucăţele de oţel sudat. Apăreau la răstimpuri siluete.

— Brrr! E frig... - Ilona s-a zgribulit. A luat-o înainte.

Lapin a luat-o în braţe. A tras-o brutal, cu stângăcie spre sine.

— Ne giugiulim? - l-a întrebat Ilona.

Lapin a început să-i sărute buzele delicate şi reci. Ea i-a răspuns. Cu mâna liberă i-a strâns sânii. Sticla i-a lunecat din cealaltă mână. S-a spart la picioarele lor.

— La dracu'... - a tresărit Lapin.

— *Ouch!* - Ilona a privit în jos.

Lapin a izbucnit în râs.

— Asta se cheamă sticlă la plural... ruseşte — cioburi.

— Ne distrăm, ai? - a întrebat un puşti. Stătea pe vine lângă perete. Fuma.

— Mergem să luăm alta? - i-a suflat Lapin în ureche.

— Ajunge! - Ilona a călcat cu vigoare cioburile sub tălpile groase, bleumarin. Cioburile au scrâşnit.

L-a luat de mână pe Lapin. L-a tras spre ieşirea din pasaj:

— Şampania e chestie super. Dar acolo o să fie extra-super.

Lapin a oprit-o:

— Stai puţin...

— Ce-i? - Ea s-a oprit.

El a îmbrăţişat-o. A înlemnit, lipit de ea. Au rămas astfel un minut.

— Mi-e frig - a zâmbit uşurel Dona.

— Aşteaptă puţin... - Glasul lui Lapin tremura.

Ea a amuţit. Lapin s-a lipit strâns de ea şi a tresărit.

— Ce-ai păţit? - l-a lins cu limba o lacrimă de pe obraz.

— Aşa... - a şoptit el.

— Ce-i, ţi s-a făcut de-o înţepătură, sau ce?

El a negat printr-un gest al capului. S-a smârcâit:

— Doar că... mi-e aşa... ca dracu'!

— Atunci, să mergem. — Ea l-a apucat cu hotărâre de mână.

Liubka

23.59
Apartamentul lui: Andrei
Kutuzovski Prospekt, nr. 17

Un dormitor zugrăvit în liliachiu-deschis. Un pat scund, larg. Muzică în surdină. Penumbră.

Nikolaeva, goală, era aşezată pe Andrei, gol. Se săltau ritmic. Pieptul Nikolaevei era legat cu o basma de mătase. Dar ambii sâni erau liberi. Andrei fuma: cincizeci şi doi de ani, corpolent, fată cărnoasă, porţiuni de chelie, piept păros, umăr tatuat şi degete scurte, dolofane.

— Nu te grăbi, nu te grăbi... - mormăia Andrei.

— Boierul nostru, stăpânul nostru. - Nikolaeva a început să se mişte mai lent.

— Mişto ţâţe ai.

— Îţi plac?

— Nu le-ai făcut nimic?

— Nu, ce vorbă-i asta. Totu-i al meu. O-o-o... Dulce pulişoarâ ai...

— Ţi-ajunge la lindic? - A slobozit fumul peste sânii ei.

— Oh... te cred... oh... Păcat că azi nu se poate şi-n cur...

— De ce?

— Bu-bi-ţa.

— Ai hemoroizi?

— O, nu... ah... din cauza... ah... accidentului...

Unde-ţi umblă mintea? Auzi, să nimereşti sub maşină... oh... la dracu'...ar trebui să-ţi vină mintea la cap... eu când traversez, mă uit de patru ori... oh, nu te grăbi...

— O-o-o... super... o-o-o... Andriuş... o-o-o... oh!

— Nu te grăbi, dacă-ţi spun.

Nikolaeva s-a prins de coapse. Şi-a lăsat în jos capul- Şi-a scuturat părul. Şi-a mişcat fundul cu grijă. Şi iar. Şi încă o dată.

Andrei a schiţat o grimasă.

— Oh, la dracu'... deja... Alka, pui de căţea... ţi-am spus doar... nu te grăbi! Acuş răbufneşte! Nu! Apasă, apasă acolo! La dracu'! Dă-te la o parte! Ce gâţii mă-tii o faci aşa mizerabil?

Nikolaeva a sărit rapid de pe el. I-a apucat într-o mână mădularul tras în prezervativ. Cu cealaltă i-a presat puternic

zona dintre anus şi testicule:

— Iartă-mă, Saş... adică... Andriuş...

— Mai ca lumea, apasă mai ca lumea!

Ea a apăsat mai ca lumea. El a început să geamă. Capul îi zvâcnea.

— Acum, abate-mi atenţia, abate-mi dracului atenţia.

— În ce fel, Andriuşenka?

— Povesteşte-mi ceva...

— Ce?

— Ceva caraghios... hai, hai, hai...

— Un banc?

— Ceva... oh, la dracu'... hai, hai...

— Nu ţin minte bancurile... - Nikolaeva şi-a scărpinat pubisul ras. - A! Auzi aici o chestie de milioane, mi-a povestit-o Sula. Când avea vreo cinşpe ani, un individ a dus-o la el acasă, voia s-o fută, dar ea nu l-a lăsat, l-a luat cu chestii — că-i fecioară, mă rog, tot tacâmul. El a morfolit ce-a morfolit la ea în pat, pula-i scotea fum, ce mai, a ţinut-o aşa vreo două ceasuri, dar ea tot nu-şi desfăcea cracii. Atunci el, de colo: hai să te fut în poponeţ. Bine, hai. I-a băgat-o. Dar tipul era aşa de excitat, că a terminat pe loc, nu s-a mai putut ţine. Şi avea adunată la spermă, o-ho-ho, până-n vârful pulii! Şi-a deşertat-o-n ea ca la clismă. El s-a prăvălit pe spate. Şi Sula, închipuie-ţi, s-a sculat urgent, s-a pus pe ciuci şi s-a spârcâit pe covorul lui persan! Până să-şi vină el în fire, ea s-a îmbrăcat şi — roiu'!

— Oh, la dracu'... Al, hai să... nici aşa nu pot...

— Imediat, scumpete. - Ea s-a aşezat pe el. Şi-a vârât mădularul în ea. A început să se mişte repede. I-a prins coaiele într-o mână.

— Da... da... aşa... - a început să mormăie Andrei. A înlemnit. Şi-a strâns pumnii. A slobozit un strigăt. A început s-o lovească cu pumnii pe Nikolaeva peste coapse: - Da! Da! Da!

Ea s-a acoperit cu braţele. Se mişca. Chelălăia.

Andrei a încetat s-o lovească. Mâinile i-au căzut neputincioase pe pat.

— Oh, la dracu'... i S-a întins după scrumieră. A luat din ea ţigara neterminată.

— Cum a fost? - Nikolaeva i-a lins sfârcul roz, păros.

— Oh... - El a tras un fum. - Am văzut stele verzi...

— Eşti aşa mişto... - ea i-a mângâiat umerii - eşti aşa,

rotunjor tot... ca Winnie Pooh. Şi ai o sculă dată dracului. Juisez imediat.

El a zâmbit ironic:

— Ia nu mă tromboni aici. Toarnă nişte vin.

— S'il vous plaît. - Ea şi-a întins braţul. A scos din frapiera de sticlă plină cu gheaţă o sticlă de vin alb Pinot Grigio. A turnat în pahare.

Andrei a luat un pahar. Şi-a săltat puţin capul asudat. A golit paharul. S-a prăbuşit pe pat:

— Să fiu al dracului... eşti o junincă pe cinste...

— Mă bucur să aud.

El şi-a privit pachetul gol de ţigări:

— Du-te-n bucătărie, sunt ţigări acolo, pe raft.

Unde?

— Lângă hotă. E acolo un raft de sticlă.

— Andriuş, n-aş putea să-mi fac mai întâi un duş?

— Fă-ţi. Mă duc eu să le iau.

Nikolaeva s-a ridicat. Şi-a astupat sexul cu palma. A dat fuga la baie. A intrat sub duş. A dat drumul la apă. S-a duşat rapid. Şi-a spălat îndelung sexul. A oprit apa. A strigat: Kijp Pet! Ptiu... Andriuş! Pot să fac o baie?

— Poţi... - a răzbătut din dormitor.

Nikolaeva s-a aşezat în cada rece. A dat drumul la apă. A luat spumantul de pe răftuleţ. L-a stors sub jet. Spuma s-a pornit imediat. Nikolaeva a început să îngâne un cântec.. Apa i-a ajuns la subsuori. Nikolaeva a oprit apa. Şi-a adunat genunchii la piept. A adormit.

A visat-o pe Liubka Kobzeva, care fusese înjunghiată în motelul Sobiecinîi. Se făcea să sunt împreună în apartamentul acela de pe Sretenka, pe care Liubka îl închinase împreună cu Koza-Dereza[15]. Nikolaevă stă pe un scaun lângă fereastră şi fumează,. Afară e iarnă, ninge. În bucătărie e frig. Nikolaeva e îmbrăcată subţire, văratec, dar are în picioare nişte pâslari înalţi, cenuşii. Iar Liubka e desculţă şi poartă un capot albastru. Pălăvrăgeşte lângă aragaz şi găteşte dragele ei mante.

— Şi totuşi, cât sunt de tâmpită - mormăie ea, în vreme ce frământă aluatul. - Să-l las eu să mă taie! Trebuia să...

— Te-a durut? — întreabă Nikolaeva.

---

15 Târfa-Tupeista (rus.).

— A, nu, nu cine ştie ce. Numai că m-a luat groaza când nenorocitul ăla s-a năpustit la mine cu cuţitul. Am înţepenit locului pur şi simplu. Trebuia să fi sărit pe fereastră, dar eu stăteam acolo ca proasta şi mă uitam la el. Şi el — vărşti! — la început în burtă, aproape că nici n-am băgat de seamă, şi după aia, în gât... şi imediat sânge, sânge, sânge.... ascultă, Al, nu ştii tu unde-am pus piperul?

Nikolaeva se uită pe masă. Toate obiectele se văd foarte desluşit: două farfurii, două furculiţe, un cuţit cu mânerul crăpat, o râzătoare, o solniţă, un surilor, o pungă de făină, nouă gogoloaie de aluat. Dar piperniţa nu-i.

— Aşa mi se-ntâmplă întotdeauna, când am nevoie de ceva, dispare şi basta... — Liubka scotoceşte în continuare. Se apleacă. Se uită sub masă.

Nikolaeva zăreşte prin gulerul desfăcut al capotului o tăietură lungă, cusută grosolan, de la gât până la pubis.

— Uite-o... — a observat Liubka.

Nikolaeva vede piperniţa sub masă. Se apleacă, o ia, i-o dă Liubkăi. Şi, brusc, simte cu extremă acuitate că în pieptul Liubkăi NU BATE INIMA. Liubka vorbeşte, mormăie, se mişcă, dar inima ei este inertă. Stă ca un ceas stricat. Pe Nikolaeva o năpădeşte o durere cumplită. Dar nu din cauza răposatei Liubka, ci din cauza acestei inimi care s-a oprit. Îi pare îngrozitor de rău că inima Liubkăi este moartă şi nu va mai bate NICIODATĂ. Înţelege că o va podidi imediat plânsul.

— Liub... dar tu...pui ceapă în umplutură? - rosteşte ea anevoie, ridicându-se.

— La ce dracu'să mai pun ceapă, dacă are piper? - Liubka o priveşte atent, cu ochii ei morţi.

Nikolaeva începe să icnească.

Ce ai? - întreabă Liubka.

— Îmi vine să mă piş. - Nikolaeva îşi mişcă buzele care nu vor să o asculte.

— Pişă-te aici — rosteşte cu un zâmbet Liubka.

Hohotele de plâns o podidesc pe Nikolaeva. Plânge în hohote pentru CEA MAI GREA PIERDERE.

— Liub... ka... Liub... ka... - ţâşneşte de pe buzele ei

O apucă pe Liubka, o strânge la pieptul ei. Liubka îşi depărtează mâinile reci, mânjite de făină şi aluat:

— Ce-i cu tine?

Pieptul de gheaţă al Liubkăi ESTE LIPSIT DE INIMĂ. Nikolaeva plânge în hohote. Înţelege că asta nu poate fi îndreptat NICIODATĂ. Îşi ascultă bătăile propriei inimi. Este vie, caldă şi îi este CUMPLIT de dragă. Din cauza asta durerea şi amarul îi sunt încă mai adânci. Realizează brusc cât este de SIMPLU să fii mort. Spaima şi durerea o năpădesc. Urina fierbinte i se scurge de-a lungul picioarelor.

Nikolaeva s-a trezit.

Faţa toată-i era în lacrimi. Rimelul i se prelingea de pe gene.

Lângă cadă stătea în picioare Andrei, într-un halat roşu cu alb.

— Ce-ai păţit? - a întrebat-o el nemulţumit.

— A? - a icnit ea. Şi a izbucnit iarăşi în hohote de plâns.

— Ce s-a-ntâmplat? — s-a încruntat el, somnoros.

— Păi... eu, asta... - a suspinat ea, - am visat o prietenă... au... au omorât-o acum şase luni...

— Cine?

— Păi... nişte precupeţi din piaţă... nişte azeri...

— Aha... — el s-a scărpinat pe piept. - Ascultă, vreau să dorm. Mâine am o combinaţie importantă. Banii-s pe masa din bucătărie.

A ieşit.

Nikolaeva şi-a şters lacrimile. A ieşit din cadă. S-a privit în oglindă:

— Dumnezeule...

S-a spălat îndelung pe faţă. S-a şters. S-a înfăşurat în prosopul mare. A ieşit din baie.

Apartamentul era cufundat în penumbră. Din dormitor răzbătea sforăitul lui Andrei.

Nikolaeva a intrat în dormitor în vârful picioarelor. Şi-a găsit hainele. S-a dus în bucătărie. Acolo ardea doar becul hotei de deasupra aragazului. Pe masă erau două sute de dolari.

Nikolaeva s-a îmbrăcat. Şi-a pus banii în portmoneu. A băut un pahar cu suc de mere. A trecut în vestibul. Şi-a îmbrăcat impermeabilul. A ieşit din apartament. A tras cu grijă uşa după ea.

Buza de sus

2.02

Apartamentul închiriat de Komar[16] *şi Viki*

Oleni Val, nr. 1

— Deschide şi închide uşurel pumnul. - Komar a strâns cu un garou antebraţul lui Lapin.

— Ce să mai strângă, că se vede totul ca pe hartă - a zâmbit Viki. - Ehei, să am eu asemenea venişoare!

— Komar, ticăloşiile, pe mine trebuia să mă înţepi prima! - Ilona i-a aruncat o privire ofuscată.

— Musafirul, cum se zice, e primul servit. Mai ales că se scaldă-n bani... - Komar a nimerit vena cu acul. - Pe toţi dracii, de-o sută de ani n-am văzut conducte nestrăpunse.

— Ilon, tu chiar ai fost la Leningrad? - a întrebat Vika

— Îhî.

— Şi ce-au cântat? De-alea vechi?

— Vechi! Vechi! Vechi! - Ilona a început să-şi fluture în duşmănie palmele.

Komar a tras pistonul seringii spre sine: douăzeci şi şapte de ani, cap ras, urechi mari, slab, adus de spate, braţe lungi, trăsături foarte ascuţite, tricou albastru jerpelit, pantaloni largi.

În seringă a intrat sânge, Komar a tras de capătul garoului legat. Şi a introdus binişor conţinutul seringii în vena lui Lapin:

— Acasă cu tine.

Vika i-a întins o bucăţică de vată: optsprezece ani, oacheşă, micuţă, plinuţă, păr lung, pantaloni mov din poliester, bluzon albastru stil scafandru.

Lapin şi-a presat vata pe venă. Şi-a îndoit braţul din cot. S-a lăsat pe spate pe perna soioasă:

— Oh, pe toţi dracii...

— Ei? - a zâmbit Komar.

— Mda... - Lapin şi-a dezlipit cu greutate buzele şi a zâmbit. A privit tavanul cu pete ruginii.

— Komar, ticălosule, mă înţepi în sfârşit şi pe mine? - a zbierat Ilona.

— Nici o problemă, madam. - Komar a scos din ambalaj o nouă seringă.

---

16 Ţânţar (rus.).

Vika a presărat dintr-un pacheţel într-o lingură un praf alb, a adăugat apă, a fiert conţinutul lingurii sub o lumânare. Komar a tras din lingură în seringă lichidul translucid.

Ilona şi-a strâns singură garoul în jurul braţului. S-a aşezat în faţa lui Komar. I-a întins braţul. La încheietură se vedeau ici şi colo urme de înţepături.

— Ilon, tot n-am priceput, au cântat tot de-alea vechi? - Vika şi-a aprins o ţigară.

— Nu, nu numai de-alea... - Ilona îşi deschidea şi închidea surescitată pumnul.

— „Şi o să fie vară, şi-om merge toţi la ţară. Toţi cu cazmaua-n mână, ne-o tragem de răsună”? Da?

— Da, da. da... - a bombănit enervată Ilona.

— Ştii, mie-mi place la ei chestia aia: ta-ta-ta... unii înţepenesc când aud, eu una intru-n vrie, dar pot să şi măresc viteza.

Komar, fără grabă, a dibuit un loc pentru injecţie:

— Mda, mititico, e bine că nu abuzezi.

— Ei bravos, da’ce, sunt proastă? - a rânjit nervos Ilona.

— Cine vă mai înţelege pe voi, femeile! - Acul a pătruns în venă.

Lapin a zâmbit. Şi-a întins mădularele. A ridicat din umeri:

— Şi totuşi... asta-i cu totul altceva...

— Care altceva? - l-a întrebat Vika.

— Păi, când eşti acolo. Povestesc şi înşiră tot felul de bazaconii. Care s-a-nţepat, care nu... Asta-i cu totul altceva.

— De ce? - Vika a zâmbit mulţumită.

— Pentru că orice cretin vrea să se dea mai deştept decât e în realitate. Mai deştept şi mai autoritar. Toţi se dau de ceasul morţii după autoritatea asta, numai la ea le stă gândul. De parcă marea problemă a omului pe acest pământ se reduce doar la obţinerea unei poziţii sociale cu orice preţ, chiar cu preţul suferinţei altora.

Vika a schimbat o privire cu Komar.

— Da. Nu ştiu cum stăm cu alte chestii, dar de suferinţă avem parte cât cuprinde... - Komar a introdus cu un zâmbet doza în vena Ilonei.

— Oh... - Ea şi-a închis ochii. Şi-a îndoit braţul din cot. A tuşit.

Vika i-a întins lui Komar braţul plin de înţepături.

— Uite, mai e un locşor aici.

— Nu-mi mai răsufla în frunte.

— Iartă-mă, Kom.

Ilona s-a întins:

— Super!

L-a sărutat pe Lapin. El a îmbrăţişat-o stângaci.

— Kom, numai să nu te grăbeşti. — Vika a privit acul.

— Am pupilele dilatate? - Ilona s-a plecat asupra lui Lapin.

— Da — i-a răspuns el cu seriozitate.

— Sunt frumoase? Ce culoare au?

— Ceva cam... aşa... ştii... — Lapin asudat, a privit-o ţintă, atent. — Uite ce e... adică, există nişte bile... ştii... bilele chinezeşti ale echilibrului... trebuie să le frământi într-o mână, ele se fac din pietre semipreţioase diferite, să zicem din jasp, şi când o bilă de-asta... bila zen, sau zan, ba mi se pare că zen... aşa... când bila stă acolo, ea emană o energie, bioenergie, şi mai există acolo şi o acumulare de electricitate, şi toate astea laolaltă... plus energia pietrelor, noi ştim încă foarte puţin despre energia pietrelor, pietrele sunt al dracului de vechi... dar cândva ele au fost moi ca nişte bureţi, şi apoi, sub acţiunea timpului, au împietrit şi au devenit pietre adevărate, şi au în ele acumulată atâta informaţie nedescoperită, sunt un fel de super-*cartridge*[17]... acolo s-a înregistrat în draci... adică tot despre tot... despre tot felul de evenimente, de oameni, tot ce s-a petrecut... totul e-n pietre... şi nu mai e nevoie de computere, trebuie doar să ştii să foloseşti piatra, să ştii s-o abordezi... o abordare normală, competentă... şi-atunci totul o să fie super-bestial, omul o să ajungă stăpânul universului.

— Ai buza de sus super. - Ilona i-a atins, fericită, buza de sus cu un deget.

17 *Cartridge* — discheta conţinând informaţii şi date (engl.).

Nisip

12.09
Depozitul firmei de comerţ Kargo
Novoiasenevski Prospekt, nr. 2

Un hangar vast, semicircular, o mulţime de cutii şi ambalaje de produse alimentare. Peste patru lăzi cu conserve de legume era aşezat un panou de un metru pătrat de placaj gros. În jurul panoului stăteau pe nişte cutii şi fumau:

Volodea Soloma[18] — treizeci şi doi de ani, statură mijlocie, constituţie robustă, brunet, faţă posacă, aproape imobilă, cu nas mic, spart, cojoc scurt.

Dato — cincizeci şi doi de ani, mărunt la stat, pleşuv, faţă rotundă, cu un veşnic zâmbet batjocoritor întipărit pe ea, impermeabil alb, descheiat, pulover pe gât, alb, din tricot fin, cămaşă bej de mătase cu guler înalt, pantaloni din piele albă, ceas de aur Tissot, brăţară de aur, ghiul de aur cu rubin.

Hmeliov — patruzeci şi doi de ani, statură mijlocie, uscăţiv, şaten, faţă slabă, îngustă, expresie de calmă îngrijorare, scurtă gri-oţel, costum albastru cu vestă, cămaşă albă, cravată albastru cu roşu.

A sunat mobilul lui Hmeliov.

— Da. - Şi l-a dus la ureche.

— Au sosit 9 l-a înştiinţat o voce.

— Câţi sunt?

— Şase... şapte inşi în două maşini.

— Deci, intră numai Slepoi[19] şi două gorile.

— ’Nţeles.

Dato a aruncat mucul de ţigară pe pardoseala de beton. L-a strivit sub gheata neagră de lac:

— Numai în doi n-or s-o poată căra.

— E problema lor - a mormăit Hmeliov.

— Facem ca de obicei? — Soloma şi-a tras nasul şi s-a ridicat în picioare.

— Ca de obicei, Vova. - Dato s-a plesnit peste genunchii grăsulii.

S-a deschis uşa. În hambar a intrat *Hasan Slepoi*: patruzeci

---

18 Paie (rus.).
19 Orbul (rus.).

şi trei de ani, mic de statură, pipernicit, oacheş, chel, nas coroiat, palton negru din piele. În urma lui au intrat cu pas greu doi malaci cărând o ladă metalică grea.

Dato s-a ridicat. A pornit în întâmpinarea lui Hasan. Cei doi s-au îmbrăţişat. Şi-au atins de două ori obrajii:

Salut, Dato.

— Salut, dragule.

Cei doi au lăsat lada pe pardoseală.

— Puneţi-o aici. - Dato a indicat cu mânuţa lui mică şi durdulie placajul.

Cei doi au aburcat lada. Au aşezat-o. Placajul a trosnit. Dar a rezistat.

— Stai jos, dragule. - Dato i-a făcut semn din cap. Soloma a împins lângă picioarele lui Slepoi o ladă de macaroane.

Dato, să iasă toţi. - Slepoi şi-a descheiat paltonul.

— De ce, dragule?

— Avem o parolă de vorbit.

— Sunt oamenii mei, Hasan. Doar îi cunoşti.

Îi cunosc. Dar zi-le să iasă.

Dato a schimbat o privire cu Hmeliov. Acela a încuviinţat din cap.

— Bine, dragule. Facem cum vrei. Ieşiţi să luaţi puţin aer. Hmeliov, Soloma şi haidamacii au ieşit. Hasan s-a lăsat pe lădiţă. Şi-a şters obosit obrajii. Dato aştepta, tăcut, în picioare.

— M-am răzgândit, Dato - a deschis vorba Hasan.

— N-am înţeles, in ce sens te-ai răzgândit?

— Nu vând.

— De ce?

Hasan şi-a împletit degetele ambelor mâini. Şi-a atins cu degetele mari vârful nasului ascuţit şi coroiat:

— Aşa... nu vând. Şi basta.

Dato a rânjit mai larg ca de obicei:

— Nu te-nţeleg, Hasan. De ce nu vinzi? Nu-ţi convine preţul? Vrei mai mult?

— Nu. Preţul este tot cel vechi. Şi mi-a convenit întotdeauna.

— Atunci, care-i problema?

— Nici una. Pur şi simplu nu vreau.

Dato l-a privit cu luare-aminte:

— Dar ce-i cu tine, frate? Nu cumva eşti bolnav? Sau ai

probleme?

— Nu-s bolnav, frăţioare. Şi nici probleme n-am. Dar marfa n-o vând.

Dato a tăcut preţ de câteva clipe. Şi-a scos portţigaretul de aur. A scos din el o ţigară. A aprins-o fără grabă. A făcut câţiva paşi. S-a întors spre Hasan:

— Şi de ce-ai mai adus marfa, dacă nu vrei s-o vinzi?

— Ca să ţi-o arăt, frăţioare.

— Am văzut-o şi pân-acum. Şi nu o singură dată.

— Mai vezi-o o dată. Vezi-o bine.

Hasan s-a ridicat. A descuiat lacătul lăzii. I-a ridicat capacul metalic. Sub el era un alt capac alb, din material plastic. Hasan a început să tragă de el. S-a deschis. Sub el se afla un congelator. Plin ochi cu nisip.

Dato a încremenit pe moment, cu ţigara între buze.

— Acum înţelegi, Dato, de ce Hasan nu vrea să-ţi vândă marfa?

Dato privea nisipul:

— Acum înţeleg.

Hasan a venit foarte aproape de el.

— S-au prăsit niscaiva guzgani pe la noi, frăţioare. Guzgani graşi ai dracului.

— Traktor ştie?

— Încă nu. La ce dracu’ să ştie şi el?

Bato şi-a vârât mâna în nisip. A început să scormonească în el. A scos un pumn de nisip. L-a trântit cu putere de pardoseală:

— Mişeii!

— Dar sigur nu-s dulgherii.

— Cine atunci? Ai tăi?

— Pe-ai mei îi cunosc. Şi ei mă cunosc pe mine. Bag mâna-n foc pentru ei.

— Mâna... mâna... - Dato a scuipat mânios. - Şi printre-ai tăi se prăsesc guzgani. Jigodiile! Mişeii! Hasan, găseşte-i singur. Eu la bălani nu mă duc. Dau şi banii îndărăt. Şi cu asta, basta.

— Stai puţin, frăţioare.

— Ce să stau? Pe tine te-au ţepuit, e problema ta. Te duci la ei şi le dai socoteală.

— Nu te ambala, frăţioare. Nu-i problema mea. E problema

noastră.

— Ba nici gând! Pe tine te-au ţepuit, eu ce treabă am?

— Păi ai, că guzganu-i în casa ta.

— Ce? Ce nara mă-sii de guzgan?

— Unul gras. Şi doarme la tine. Şi mănâncă pâinea ta.

Dato l-a ţintuit cu privirea.

Hasan s-a scotocit prin buzunare. A scos o mică tabacheră rotundă din lemn. A închis capacul congelatorului. A deschis tabachera. În ea era cocaină. A presărat cocaină pe capac. A scos o ţevuşcă din os şi o carte de joc din plastic.

— Hai să prizăm niţel. De trei zile şi trei nopţi nu dorm.

— Şi cum rămâne cu... guzganul? E la mine? Răspunzi pentru vorba asta?

— Răspund, Dato.

— Şi cine e?

— Nu te grăbi.

— De ce mama dracului să nu mă grăbesc? Cine e?

Hasan a pisat repede cocaina cu cartea de joc. A împărţit-o în două linii groase. I-a întins ţevuşca lui Dato.

— la, frăţioare.

Dato a luat ţevuşca. S-a aplecat. A aspirat repede în nări linia lui. I-a înapoiat lui Hasan ţevuşca. Acesta şi-a vârât-o în nasul coroiat. A aspirat fără grabă jumătate de linie cu o nară. Apoi, restul — cu cealaltă.

— Cum ai aflat? - Dato a fornăit din nas. - Doar n-ai avut niciodată de-a face cu băieţii mei. Cum ai aflat? Ce, umblă vreunul de-ai mei cu toarna?

— Băieţii tăi sunt în regulă, Dato.

— Zi, cine-i, atunci, zău aşa!?

— Stai aşa. - Hasan a separat încă două linii. - Hai să-l prizăm. Şi eu îţi spun cum o să facem.

— Cum facem... cum facem... Na! - Dato a izbit cu piciorul într-o cutie de carton. Din gaură a început să curgă hrişcă.

Hasan şi-a prizat linia. Dato a dat din mână:

— Nu-mi trebuie.

Hasan a prizat şi a doua linie. A strâns tabachera şi ţevuşca. Şi-a şters nasul cu batista.

— Vasăzică, uite cum facem. Închidem asta. Şi-o iei cu tine.

— Ce frasul meu să fac cu nisipul?.

— Să creadă ai tăi că totu-i în regulă.

— Şi biştarii?

— Îmi dai diplomatul. Dar scoţi biştarii din el.

— Şi?

— Duci lada la tine. Şi după aia începem vânătoarea de guzgani.

— Până la urmă, ştii sau nu cine e?

Hasan s-a apropiat. I-a şoptit ceva la ureche.

— Şi gheaţa-i la el?

— Nu.

— Şi unde-i gheaţa? E deja la bălani?

— Nu. Nu, Dato. Gheaţa e la tine acasă.

Dato l-a privit fix:

— Ce? Unde?

— În congelator.

— La mine?

— La tine, la tine, Data;

— Şi cine-a făcut asta?

— Nataşa ta.

Bosch

21.00
Apartamentul lui Dato
Strada Malaia Bronnaia, nr. 7

O bucătărie spaţioasă. Mobilier alb. Ustensile de bucătărie scumpe. O oală aurie cu apă pusă pe foc.

Pe pardoseala de marmură zace legat *Apelsin*[20]: douăzeci şi nouă de ani, păr roşcat, corp solid, de fost sportiv.

Într-un colţ stă aşezată *Nataşa*: douăzeci şi şase de ani, frumoasă, picioare lungi, rochie roz sfâşiată. O mână îi e prinsă cu cătuşe de bateria chiuvetei.

La masă sunt aşezaţi Dato şi Hasan Slepoi. Lângă ei, în picioare, *Lom*[21] şi *Peka*[22]: laţi în umeri, capete mici, rase, groşi în ceafă. În faţa lui Dato e o sticlă de votcă Iuri Dolgoruki pe jumătate goală. Hasan porţionează cocaină într-o farfurie.

Dato şi-a turnat votcă. A băut. Şi-a aprins fără grabă o ţigară. A privit-o pe Nataşa:

— Un lucru nu-nţeleg, dracu' să mă ia! Să mă omori, să mă tai şi nu-nţeleg. Ce-ţi lipsea?

Nataşa tăcea. Privea unul dintre picioarele scaunului.

— Te-am scos din căcat, l-am ajutat pe frate-tău, pe maică-ta am ajutat-o. Te-am plimbat în Kariba, te-am înţolit, fire-ai tu a dracului, ca pe prinţesa Diana. Te-am regulat în fiecare zi. Ce ţi-a lipsit?

Nataşa tăcea.

— Mda. Femeile sunt o enigmă. - Dato a slobozit un fum. - Ce zici de asta. Hasan? A treia oară dau peste-o guzgancă. Ce-o fi-nsemnând asta?! Soarta să fie, maica mă-sii ei de soartă?

— N-am habar, frăţioare. - Hasan şi-a aspirat doza cu nasul. - O fi şi soarta.

— Şi-apoi, nu pricep nici de-al dracului: să zicem că topeai gheata asta tot plimbând-o, să zicem că ciupeai acolo juma' de sutar. Şi după aia? Ce era după aia? Unde te vârai? În pământ, ai? Sau ce, juma' de sutar sunt parai pentru tine?

Nataşa tăcea.

---

20 Portocală (rus.).

21 Rangă (rus.).

22 De la *pek* — catran, smoală (rus.).

— Las-o în pace, Dato. - Hasan şi-a şters nasul. - Muierea-i întotdeauna pe planul doi.

— Mda, omul cât trăieşte-nvaţă... - Dato a scuturat scrumul. A privit spre oală: — Ei, cum e, a-nceput să fiarbă?

Peka a aruncat o privire în oală:

— A-nceput să fiarbă.

Apelsin a început să se zbată pe pardoseală. Lom l-a apăsat cu piciorul:

— Culcat.

— Dato, să mă ia dracu', n-a fost ideea mea. Să mă ia dracu’ - bălmăjea Apelsin.

— Dracul n-o să te ia. - Dato i-a atins capul roşcovan, asudat. - Dracul te-a luat deja.

— Şarko mi-a pus de două ori pistolul la tâmplă. Atunci, la Dagomîs, şi după nuntă. De la Avera a auzit de bălani.

— De la Avera? - a rânjit Hasan. - Avera-i în pământ.

— Venea din când în când pe la Şarko, Şarko-i rămăsese dator fiică de când cu afacerea „Tibet“. - Apelsin şi-a săltat puţin capul. - Atunci i-a scăpat ceva despre bălani şi despre gheaţa. Cică: ăsta-i gheşeft gras, pune mâna pe el. Spargi gheaţa şi-o vinzi.

— Şi ce, Şarko ţi-a dat ordin să-l ţepuieşti pe Hasan? — a întrebat Hasan.

— Şarko vrea să pună mâna pe gheşeftul cu gheaţa.

— Ce? - a rânjit Dato. - Ce-mi tot baţi câmpii aici, jigodie? Doar Avera a fost lichidat, care mă-ta de datorie, care mă-ta de „Tibet”?

— Vrea s-o facă şi fără Avera. Să mor eu, Dato. Mi-au spus gealaţii lui, gagiul e lefter acum, se au la cuţite cu Rîba[23], şi-atunci vor să sară la tine.

— Şi or să-mi sufle gheşeftul? - a rânjit Dato.

— Aşa vor.

— Aşa, pe de-a moaca? Fără să aibă de-a face cu mine?

— Mi-a zis: hai, fă-i întâi o figură, vreau să-l văd. N-o faci, te belim.

— Şi el ce să vadă, mă rog?

— Păi, cum te opăreşti.

Dato şi-a stins mucul de ţigară. S-a ridicat. S-a apropiat de Apelsin. Şi-a vârât mâinile în buzunare. S-a legănat pe vârfurile

23 Peşte (rus.).

picioarelor.

— Mda... Tu, jigodie, ai turbat cu totului. Ţi-ai pierdut minţile cu totului.

I-a făcut din cap un semn lui Peka. Acesta a luat oala de pe foc. Lom a apăsat cu gheata capul lui Apelsin de pardoseala albăstrie de marmură.

— Să mor eu, Dato... Hasan... mă jur... — bolborosea Apelsin.

Peka i s-a aşezat pe picioare. Şi a început să-i toarne fiertura pe spinare.

Apelsin a prins să răcnească şi să se smucească.

Lom şi Peka s-au lăsat pe el cu toată greutatea.

— Adevărul, jigodie, adevărul. - Dato se legăna pe vârfuri.

— Mă jur! Mă jur! - mugea Apelsin.

Peka i-a mai turnat pe spinare.

Apelsin a început să se zbată.

— Adevărul, adevărul.

— Dato! Nu face asta! - a început să ţipe Nataşa.

— Adevărul, câine!

— Mă jur! Mă jur!

— Toarnă-i la meclă - l-a sfătuit Hasan

Peka i-a turnat lui Apelsin fiertură pe cap. Acela s-a pus pe răcnit.

— Nu face asta. Dato! Lăsaţi-l în pace! - a strigat Nataşa.

— Ajungem şi la tine, guzganco! - Dato i-a dat un şut.

— Vorbeşte, altfel te fierbem ca pe-un rac. - Hasan privea calm trupul zgâlţâit de convulsii al lui Apelsin.

— Şarko vrea să pună mâna pe gheşeftul cu gheaţa! - a mugit Apelsin.

— Ia nu mă regula tu pe mine la cap, nenorocitule! Nu mă regula la cap, nenorocitule! Nu mă regula! Nu mă regula! - Dato a început să-i izbească faţa cu piciorul.

— Pui de guzgan... — a scuipat Hasan. - Toarnă-i la boaşe!

Peka şi Lom au început să tragă pantalonii de pe Apelsin.

— Dato! Dato! Dato! - a strigat Nataşa.

— Tu să taci, guzganco!

— Dato, nu face, nu face asta! Îţi spun tot! - a strigat Nataşa.

— Tu să taci, guzganco!

— Las-o să spună, Dato. - Hasan s-a apropiat de Nataşa. -

Spune adevărul.
— Spun tot, dar nu faceţi asta!
Dato i-a făcut un semn lui Peka. Acela a încetat să toarne fiertura pe Apelsin.
— Vorbeşte, căţea.
Nataşa şi-a şters cu mâna liberă nasul. A icnit.
— Tot ce-a spus e numai minciună. Nu Şarko a fost. Eu am fost.
Dato s-a uitat la ea:
— De ce mama dracului?
— Tu oricum o să mă laşi. Cum ai făcut şi cu Jenka. Ştiu despre gagica aia a ta... despre balerină. Şi eu... la urma-urmei, eu... n-am nimic. Şi mama-i pe moarte.
— Şi ce dacă?
— Păi, şi... şi am vrut să ciupesc şi eu câţiva dolari... atâta tot...
— Tu l-ai îmboldit?
Ea a dat afirmativ din cap.
— Pentru cât?
— Juma-juma.
Dato şi-a mutat privirea asupra lui Hasan. Acela tăcea. Nataşa suspina. Apelsin gemea pe pardoseală.
Dato l-a privit pe Apelsin:
— Întoarceţi-l.
Peka şi Lom l-au întors pe spate. Dato s-a aşezat. S-a uitat în ochii cenuşii ai lui Apelsin:
— E adevărat.
S-a îndreptat de mijloc. Hasan i-a întins palma. Dato i-a plesnit-o cu palma lui. A oftat uşurat.
— Să mergem să chibzuim.
Au trecut în odaia învecinată. Era cufundată în penumbră. Şi era ticsită cu mobilă scumpă.
— Şi eu mi-am zis că nu e Şarko. — Hasan s-a dezmorţit, înfrigurat. Şi-a împletit între ele degetele slabe. Şi le-a trosnit.
— Gheşeftul, pe dracu’! — Dato a rânjit nervos. A deschis barul. A scos o sticlă de coniac. Şi-a turnat. A băut.
— Toţi nenorociţii ăştia abia aşteaptă să mă pun râu cu Şarko. Şacalii dracului!
— O fi auzit, pur şi simplu... poate de la Avera, poate de la

băieţii lui... poate de la Dîriavîi[24]...

— Ascultă, Hasan, dar de ce tot poporu-i la curent? De ce dracu' orice neica-nimeni ştie despre gheaţă?

— Pe mine mă-ntrebi?

— Dar pe cine? Pe Avera? Pe Jarik? Ăştia, dracu să-i ia, sunt acum hrană la viermi. Pe când tu eşti viu.

— Şi tu eşti viu, frăţioare. - Hasan l-a privit cu seriozitate. - Amândoi suntem vii. Deocamdată.

— Deocam-ce?

— Adică atâta vreme cât înţelegem că-n sicriu nu-s buzunare.

Dato s-a răsucit pe călcâie. S-a dus la fereastră. S-a legănat pe vârfuri. Hasan s-a apropiat de el. I-a pus o mână pe umăr:

— Tu mă cunoşti, frăţioare. N-am trebuinţă de ce nu-i al meu. Atât cât am mi-ajunge de prafurile mele.

Dato s-a uitat pe fereastră. Moscova învăluită de umbrele amurgului.

— Mare căcat!

— Trebuie făcut ceva cu ei, frăţioare.

— Ceva... - Dato se hâţâna pe vârfuri. - Ceva, fir-ar a dracului de treabă...

S-a răsucit brusc. A trecut în bucătărie. Hasan a pornit-o agale după el.

În colţ se înălţa un uriaş frigider alb marca Bosch. Dato a deschis compartimentul frigorific. Era ticsit cu alimente. A început să le arunce pe jos. Cădeau cu pocnet surd pe marmură. Sub alimente era un cub mare de gheaţă. Dato l-a privit cu duşmănie:

— Asta, pentru că nu mănânc niciodată alimente congelate... aşa e, căţea?

S-a apropiat de Nataşa.

Ea suspina printre icnete. El s-a întors.

— Un loc sigur, da? - Hasan a privit-o sumbru.

— Nu înţeleg cum dracu' i-a trecut prin cap unei muieri o chestie aşa deşteaptă! - Dato s-a plesnit peste coapse. - Zău dacă mai pricep ce se-ntâmplă pe lume.

— Emanciparea - a rostit nitam-nisam Peka.

— Ce? - Dato s-a întors către el.

— Păi, e... e atunci când muierile au drepturi la fel cu

24 Găunosul, găuritul (rus.).

bărbaţii - a bombănit Peka.

Dato l-a privit cu atenţie. S-a întors spre Hasan:

— Adu lada.

Hasan a scos un mobil. A sunat:

— Urcaţi.

Peste câteva minute în apartament şi-au făcut apariţia doi inşi cărând o ladă. Şi-au pus mănuşi de cauciuc. Au transferat cubul de gheaţă din congelator în ladă. Şi au transportat cu grija lada de acolo.

Dato şi-a turnat votcă. A băut-o dintr-o suflare.

— Aşa. Apelsin — la groapa de gunoi.

Apelsin s-a smucit din răsputeri. Răcnea cuvinte dezarticulate. Peka şi Lom s-au năpustit asupra lui. Lom a petrecut un laţ în jurul gâtului gros, pistruiat al lui Apelsin.

Nataşa a vomitat. Capul îi atârna fără vlagă.

Apelsin a horcăit şi s-a zbătut îndelung. Slobozea vânturi.

Într-un sfârşit, s-a liniştit.

Peka a adus din vestiar un geamantan mare, albastru din material plastic. Cei doi au înghesuit în el cadavrul lui Apelsin. L-au scos din bucătărie. Şi din apartament.

Uşa s-a închis în urma lor.

Hasan s-a aşezat la masă. Şi-a scos mica tabacheră. A presărat cocaină pe o farfurie. A început să o piseze cu o carte de joc din plastic.

Dato a scos o cheie din buzunar. A descuiat cătuşele prinse de bateria chiuvetei. Nataşa s-a lungit neputincioasă pe pardoseală. Respira precipitat. Se zgâlţâia.

Dato a deschis uşa frigiderului:

— Intră.

Nataşa şi-a ridicat fruntea.

— Intră, guzganco!

Ea s-a târât supusă în frigider. Dato a trântit uşa. S-a sprijinit cu spatele de ea:

— O congelez, în mă-sa. Şi gata.

Hasan a rânjit. A prizat cocaină. Şi încă o dată.

Dato a luat ţigările. Şi-a aprins una.

Nataşa a început sa chelălăie abia auzit în frigider.

Dato fuma. Hasan îşi freca gingiile cu cocaină.

— O să-mi găsesc altă ştoarfă - a început să vorbească Dato.

Hasan s-a ridicat. S-a apropiat de el:
— Trimite-o în Turcia. La Rustam.
— Care scula mea de Rustam? - Dato a scuturat înverşunat din cap. - La morgă, fir-ar ea a dracului. Auzi, în Turcia!
— Nu face asta, frăţioare.
— Mai du-te-n mă-ta. E muierea mea.
— Muierea-i a ta. Dar afacerea e a noastră.
Nataşa striga în surdină şi bătea în uşă.
— O înregistrez la pierderi, în sula mea. - Dato a scuturat încăpăţânat din cap. - Pizdă neruşinată!
— Nu face asta, Dato.
— Cară-te!
— N-o face, frăţioare.
— Dă-te la o parte, Hasan, nu mă întărâta, pe sula mea!
— N-o face! Ne tragi pe toţi după tine, berbec căpos! Hasan s-a agăţat de Dato.
— Ce-ţi veni... jos labele... - se lupta Dato.
— Berbec căpos...
— Labele... jos... ţapule...
Se luptau lângă frigiderul mare şi alb.
— Sunt gravidă! - a răzbătut din frigider.
Lupta a încetat.
Dato l-a împins la o parte pe Hasan. A deschis uşa:
— Ce-ai zis?
Nataşa şedea făcută covrig.
— Ce-ai zis?
— Sunt gravidă - a rostit ea cu voce slabă.
— Cu cine? — a bombănit Dato.
— Cu tine.
Dato a privit-o prostit. I-a privit genunchii goi. Apoi degetele de la picioare, cu unghiile date cu ojă bleumarin. Lângă un picior era un colţunaş cu carne acoperit de chiciură.
Dato şi-a fixat privirea asupra colţunaşului.
Nataşa s-a prăvălit din frigider pe pardoseală. S-a târât pe marmură.
— Când... În câte eşti? — a rostit Dato.
— În luna a doua... — Ea a ieşit târâş din bucătărie. A intrat târâş în baie.
Dato s-a frecat obosit la rădăcina nasului. Hasan l-a bătut pe umăr:

— Păi vezi, frăţioare, şi tu voiai s-o congelezi!

Blocada

4.15

Apartamentul închiriat de Komar şi Vika

O cameră de baie coşcovită, faianţă bleu, desprinsă pe alocuri, dâre ruginii în cadă şi chiuvetă, lumină tulbure dată de o lămpiţă veche, lenjerie murdară pusă la muiat într-un lighean.

Lapin şi Ilona stau goi în cada plină-ochi cu apă. Ilona e aşezată pe Lapin şi fumează. Mădularul lui e în ea. Ea se mişcă alene. Lapin, într-o stare de semiconştienţă, îşi închide şi îşi deschide ochii.

— Şi, mai ales, el... asta... habar n-are de arta actoricească... - mormăie repezit Ilona, cu buzele uscate. - Keanu Reeves e meseriaş, sunt topită după el, că poate să interpreteze dragostea pe cinstite, da' ăsta e, cum să spun, aşa... parcă-i tras tot în... ciocolată... şi în general... doi bani nu dau pe el... şi ca ce chestie să dau şi bani dacă nu-l cred pe actor, şi dacă nu-l crezi... oh, ce coaie tari ai!

Ea a început să se mişte rapid. Apa s-a revărsat peste buza căzii.

Uşa coşcovită s-a deschis. A intrat Komar, în pielea goală. Cu mădularul bâţ.

— Hai să facem o rocadă, durilor.

— Hai. — Ilona a ieşit din cadă.

— Of, la dracu', aţi dat apă pe jos... - Komar a privit pardoseala. - Iar o să-mi frece ridichea vecinii...

— Le aveţi cam la fel. - Ilona l-a apucat pe Komar de mădular.

— Dimensiunea contează?

— Şi-ncă cum.

— Atunci, să mergem.

— Şi ne-nţepăm?

— Întâi termin, după aia ne şi înţepăm.

Au ieşit. Lapin şi-a scos o mână din apă. Şi-a privit unghiile. Erau bleu. Ca faianţa.

A intrat Vika. În pielea goală.

— Ce, o facem direct în apă?

Lapin şi-a deschis ochii. Vika a intrat lângă el în apă. I-a apucat mădularul, şi l-a vârât în vagin.

— Mi-e frig... - şi-a dezlipit buzele Lapin.

— Hai s-o golim pe-asta şi dăm iar drumul la apă. - Vika a început să se mişte.

— Hai...

Ea s-a întins până la buşon. A tras de lănţug. Apa a început să se evacueze.

— Am avut un puştiulică, tot un drogat, îi plăcea să-şi bage coaiele în gaura asta când se golea apa, făcea asta de când era de-o şchioapă.

— Cum?

— Păi, ştii, ne povesteam unul altuia care cum ne masturbam în copilărie... şi eu... asta... oh... ce sculă super ai... mie-mi plăcea... Îmi plăcea să mă pun pe-un colt de masă cu picioarele cruciş... iar puştiul se punea pur şi simplu pe vine în cadă, o umplea cu apă, după aia scotea dopul şi-şi vâra boaşele în gaura de evacuare. Şi, c-un drum, şi-o lua la labă. Şi se gândea la comunism.

— De ce?

— Mă rog, nu chiar la comunism, cine mă-sa are nevoie de comunism... nu-i prea fierbinte? - Ea dăduse drumul la apa fierbinte.

— E bună.

— în comunismul ăla al lui femeile erau la comun... şi el... oh, oh, oh... el... asta... oh, oh, oh... asta... oh, oh, oh...

— Le regula pe toate? - Lapin a cuprins în mâini sânii Vikăi.

— Oh, oh, oh... - s-a strâmbat ea. - Oh, termin... o-o-o-o-o...

— Eu, nu ştiu de ce, dar... dar nu pot deloc să termin...

— Oh... oh... - ea a încetat să se mişte. - Ne-nţeapă Komar imediat şi-o să termini.

— Eu vreau acum - s-a mişcat Lapin.

— Dacă vrei, bagă-mi-o-n cur. Koma, la fel, când nu poate să termine, mi-o bagă-n cur şi ejaculează un-doi. Vrei?

— Nu ştiu... n-am încercat niciodată... acolo-i mizerie.

— Ce mizerie, tâmpitule! Ei, vrei sau nu? Atunci, hai să te masturbez eu.

— Tu?

— Masturbez a-ntâia. Hai, întoarce-te pe-o parte... eu mă întind în spatele tău. E deja fierbinte.

Ea a închis robinetul. A pus dopul.

Lapin s-a răsucit pe-o parte. Vika s-a întins în spatele lui. I-a apucat mădularul cu mâna dreaptă. Mâna stângă i-a vârât-o între picioare. I-a strâns coaiele.

— Ia uite ce vârtoase sunt... sărăcuţul de tine.

A început să-l masturbeze.

Lapin şi-a închis ochii pe jumătate. Şi s-a prăbuşit în vis.

Este bătrân. Are optzeci şi doi de ani, e slab şi uscăţiv. Coboară treptele unui bloc cu multe apartamente, întunecat şi friguros. Pe trepte sunt împrăştiate fragmente de tencuială şi cioburi de sticlă. Este îmbrăcat într-un palton greu de iarnă, are pâslari în picioare şi pe mâini mănuşi cu un singur deget. Este foarte frig. Frisoanele îl pătrund până-n oase. Printre buzele uscate sloboade un abur firav. Mâna dreaptă îi e îndoită din cot. Pe îndoitura cotului e petrecută toarta unui ceainic de aramă. Ceainicul gol i se leagănă lângă coapsă. În vreme ce coboară, se sprijină de balustrada de lemn. Face fiecare pas cu preţul unui mare efort. Inima îi bate ca un motor vechi — istovit şi greoi. Nu are destul aer. Îl soarbe nesăţios cu gura. Aerul rece îi frige gâtlejul. Capul îi tremură mărunt, de aceea şi tot ce vede tremură şi se clatină. Pe odihna scărilor de la primul etaj se opreşte, îşi lipeşte spinarea de peretele gri, crăpat pe alocuri. Ţine în loc ceainicul cu mâna stângă. Adastă acolo, respirând greu. Priveşte porţiunea de perete dintre două uşi. Acolo e scrijelit: KUZOVLEVII-CULACII! şi SLONIK-CĂPUŞA. Una dintre uşi este făcută ţăndări. În spatele ei se cască surpătura neagră a unui apartament mistuit de incendiu. Pe cealaltă uşă este desenată cu creion chimic stema echipei de fotbal Zenit. El stă acolo, cu ochii întredeschişi. Respiră. Cineva urcă de jos treptele. El deschide ochii. O siluetă gârbovă, într-o pufoaică cenuşie, răsare în faţa lui. Insul pune pe pardoseala murdară din beton o găleată cu apă îngheţată. Se îndreaptă de şale cu un geamăt surd. Omul poartă o căciulă marinărească neagră cu urechi, peste ea are legată o broboadă cenuşie flenduroasă; pantalonii vătuiţi, soioşi, sunt băgaţi în pâslari. Un chip cenuşiu-gălbui, scofâlcit, năpădit de barbă, fără vârstă se iţeşte în faţa lui. Ochi albicioşi îl privesc:

— Pe-a doua au împrejmuit-o definitiv. Acolo s-a demolat juma I de clădire.

— Şi...pe-asta? — întreabă el.

— Acum trebuie să trec pe la numărul 12.

Bărbatul aruncă o privire prin uşa apartamentului ars:

— Cât am stat noi cu gura căscată, fochistul şi cu Ianko au cărat tot. Ieri am venit dis-de-dimineaţă — o aşchie n-am mai găsit. Canaliile. Măcar să fi-mpărţit cu alţii. S-au încuiat în sala cazanelor — şi gata. Poţi să baţi cât pofteşti la uşă, că nu-ţi deschid. Ar trebui să-i împuşte careva. Îs mai răi ca fasciştii.

Bărbosul apucă găleata, geme în vreme ce o ridică. Brusc, el vrea nespus de mult să îl întrebe pe bărbos ceva important. Dar uită pe loc ce anume. Tulburat, se dezlipeşte de perete:

— Şi... Andrei SamoUovici... doar eu... doar sunt fără de partid. N-aveţi cumva nişte placaj?

Dar bărbosul îşi cară deja găleata în sus, cu mâna stângă depărtată de corp.

El îl însoţeşte cu o privire lungă. Şi o ia în jos. Când iese din holul întunecos de la intrare, orbeşte brusc. Stă în loc preţ de o clipă, deschide ochii. Curtea este aceeaşi: troiene uriaşe de zăpadă, cioturile celor doi plopi tăiaţi cu fierăstrăul, carcasa unui camion ars. Printre nămeţi, o potecă îngustă duce la şosea. Păşeşte atent pe ea. Spaţiul de deasupra capului său e străbătut de un arc negru. Aici e spaţiul de sub poartă. E periculos. Foarte periculos! Se deplasează de-a lungul peretelui, sprijinindu-se de el cu mâna stângă. Dar în faţă se zăreşte o geană de lumină: strada. Se lărgeşte, încă un pas — şi e pe bulevard. Aici e lărgime. Mijlocul bulevardului este curăţat. Dar pe lângă case se înalţă munţi de troiene. Pe bulevard circulă oameni. Puţini. Merg cu lentoare. Unul cară ceva pe o săniuţă. Săniuţă! A avut şi el cândva. Dar i-au furat-o Borisovii. Au ars scaunul de lemn în godin. Şi pe scheletul din fier cară acum apă. Iar el o cară cu ceainicul. E departe până la Neva. Ar putea, sigur, să topească nişte zăpadă. Dar e nevoie de multă. Şi e grea şi zăpada...

Se pregăteşte s-o ia pe mijlocul bulevardului. Ceva mai încolo, portăreasa stă de vorbă cu Lidia Konstantinovna, de la nr. 8. Stau în picioare lângă un cadavru care zace cu faţa la pământ. Cadavrul are ambele fese tăiate.

— Casă vezi, toţi morţii au bucile tăiate - spune răguşii portăreasa, înfăşurată într-un ghem de zdrenţe. — Se pune întrebarea — de ce? E o bandă! Din Preajka. Perpelesc în ulei de maşină cotlete din morţi! Şi le schimbă la talcioc pe pâine!

Lidia Konstantinovna îşi face cruce.

— Trebuie să arătăm patrulei.

El se apropie de ele:

— N-aveţi o surcică?

Ele îşi întorc capul de la el, pălăvrăgesc înainte.

— Cum le rabdă pământul pe canaliile astea albe... - aude el.

El dă mărunt din buze şi o porneşte pe bulevard. Despre ce vorbeau? Despre cotlete! Îşi aminteşte cotletele de porc de la restaurantul Viena de pe Bolşaia Morskaia, şi de la cârciuma lui Testov, din Moscova. Şi de la lara. La lara! Le serveau cu cartofi pai, varză roşie şi mazăre verde. Şi mai aveau acolo trufe, şi divina plăcintă-n şase foi umplută cu carne, şi ciorbă de cegă, şi creme brulee, şi Lizanka făcea mofturi, voia să meargă şi la ăştia... la ăsta... ăla mustăciosul care graseia... graseia poezii, poezii, Doamne, cum te pătrunde frigul ăsta... cotlet. Cotlet.

Deodată, chiar pe lângă el, aproape atingându-l, trece încet un camion. În camion stau, înfăşuraţi în mantale, ostaşi ai Armatei Roşii, cu puşti. Pe roţile camionului zăngăne lanţurile. El se opreşte. Priveşte în urma camionului cu ochi lăcrămaşi. Ce? Pe bara din spate a camionului e agăţată, în loc de număr, o inscripţie albă: COTLETE. Cotlete! Acolo se află cotlete! Brusc, înţelege asta cu acuitate, cu limpezime, cu fiecare celulă a corpului său slăbănog.

Aruncând cât colo ceainicul şi fluturând din mâini, o ia la fugă după camion. Genunchii osoşi i se hurducăie, de pe mâinile costelive, negre, mănuşile zboară, rămân atârnate de elastice. Aleargă după camion. Acela rulează încet. Îl poate ajunge din urmă. Acolo-s cotlete! Le vede, trase pe baionetele ostaşilor Armatei Roşii. Sute, mii de cotlete!

— Dă şi mie un cotlet! - strigă el ca un cocoş.

— Co-co-tlet!

— Un cot-let!

— Cot!., cot!..cot!., let!., let!..

Inima îi bate, bate, bate. Amplu şi covârşitor. Precum imobilul nr. 6. Precum râul Irtîş, în mai 1918. Precum Uriaşa Bertha, precum blocada. Precum Dumnezeu.

Picioarele i se împleticesc. El se încovoaie. Scârţâie. Trosneşte. Şi se năruie-n bucăţi pe zăpada bătătorită de camioane, ca un copac putred. Pâcla albicioasă înghite camionul. Inima bate:

pdum

p-dum

pâ-dum

Şi se opreşte. Pentru totdeauna.

Lapin şi-a deschis ochii. Plângea. Din mădular se prelingeau în apă mici jeturi de spermă. Mâna Vikăi îl ajuta. Picioarele lui Lapin zvâcneau convulsiv.

— E groasă ca smântână. - Buzele uriaşe, umede ale Vikăi se mişcau lângă urechea lui Lapin. - Te regulezi rar?

Plânge o fată

14.11
Restaurantul Balagancik[25]
Stradela Triohprudnîi, nr. 10

Salonul pe jumătate gol al restaurantului. Nikolaeva a ieşit din toaletă, s-a apropiat de măsuţă. La măsuţă stă şi fumează *Lida*: douăzeci şi trei de ani, corp frumos, de fotomodel, mulat într-o salopetă din piele, sâni de dimensiuni medii, gât lung, cap mic, păr tuns foarte scurt, machiată.

— Ăştia au buda jos. - Nikolaeva s-a aşezat vizavi de Lida. - E incomod.

— În schimb, gătesc extra. - Lida mesteca.

— Au bucătar francez. - Nikolaeva a turnat vin roşu în pahare. - Deci, unde rămăseserăm?

— Cin-cin. - Lida a ridicat paharul. - La tipul blond în pielea goală şi cu ochi albaştri.

— Cin-cin. Nikolaeva a ciocnit cu ea.

Au băut. Nikolaeva a luat o măslină, a mestecat-o, a scuipat sâmburele:

— Dar nici măcar n-avea importanţă dacă era sau nu în pielea goală. Înţelegi tu, să mă ia dracu' dac-am simţit vreodată ceva asemănător, niciodată şi nimic nu m-a podidit aşa. Pur şi simplu... parcă m-am prăvălit... şi-n inimă simţeam atâta dulceaţă... era cumva... de parcă... nu ştiu... chiar... nu ştiu. În sfârşit, cum îmi era cu mama, pe când eram copil mic. Apoi am plâns până n-am mai putut. Înţelegi?

— Sigur nu te-a regulat?

— Absolut.

Lida a clătinat din cap:

— Mda. Una din două: tipii sunt ori ceva drogaţi, ori satanişti.

— Nu mi-au injectat nimic.

— Păi, parcă ziceai că n-ai mai ştiut de tine.

— Da, dar n-am nici un semn de înţepătură. Am venele întregi.

— Păi, nu te droghezi numai în vene. Am avut un client care-şi vâra cocaina-n fund. Şi i se scula. Spunea că-n felul ăsta

25 „Măscăriciul" (rus.).

nu-şi distruge fosele nazale.
Nikolaeva a scuturat din cap:
— Nu, nu, Lid, nu-s deloc nişte drogaţi. Acolo-i vorba de altceva. Ştii tu ce bani au? Aia e firmă serioasă. Chestia asta se simte.
— Deci, satanişti, ce mai. Vorbeşte cu Biruta. Pe ea au regulat-o o dată nişte satanişti.
— Şi ce i-au făcut? Au fost bestii?
— A, nu, numai că au uns-o în aşa hal cu sânge de cocoş, c-a trebuit după aia să se spele şi să se tot spele...
— Dar acolo sânge de-al meu m-a stropit, nu de cocoş.
Lida şi-a stins ţigara:
— Ascultă, Al, nu erai cumva mache?
— Ce-ţi veni'
— Mda... Cu inima, zici... mă rog... un sentiment intens. Ca atunci când te îndrăgosteşti?
— Mai mult... este... dracu’ ştie cum să explic asta... ştii... când ţi-e foarte milă de cineva şi ţi-e foarte apropiat. Dar atât de apropiat, atât de drag, încât eşti gata să-i dăruieşti totul, totul şi... cum... adică...
Nikolaeva a icnit. Buzele au prins să-i tremure. Şi, brusc, a izbucnit în hohote de plâns, un plâns fără efort şi impetuos, de parcă ar fi vomitat. Hohotele au copleşit-o.
Lida a apucat-o de umeri:
— Al, pisicuţo, linişteşte-te...
Dar Nikolaeva hohotea mai tare, tot mai tare.
Puţinii clienţi ai restaurantului se uitau la ea. Capul i se scutura. Şi-a încleştat degetele pe gură, a-început să lunece din scaun la podea.
— Alecika, Alia! - Lida a sprijinit-o.
Trupul Nikolaevei a început să se chircească şi să se cutremure. Faţa i-a devenit stacojie. S-a apropiat chelnerul.
Hohotele de plâns irupeau din gura Nikolaevei laolaltă cu saliva, îşi scutura capul, lacrimile-i zburau în toate părţile. A căzut stoarsă de vlagă la podea. Lida s-a aplecat, a început să-i pălmuiască obrajii. Apoi a luat din sticlă o gură de apă minerală şi a stropit faţa roz, sluţită, cu trăsături desfigurate.
Nikolaeva hohotea. Aproape horcăia. Aproape sughiţa. Se contorsiona pe covor, zgâlţâindu-se ca un epileptic.
— Dumnezeule, ce-i cu ea? — Lida o sprijinea, speriată.

— Daţi-i nişte amoniac! - a sfătuit-o, cu voce sonoră, un bărbat rotofei. - E o criză tipică de isterie.

Chelnerul s-a aplecat, a dat s-o mângâie pe Nikolaeva. Ea i-a aruncat o privire furibundă. Şi s-a pornit pe plâns cu îndoită putere.

S-a apropiat o femeie:

— Are necazuri?

— A intrat în mare belea. - Lida a privit-o speriată. - E îngrozitor! În viaţa mea n-am văzut-o în halul ăsta... Al, pisicuţo... ei hai, Al! Oh, să chemăm un doctor!

Femeia a scos un mobil. A format 03:

— Şi ce spunem?

— Nu contează! — Lida a dat din mână. - Nu pot să văd aşa ceva!

— Păi... ceva trebuie să spunem...

— Spuneţi că, pur şi simplu... - Chelnerul a molfăit îngrijorat din buzele-i micuţe. - Că plânge o fată.

Valeţii de tobă

21.40

Un loc viran în zona pasajului Karamzin

Un Audi-A8 argintiu staţiona cu farurile stinse. În maşină: Dato, Volodea Soloma şi Lom. Dinspre pasaj a virat un Lincoln-Navigator de teren. S-a apropiat. S-a oprit la o distanţă de douăzeci de metri. Din el au coborât Uranov şi Frop. În mâna lui Uranov era o servietă-diplomat.

Dato, Soloma şi Lom au coborât din maşină. Dato a ridicat un braţ. Uranov i-a răspuns ridicând la rândul lui un braţ. Uranov şi Frop s-au apropiat de Dato.

— Salut, dragule. - Dato i-a întins mâna scurtă, cu degete puhave.

— Bună ziua, Dato. - Uranov i-a întins-o pe a lui,, lungă şi uscăţivă.

— De ce aţi întârziat? - a întrebat Uranov. - Aveţi probleme?

— Am avut o problemă, dragule. Dar am rezolvat-o. Acum totu-i în regulă.

— Ceva legat de livrare?

— A, nu. Probleme interne.

Uranov a dat din cap. S-a uitat împrejur:

— Ei, ce facem? Verificăm?

— Verifică, dragule.

Uranov a ridicat un braţ. Frop a deschis portiera din spate a jeep-ului. Din maşină a coborât Mer. S-a apropiat de maşina lui Dato.

Lom a deschis portbagajul. În el se afla o ladă frigorifică. Lom a deschis-o. În ladă a sclipit gheaţa.

Mer şi-a scos de pe mâini mănuşile din piele albastră, şi le-a băgat în buzunar. A rămas un timp în picioare, privind gheaţa. Apoi şi-a aşezat mâinile pe ea. Ochii i s-au închis.

Au încremenit cu toţii.

Au trecut două minute şi şaisprezece secunde.

Buzele lui Mer s-au întredeschis. Din gură, laolaltă cu respiraţia, s-a desprins un geamăt. Ea şi-a ridicat mâinile de pe gheaţă, şi le-a lipit de obrajii îmbujoraţi:

— E-n regulă.

Bărbaţii au început să se agite, uşuraţi. Uranov i-a predat servieta-diplomat lui Dato. Dato a deschis-o, a privit teancurile de dolari. A dat din cap, a închis-o. Mer s-a întors şi a pornit spre maşina ei. Lom a închis lada, a scos-o din portbagaj, i-a predat-o lui Frop. Frop a dus-o la maşină. Lom a trântit capota portbagajului.

— Pe când următorul? - a întrebat Dato

— Peste două săptămâni. - O să sun eu. Uranov şi-a vârât mâinile în buzunarele impermeabilului bej.

— Bine, dragule.

Uranov i-a strâns energic mâna, s-a întors, a pornit cu pas larg spre maşină.

Dato, Lom şi Soloma s-au urcat în maşina lor.

— Numără-i. - Dato i-a dat diplomatul lui Soloma. Acesta I-a deschis, a început să numere banii.

Maşina de teren a virat scurt şi a plecat.

Lom a urmărit-o cu o privire lungă.

— Şi totuşi, să mă tai şi nu pricep, Dato.

— Ce anume? - Dato şi-a aprins o ţigară.

— Păi, cu bălanii... ce drac de gheaţă-i asta?

— Ce treabă ai tu? Ai predat marfa — punct. Să mergem.

Lom a pornit maşina, a virat spre şosea:

— Asta pricep eu. Dar ce, n-am putea să băgăm pe şest altă gheaţă? Că-i păcat, ce mama dracului. Atâta tevatură pentru nu-ş’ ce gheaţă: gheaţă, gheaţă, gheaţă. Da’ ce fel de gheaţă e asta? Nimeni nu ştie. Şi mai costa şi-o suta de mii de verzişori. E ceva naşpa cu ea.

— Dar eu nici nu vreau sa ştiu ce e. - Dato a slobozit un fum. - Fiecare cu aia mă-sii. Important e ca nu-i radioactiva. Şi nu-i toxica.

— Ai verificat tu?

— Cred şi eu.

— Atunci, cu atât mai mult — le strecurăm o măsluială pe gât. Păi cum, congelăm acolo două vedre de apă. Şi mai ducă-se-n mă-sa! — Lom a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Ai caş la gură, băiete. Măcar c-ai trecut prin atâtea. - Dato a căscat.

— Le-a servit deja cineva rahatul ăsta - a mormăit Soloma în vreme ce număra banii.

— Cine? - a întrebat Lom.

— Vovik Şaturski. Şi după aia l-au găsit. La groapa de gunoi. Cu beregata tăiată.

— Drace! - s-a minunat Lom. - Cum adică... ia stai puţin! Şi el căra gheaţă?

— Căra... Înainte de noi şi de Dato. O căra împreună cu Jorik.

— Şi-acum tot împreună fac business, sub pământ. - Soloma a închis cu un păcănit servieta-diplomat, i-a înmânat-o lui Dato.

— La societatea pe acţiuni „Una cu pământul”. Ai auzit de societatea asta? - a rânjit Dato. - O societate de viitor. Vrei să le dau un telefon?

Dato şi Soloma au izbucnit în râs.

— La dracu’. - Lom a clătinat a mirare din cap, fără să devieze de la traseu. - Şi eu care credeam că pe Vovik l-au lichidat valeţii de pică.

— Nu, frăţioare. - Dato şi-a aşezat diplomatul pe genunchi şi a început să bată darabana în el cu degetele lui scurtuţe. - N-au fost ăi de pică. Au fost ăi de tobă.

— Cum aşa... Dar asta... Dato, dar ia spune-mi, gheaţa asta, aşa, la urma urmei... - a continuat Lom.

Dato l-a întrerupt:

— Mai dă-o dracului de gheaţă! Ce mă tot freci la cap, băiete? Gheaţă! De pică! Jorik! Îmi umblă chestii mai serioase prin devlă!

— Care-s alea? - s-a liniştit Lom. - Iar ceva afaceri cu primăria?

— Cu primăria, pe dracu’!

— Iar a făcut Şişka[26] vreo porcărie?

— Care dracu’ de Şişka!

— Atunci, cu Taras?

— Ca-a-a-are dracu’ de Taras? - s-a holbat mânios Dato. - Hrană pentru copii, futu-i mă-sa! Pe toţi dracii, uite care-i chestia cea mai importantă pe lume!

O clipă au continuat drumul în tăcere.

Apoi a început să necheze Soloma. Lom se bleojdea nedumerit, prin retrovizor, la Dato.

Dato s-a răsturnat pe spate şi a izbucnit în hohote de râs mărunte, cu modulaţii orientale.

---

26 Grangur, şef (rus.).

Au trecut de staţia de metrou Tioplâi stan.
Apoi de Konkovo.
Lom s-a pus şi el pe nechezat.

*Linişte*a

10.02
Cabinetul vicepreşedintelui Tako bank
Strada Mosfilmovskaia, nr. 18

Spaţiul îngust şi prelung al unui cabinet, pereţi gri-cafenii, mobilier de birou italienesc. La biroul arcuit ca un val, din lemn de cireş spaniol, stătea Matvei Vinogradov: cincizeci de ani, mic de statură, păr negru, umeri înguşti, nas ascuţit, uscăţiv, într-un costum bine croit, din mătase gri-liliachie.

În faţa lui era aşezat Borenboim.

— Pentru Dumnezeu, Mat, iartă-mă că te sâcâi cu noaptea-n cap. - Borenboim şi-a dezmorţit mădularele. - Dar înţelegi şi tu.

— Ei, ce tot spui acolo. - Vinogradov a băut o gură de cafea. A luat de pe birou cârdul VISA Electron.

— Şaizeci şi nouă de mii, zici?-

— Şaizeci şi nouă - a încuviinţat din cap Borenboim.

— Şi e scris şi codul pin! Parşivă chestie. Asta-i problemă serioasă, Borea. Cadourile de genul ăsta nu miros bine.

— Deloc.

— Ascultă, şi nimeni nu ţi-a zis nimic, nu te-a sunat, nu te-a vizitat?

— Absolut nimeni.

Vinogradov a clătinat din cap.

A intrat Sokolova cu o hârtie în mână: douăzeci şi patru de ani, bine făcută, costum vernil, un chip prin nimic ieşit din comun. A întins hârtia. Vinogradov a luat-o, a început să citească:

— Exact aşa-mi ziceam şi eu. Eşti liberă, Nataşenka.

Ea a ieşit.

— Ei, ce e? - s-a posomorât Borenboim.

— Au făcut-o cât se poate de simplu. Absolut legal, în conformitate cu prevederile Băncii Centrale şi ale Codului civil. Adică: donatorul completează o cerere pentru eliberarea cârdului principal, folosind actele de identitate ale unui individ oarecare, şi simultan inserează în cerere şi dorinţa de a completa un formular pentru un card suplimentar. Pe numele tău. La primirea cârdurilor, cârdul principal, cel pe numele

individului, este scos din circulaţie şi distrus. Rămâne doar al tău. Iar să-l găseşti pe individul ăsta — în cazul tău, pe Kurbaşah Radi Avtandilovici, născut în oraşul Tuimazî la 7 august 1953 - Este, practic, imposibil. Pe ce meleaguri şi-o duce traiul acum acest Kurbaşah, numai Allah ştie. E, în general vorbind, o treabă făcută cu cap. Deşi...

— Ce?

— Eu aş fi procedat şi mai simplu. Există deja un produs bancar absolut anonim: VISA Travel Money. În cazul ăsta, în general, nu există numele posesorului. Tu n-ai folosit aşa ceva?

— Nu... - Borenboim şi-a întors privirea, nemulţumit.

— Orice Petrov îşi poate înfiinţa un asemenea card şi i-l poate da oricărui Sidorov. Am avut un asemenea precedent. O femeie a vândut şase apartamente în Kiev şi, ca să nu treacă cu banii prin vama hoholilor[27], a cerut să i se facă un card dintr-ăsta, VISA Travel Money. Dar e o problemă: limita retragerilor efectuate o singură dată este la bancomatele noastre ruseşti de cel mult 340 de dolari pe zi. Bref, cinci luni la rând femeia a muls bancomatele ca pe capre, şi povestea s-a încheiat când un bancomat i-a înghiţit cârdul, şi ea...

— Mat, spune-mi ce să fac? - l-a întrerupt Borenboim, care-şi pierduse răbdarea.

— Ştii ceva, Bor - Vinogradov s-a scărpinat pe frunte cu cuţitaşul de os - ar trebui să stai de vorbă cu Tolian.

A ieşit Sokolova.

— E la el in birou? - Borenboim s-a legănat nervos în fotoliu.

— Nu. La ora asta înoată.

— Unde?

— La Bazinul olimpic.

— Cu noaptea-n cap? Bravo lui.

— Spre deosebire de noi doi, Tolea e un tip care le face pe toate ca la carte. - Vinogradov a izbucnit în râs. - Dimineaţa înoată, ziua munceşte, seara prizează şi se regulează, iar noaptea doarme. Eu fac totul invers! Du-te. În timpul zilei n-o să-l prinzi. Ar fi nerealist.

— Nu ştiu... mi-e cam peste mână. L-am întâlnit doar de vreo două ori. Nu suntem cunoştinţe apropiate.

— N-are importanţă. E om de acţiune. Dacă vrei, fă referire

27 Apelativ peiorativ pentru „ucraineni”

la mine sau la Savka.

— Crezi?

— Hai, du-te, du-te chiar acum. Nu pierde vremea. Că FSB-iştii tăi nu ştiu nici pe dracu'. Pe când el o să-ţi spună tot.

Borenboim s-a ridicat brusc, crispându-se, s-a apucat de piept.

— Ce s-a-ntâmplat? - Vinogradov şi-a încruntat sprâncenele frumoase.

— Da... ceva... un fel de... osteohondroză... - Borenboim şi-a îndreptat umerii firavi.

— Trebuie să mergi la înot, Bor - l-a sfătuit cu un aer serios Vinogradov. - Măcar de două ori pe săptămână. Pe vremuri şi eu eram o ruină. Şi-acum, uite, m-am lăsat şi de fumat.

— Tu eşti mai puternic.

— Nu sunt mai puternic ca tine. - Vinogradov s-a ridicat, i-a întins mâna. - Să mă suni după aia, bine?

— Sigur că da. - Borenboim a strâns degetele uscăţive, dar ferme ale lui Vinogradov.

— Şi, în general, Bork. Am impresia că ne vedem cam rar. Parcă n-am avea şi noi inimi.

— Ce? - a întrebat Borenboim, cu atenţia brusc încordată.

— Ne întâlnim rar şi noi la câte un pahar, Bor. Am devenit amândoi nişte oameni lipsiţi de inimă!

Borenboim a pălit deodată. Buzele au început să-i tremure. S-a apucat de piept.

— Ba nu. Eu am... am inimă - a rostit el tare. Şi a izbucnit în hohote de plâns.

— Bor... Bor... - Vinogradov s-a săltat pe jumătate din scaun.

— Eu am... am... ini... inimă! - a rostit Borenboim printre hohote de plâns şi a căzut în genunchi. - Am... aaam... a-a-a-a-aaaa!!

Hohotele l-au cutremurat, lacrimile i-au ţâşnit din ochi. S-a încovoiat. A căzut pe covor. Se zvârcolea isteric.

Vinogradov a apăsat un buton de pe selector:

— Tania, vino repede! Repede!

Ocolind biroul sinuos, s-a aplecat asupra lui Borenboim:

— Bork, dragul meu, ce-i cu tine... Îi găsim noi pe nenorociţii ăştia, nu-ţi fie frică de nimic...

Borenboim plângea în hohote. Icnetele întrerupte s-au

contopit într-un urlet răguşit. Kata Iui Borenboim s-a congestionat. Îşi răsucea picioarele.

A intrat secretara.

— Adu-i nişte apă! - i-a strigat Vinogradov.

Ea a ieşit în fugă. S-a întors cu o sticlă de apă minerală. Vinogradov a luat o gură de apă, a împroşcat-o peste Borenboim Acela a continuat să urle.

— Avem vreun calmant? - Vinogradov susţinea capul celui care urla.

— Numai analgin… - a bălmăjit secretara.

— Valeriană n-avem?

— N-avem, Matvei Anatolici.

— De nici unele n-ai… - Vinogradov şi-a înmuiat batista, a încercat s-o aşeze pe fruntea lui Borenboim.

Acela urla şi se contorsiona.

— Ei, mama ei de treabă… ce-o mai fi şi asta… - Vinogradov, în genunchi, a plescăit din buze dezorientat.

A început să toarne apă din sticlă pe faţa congestionată a lui Borenboim.

N-a ajutat. Spasmele zguduiau trupul plăpând.

— Ceva nu-i în regulă - a clătinat din cap Vinogradov.

— Are necazuri?

— Ei da, necazuri. I-au vărsat unii-n cont şaizeci şi nouă de mii de dolari şi nu ştie cine. Aşa necaz să tot ai - a rânjit cu răutate Vinogradov, pierzându-şi răbdarea. - Bork! Ei, hai, ajunge, zău aşa! Ajunge! Boreal Stop! Gura!!

A început să pălmuiască obrajii lui Borenboim. Acela s-a pus pe urlat mai abitir.

— A, nu, ştie dracu’ ce-o mai fi şi asta! — Vinogradov s-a ridicat din genunchi, şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Să nu-i dau nişte coniac? - a propus secretara.

— La dracu', imediat or să dea toţi buzna aici! Tania, sună la Salvare. Să-i vâre ăia ceva-n fund… nu pot s-ascult aşa ceva. Nu pot să ascult asta!

S-a aşezat la birou. S-a uitat în jur, căutându-şi ţigările. Şi-a amintit că s-a lăsat de fumat. A dat din mână:

— Bine-am mai început ziua, mama ei…

Secretara a ridicat receptorul:

— Şi ce le spun, Matvei Anatolici?

— Păi, spune-le că… şi-a pierdut omul…

— Ce?
— Linişte! - a ţipat, iritat, Vinogradov.

Un puşti vrea la Tambov

14.55
Strada Mohovaia

Lapin îşi ţâra anevoie picioarele de la staţia de metrou Biblioteca Lenin spre vechea clădire a Universităţii de Stat din Moscova. Pe umăr îi atârna un rucsac. Din cerul posac cernea o măzăriche măruntă.

Lapin a intrat pe poarta zăbrelită, a privit în direcţia „psihodromului“ — mica piaţetă de lângă statuia lui Lomonosov. Acolo adăsta un grup de studenţi cu sticle de bere în mâini. Doi dintre ei, Tvorogov, un slăbănog adus de spate, şi Filştein, mărunţel şi pletos, l-au zărit pe Lapin.

— Lapa, hai încoace! - Filştein i-a făcut semn cu mâna.

Lapin s-a apropiat.

— Ce-i cu tine aşa devreme? - l-a întrebat Tvorogov.

Filştein a izbucnit în râs:

— Lapa trăieşte după ora New York-ului! A-ntrebat de tine domnul Radlev.

— Da. Ceva în genul: pe unde-i mobilizat favoritul meu? - s-a băgat în vorbă Tvorogov.

— Ce? - a întrebat posac Lapin.

— Eşti mahmur, Lap? Ţi-ai adus lucrarea de an?

— Nu.

— Nici noi!

Filştein şi Tvorogov au izbucnit în râs.

— Dă-mi un gât. - Lapin a luat sticla lui Tvorogov, a băut din ea. - Rudik e pe-aici?

— Nu ştiu. — Tvorogov şi-a aprins o ţigară.

— Vezi la „Santa-Barbara"[28].

— Ascultă, e-adevărat că babacii lui fac parte dintr-o sectă?

— Cred că-s ceva adepţi Krishna. - Tvorogov a slobozit un fum.

— Ba nu, nu-s în Krishna. - Filştein şi-a scuturat capul pletos. - Sunt în Brahma-Kumaris.

— Şi asta ce fel e? - Lapin i-a înapoiat sticla lui Tvorogov.

— Brahma e una din divinităţile panteonului hindus - l-a lămurit Filştein. - Dar ce-i aia „kumaris“, întreabă-l pe Rudik.

---

28 Toaleta de la primul etaj al universităţii (n.a.).

Tipii călătoresc în fiecare an în Himalaia.

— Merge şi el?

— Ce-ţi veni? I se rupe lui de Himalaia, îi stă capul numai la metalişti. Se dă în vânt după formaţia Pauk. Dar de ce? Te interesează chestia?

— Aşa, oarecum.

— Dar ce-ai, Lap, ai făcut-o ieri de oaie, sau ţi-ai tras-o cu careva?

Şi m-am şi înţepat. - Lapin s-a îndreptat spre poartă.

A intrat. A urcat la primul etaj. A trecut pe lângă fumoarul pustiu. A intrat pe uşa dată de perete de la toaleta bărbaţilor. Nu era acolo decât o femeie de serviciu cocoşată, fără vârstă. Pe duşumeaua murdară, într-o baltă de urină, era răsturnat un coş de gunoi. Mucuri de ţigară, cutii de bere şi tot felul de alte gunoaie erau răspândite în jur. Femeia de serviciu muta mizeria cu o mătură cu coadă în pubela de gunoi. Lapin a plescăit nemulţumit din limba. Zărindu-l, cocoşată a clătinat dojenitor din cap:

— Ia uite, porcii. Ce de-a mai mizeria-mi faceţi. Nu vă doare inima.

Lapin a tresărit. Mâna cu care ţinea cureaua ruscacului s-a desfăcut. Rucsacul i-a alunecat de pe umăr, a căzut pe pardoseală. Lapin a icnit. Ochii i s-au umplut năvalnic de lacrimi.

— Nu! - a suspinat el.

Şi-a deschis gura şi a slobozit un vaier prelung, tânguitor, care a răsunat în toaleta pustie şi a năvălit în coridor. Lui Lapin i s-au muiat picioarele. S-a apucat cu mâinile de piept şi a căzut pe spate.

— Oooo! Oooo! Oooo! - urla el prelung, răsucindu-şi picioarele.

Femeia de serviciu l-a fixat cu o privire haină. A pus mătura într-un colţ. L-a ocolit pe Lapin, a ieşit şchiopătând pe coridor. În toaletă au intrat trei studenţi, atraşi de zbierete.

— Ce s-a-ntâmplat acolo, babone? - a întrebat unul dintre ei.

— Iar un drogat! - Femeia de serviciu i-a privit revoltată. - Cine învaţă aici în ziua de azi? Numa’ poponari şi drogaţi!

Studenţii l-au înconjurat pe Lapin. El gemea şi plângea, scoţând la răstimpuri urlete prelungi.

— Pe dracu'. Sevraj tipic, a concluzionat unul dintre studenţi. Vov, sună tu la 03.

— Nu mi-am luat mobilul. - Acela mesteca gumă. - Hei, care ai un mobil?

— Vai, dar ce-i cu el? - şi-a aruncat privirea o fată care tocmai ieşise de la toaleta femeilor.

— Ai un mobil? .

— Am.

— Sună la 03, nu vezi, e făcut praf.

— Jenea, poate n-ar trebui? - şi-a exprimat îndoială unul dintre studenţi.

— Sună, proasto, că plesneşte dracului aici! - a zbierat mânioasă femeia de serviciu.

— Ia mai du-te-n... — Fata a format 03. - Şi ce le spun? Studentul a scuipat guma de mestecat:

— Zi-le aşa: un puşti vrea la Tambov.

Opt zile mai târziu

12.00
O clinică particulară
Novolujneţk Prospekt, nr. 7

Un salon alb, spaţios, cu un pat larg. Jaluzele albe la ferestre. Un buchet de liliac alb pe o măsuţă scundă, albă. Televizor cu carcasă albă. Scaune albe.

Pe pat dorm Lapin, Nikolaeva şi Borenboim. Au chipurile foarte ostenite: ochi încercănaţi, obraji căzuţi, livizi.

Uşa s-a deschis fără zgomot. A intrat acelaşi medic plinul şi uşor adus de spate. A început să deschidă jaluzelele, în urma lui au intrat Mer şi Uranov. S-au oprit lângă pat.

Lumina zilei a inundat salonul.

— Dar încă dorm adânc - a vorbit Mer.

— Se trezesc imediat - a rostit, sigur pe el, medicul. - Ăsta e ciclul. Lacrimi, somn. Somn şi lacrimi.

— A fost vreo problemă cu tânărul?- a întrebat Uranov.

— Da. - Doctorul şi-a vârât o mână în buzunarul halatului albastru. - Pe ceilalţi doi i-au trimis, ca de obicei, la Spitalul 15. Iar pe el l-au crezut iniţial drogat. Şi a trebuit să ne batem capul cu transferul.

— Chiar s-a înţepat?

— Are pe mâna stângă o urmă de injecţie. Nu, nu e narcoman.

Au păstrat o scurtă tăcere.

— Lacrimile... - a rostit Mer.

— Ce-i cu lacrimile? - Doctorul a îndreptat pătura pe pieptul lui Borenboim.

— Le schimbă fizionomia.

— Cred şi eu, dacă plângi o săptămână întreagă! - a zâmbit ironic doctorul.

— Nici până-n ziua de azi nu pricep de ce, atunci când un om plânge fără curmare, toţi şi întotdeauna cheamă Salvarea. Şi de ce nu încearcă să-i linişească chiar ei - a spus, gânditor, Uranov.

— Îi apucă groaza - a explicat doctorul.

— Cât e de... cât e de minunat acest plâns, a zâmbit Mer. Primul plâns din inimă. Este ca o... ca primăvara dintâi.

— Ţi-ai amintit de dumneata. - Doctorul a clătinat din capu-i masiv. - Mda, dumneata răcneai ca din gură de şarpe.

— Mai ţii minte asta?

— Ehei, porumbiţo, n-au trecut decât vreo nouă ani. Îl ţin minte şi pe bărbosul vostru. Şi pe fetiţa cu mâna uscată. Şi pe gemenii din Noghinsk. Are memorie bună doctorul. Ce zici? - El i-a făcut cu ochiul şi a-nceput să râdă.

Mer l-a îmbrăţişat.

Borenboim s-a foit. A prins să geamă.

Mâna lividă a lui Lapin a tresărit. Degetele i s-au chircit. Şi i s-au deschis.

— Excelent. - Doctorul a privit ceasul alb. - Când sunt împreună, ciclul se echilibrează. Aşa. Grăbiţi-vă un pic, domnilor.

Mer şi Uranov au ieşit în grabă.

Doctorul a mai zăbovit o vreme, s-a întors şi a ieşit în urma lor.

Infirmiera Haro a împins fără zgomot în salon un cărucior pe rotile.

În cărucior era aşezată o bătrânică firavă.

Purta o rochie albastră de modă veche. Pe cap avea o mică tocă albastră de mătase, cu voaletă albastră. Ciorapii albaştri acopereau nişte picioare neverosimil de subţiri, încălţate în cizmuliţe albastre de lac.

Bătrânica şi-a desfăcut mâinile zbârcite, pirpirii, încrucişate pe genunchi, şi şi-a ridicat voaleta.

Faţa ei îngustă, uscăţivă, plină de zbârcituri, era învăluită într-o blândeţe incredibilă. Ochii mari, albaştri îi străluceau de tinereţe, înţelepciune şi forţă.

Haro a ieşit.

Bătrânica i-a privit pe cei care se trezeau.

Când tustrei s-au trezit şi au zărit-o, ea a început a vorbi cu voce domoală, egală şi calmă:

— Ural, Diar, Moho. Eu sunt Hram. Vă urez bun venit.

Ural, Diar şi Moho au privit-o.

— Inimile voastre au plâns în hohote şapte zile la rând. A fost un plâns de durere şi ruşine pentru fosta voastră viaţă moartă. Acum, inimile voastre s-au purificat. Nu vor mai plânge. Ele sunt pregătite acum să iubească şi să vorbească. Acum inima mea le va spune inimilor voastre primul cuvânt în

cel mai important grai. Graiul inimilor.

Ea a amuţit. Ochii ei mari s-au închis pe jumătate. Obrajii căzuţi s-au colorat în roz.

Cei întinşi pe pat au tresărit. Şi ochii lor s-au închis pe jumătate. Pe chipurile supte a trecut un fior slab. Trăsăturile acestor chipuri s-au însufleţit, au prins să plutească, să se mute din locurile lor obişnuite, condiţionate de experienţa vieţii trecute.

Chipurile li s-au deschis chinuitor.

Aidoma unor muguri de plante sălbatice, care au vegetat decenii de-a rândul în frig şi marasm.

Au trecut câteva secunde de transfigurare.

Ural, Diar şi Moho şi-au deschis ochii.

Chipurile le erau străluminate de o linişte biruitoare.

Ochii le străluceau de înţelegere.

Buzele zâmbeau.

Se născuseră.

Partea a doua

Când a-nceput războiul, împlinisem doisprezece ani.

Locuiam cu măicuţa mea în satul Koliubaldno, un sat nu prea mare, avea doar patruzeci şi şase de case de toate.

Familia noastră era tare mică: măicuţa, bunuţa, Gherka şi cu mine. Că taica plecase la război chiar pe 24 iunie. Unde-o fi fost, ce s-o fi ales de el, mai trăia sau nu — nimenea nu ştia. Că scrisori de la el n-am primit.

Războiul îşi urma calea pe undeva. Se mai auzeau la răstimpuri, noaptea, bubuituri.

Şi noi trăiam în satul nostru.

Casa noastră era la marginea satului, numele nostru de familie era Samsikov, dar în sat ni se zicea Krainîe[29], că de când lumea noi tot la marginea satului locuiam. Şi străbunicul, şi bunicul şi-au trăit traiul în capul satului, acolo şi-au înălţat izbele, în capul satului.

Şi crescusem eu fătucă isteaţă, făceam toate cele prin casă, îi ajutam pe-ăi bătrâni la dereticat sau la gătit, in vremurile acelea, toată suflarea satului muncea — de la vlădică la opincă. Aşa era rânduiala, nu aflai boiernaşi.

Am înţeles că măicuţei îi era greu fără taica. Măcar că-i era şi mai greu cu el acasă: tare era beţiv. Se nărăvise la băutura încă dinainte de război, pe când lucra la ocolul silvic. El şi şeful ocolului au vândut pădurea de-a stânga satului şi au băut-o. Era mare chefliu. Şi avea şi o ibovnică în satul vecini Una grasă, cu buze groase. Polina.

Nemţii, de cum au venit, în septembrie ’41, s-au şi instalat în sat. Şi au rămas la noi până-n octombrie ’43. Doi ani au stat la noi.

Erau din cei de ţineau spatele frontului, pentru servicii auxiliare, necombatanţi. Ăia combatanţii plecaseră mai departe — să pună mâna pe Moscova. Da’ n-au pus-o.

Nemţii de trăseseră la noi aveau, cei mai mulţi, ca la vreo patruzeci de ani, pentru mine atunci erau nişte moşnegi, ce vreţi, eram doar o fetiţă. Se încartiruiseră prin izbe în tot satul.

29 De la krai — margine, limită, extremitate (rus.).

La sovietul sătesc locuiau ofiţerii. Ei, şi cu nemţii ăştia toate au mers cumva normal, în doi ani n-au omorât pe nimenea, ce-i drept, când s-au retras, ne-au dat foc la sat. Da' au făcut-o c-aşa primiseră pricaz, nu c-ar fi vrut ei.

Altminteri, erau oameni chibzuiţi şi gospodari.

Nici n-au apucat bine să vină şi să se aşeze în izba noastră, că a doua zi s-au şi pus să-şi dureze umblătoare. În satul nostru de când lumea nu se pomeniseră umblători. Toţi ieşeam, cum se zicea, „pân-afară“ — te puneai undeva şi gata treaba. Bunuţa se ducea în staul, unde ţineam vaca. Mama — în grădina de zarzavat. Iar noi, copiii — pe unde-apucam. Te puneai sub o tufă şi gata! Nimeni în sat n-avea umblătoare, nimeni nici cu gândul nu gândea să construiască ceva anume pentru una ca asta. Dar ei au construit, şi bunuţa râdea: la ce bun să trudeşti de-a surda, că oricum scârna tot în pământ se duce.

Dar neamţu' tot neamţ: îi place ordinea.

Aşa că, de cum au venit, pe dată s-au pus pe construit umblători şi băncuţe lângă case, de parcă aveau de gând să trăiască ani mulţi la noi.

Altminteri, ne mai strecurau câte ceva de-ale gurii şi asta ne era de ajutor. Aveau cucuruz, făină, conserve de carne. Dar pâinea şi-o coceau singuri. S-or fi temând că-i otrăvim?

Aveau şi şnaps. Dar eu nu l-am gustai, doar eram fetiţa. Dar bere am gustat prima oară în iarna aceea.

Aveau Crăciunul lor, atunci se adunau toţi la sovietul sătesc. Mama şi cu alte muieri le-au făcut de mâncare: carne de porc, găini, cartofi prăjiţi în grăsime, pâine albă, coaptă din făina lor. Şi au pus toate astea pe masă. Eu şi celelalte fetiţe ne-am urcat pe cuptor şi ne uitam la ei. Atunci, nemţii au dat de-a rostogolul o putinică, au înfipt în ea un fel de robinet de aramă şi au început să umple la căni şi la pahare cu bere. Era aşa, galbenă şi făcea spumă. Şi s-au pus pe băut, şi după aia au cântat şi s-au legănat. Şi au ţinut-o tot aşa, până-n toiul nopţii. Şi şnaps au băut. Eu mă uitam de sus la ei. Şi un neamţ mi-a întins o cană: bea! Am gustat berea. Avea aşa, un gust greu de înţeles. Dar l-am ţinut minte. Aşa.

Altminteri, traiul nostru cu nemţii era vesel. Era, oricum, interesant: auzi, nemţi! Erau cu totul altfel. Nişte caraghioşi. La noi în izbă locuiau trei: Erich, Otto şi Peter. Ei se instalaseră în izbă, iar noi ne mutasem în baia de aburi. Aveam o baie de

aburi nou-nouţă, tata o durase din bârne zdravene, se-ncingea de duduia.

Dar nemţii ocupaseră izba. Nişte caraghioşi! Toţi aveau ca la vreo patruzeci de ani. Otto era gras, Erich avea nasul coroiat şi era mărunt de stat, iar Peter purta ochelari, era spelb şi slab ca vergeaua. Cel mai urâcios era Erich: tot timpul îi tuna şi-i fulgera. Ba fă-i aia, ba adu-i aia. Tăcea sau bombănea întruna. Tare-i mai plăcea să se burzuluiască. Se burzuluia, bombănea şi o pornea prin sat.

Otto era cel mai blând şi mai caraghios. Mama şi cu mine îi făceam dis-de-dimineaţă micul dejun şi el se trezea, se întindea, se uita la mine:

— *Nun, was gibst neues, Varka?*[30]

La început, doar mă hlizeam la el. Dar mai apoi, Peter-ochelaristul m-a învăţat, şi eu răspundeam mereu aşa:

— *Jubehaupt nix!*[31]

El se punea pe nechezat şi se ducea să facă treaba mică.

Iar Peter era aşa, tot dus pe gânduri, „cu capu-ntre urechi", cum spunea bunuţa. Ieşea, se-aşeza pe băncuţa aceea nouă, fuma printr-o ţevuşcă lunguiaţă. Şedea acolo, fuma şi îşi tot legăna un picior. Se holba la câte ceva şi şedea şi tot şedea ca buşteanul şi după aia suspina din senin şi zicea:

— *Scheiß der Hund drauf!*[32]

Şi-i mai plăcea să-mpuşte corbi. Ieşea cu puşca în grădina de zarzavat şi — dă-i bătaie! Trăgea, trăgea de zăngăneau geamurile.

În satul nostru, nemţii au făcut trei lucruri: frânghii din coajă de tei, tălpi de sanie şi pene de lemn.

Adică, de făcut le făceau tot ai noştri, sătenii, ei doar îi supravegheau şi apoi trimiteau toate astea te miri unde. Mama şi celelalte muieri mergeau să cojească teii, împleteau funii, iar bătrânii şi flăcăii încovoiau tălpile pentru sănii şi ciopleau pene din lemn. La ce le trebuiau nemţilor penele acelea, nimeni în sat nu se dumirea. Asta până ce Iliuha Kuzneţov, dezertorul ciung, ne-a explicat: păi de-aia, ca să nu se ciocnească-ntre ele bombele în lăzi şi să explodeze. Şi la tustrei nemţii noştri tare le mai plăcea laptele. Parcă-i lovea strechea, zău aşa: de cum

---

30 Corect: *was gibt es Neues*: Ei, ce mai e nou, Varka? (germ.)

31 Corect*: überhaupt nichts*: Nimic important! (germ.)

32 La urma urmei, rahat de câine! (germ.)

măicuţa sau bunuţa mulgeau vaca, nici n-apucau bine să-l strecoare, că nemţii şi năvăleau în staul, cu cănile în mână:

— *Ein Schluck, Maşa!*[33]

Deşi pe mama o chema Gaşa. Şi pe mine — Varea. Dar ei le spuneau la toate fetele noastre Maşka... Laptele era pentru ei aşa, de-a dreptul o scrânteală! Mai că se vârau cu căni cu tot sub vacă. Altminteri, nu ştiu ce zor aveau, că oricum ei beau tot laptele! Dar se grăbeau să-l bea aburind, cât era călduţ. Ce se mai vânzoleau. Noi râdeam.

Ei, şi a trecut şi anul acela, Armata Roşie a pornit ofensiva, nemţii au fugit. Ei primiseră două porunci: să ardă toate satele în urma lor şi pe tineri, pe toţi, să-i ia cu ei în Germania, la muncă. Din satul nostru au strâns doar douăzeci şi trei de tineri cu totul. Ceilalţi au fugit ori s-au ascuns. Dar eu n-am făcut asta. Nu ştiu de ce, dar nu-mi venea să fug nicăieri. Şi-apoi, unde să fug? Mişunau nemţii în tot locul. La noi nu erau partizani. Şi-n pădure mi-era frică.

Şi nici mama nu mi-a spus nimic. Nici măcar n-a plâns: se învăţase cu toate cele. S-a pus pe bocit doar când au dat foc la casă. La vremea aceea, oamenii nu-şi prea mai făceau griji pentru copii. Şi-apoi, şi noi eram la fel, fără minte — de unde să ştim cum şi unde şi-ncotro şi de ce ne duc? Nimeni nu bocea. Bunuţa se ruga şi se tot ruga. Că să nu ne omoare. Aşa că m-au lăsat să plec şi eu. Iar Gherka a rămas cu ele, n-avea nici şapte ani.

Ne-au strâns degrabă într-o coloană. Mama a tras cu chiu, cu vai pe mine pufoaica lui tata, a apucat să-mi îndese în ea nişte slănină. Dar eu am pierdut slănina aceea pe drum! Ca să vezi!

Mi-a lunecat nu ştiu cum din buzunar — zău dacă-mi dă prin minte cum s-a-ntâmplat! Era un bucăţoi de trei funţi...

Mai apoi am visat slănina aceea. Se făcea că o apuc şi că ea îmi lunecă printre degete ca păsatul de ovăz de se fierbe la parastase!

Am ajuns pe jos, cu nemţi cu tot, până la Lompada, unde trecea calea ferată. Acolo ne-au dus într-un fel de staul mare, înainte vreme sătenii ţineau acolo şeptelul colhozului, dar nemţii căraseră şi şeptelul în Germania. Am stat acolo claie peste grămadă vreo trei sute de suflete adunate din toate

33 O înghiţitură, Maşa! (germ.)

locurile din împrejurimi, eram toţi fete şi băieţi tineri. Nemţii au postat santinele, să nu fugim. Ne scoteau de-acolo numai cât să ne facem nevoile. Am stat acolo trei zile şi trei nopţi.

Nemţii aşteptau eşalonul, ca să ne încarce şi să ne trimită mai departe. Eşalonul ăsta venea taman de la Iuhnov şi-i aduna în drum pe toţi cei ca noi. Era eşalon special, numai pentru tineri.

În staulul acela era cam friguţ — toamna era pe sfârşite, începuse de-acum să ningă, acoperişul era găurit, ferestrele erau bătute în scânduri. Sobă nu era de nici un fel. Ne hrăneau cu cartofi fierţi. Aduceau un căzănoi, îl puneau la mijloc şi noi trăgeam de cartofi, râdeam, mâncam şi toţi eram murdari! Dar, nu ştiu cum, ne era bine: eram cu toţii tineri! De nimic nu ne era frică, la moarte nici nu ne gândeam.

Frontul era de-acum aproape. Stăteam noaptea culcaţi, ascultam canonada: buh! buh! buh!

Apoi a sosit eşalonul. Era o garnitură lungă, lungă de tot, treizeci şi două de vagoane avea. Mergea de multă vreme şi era plină-ochi. Au început imediat să ne îndese-n vagoane: fetele separat, băieţii separat. Dar vagoanele erau deja pline cu tineri de-ai noştri. Şi abia atunci ne-a prins groaza pe toţi, şi fetele au început să urle: nu înţelegeam — ce se va alege de noi? Poate or să ne omoare pe toţi?

Şi eu urlam. Măcar că, de felul meu, nu eram plângăcioasă.

Şi, cum ziceam, ne-au îndesat în vagoane, au închis uşile. Şi eşalonul a pornit spre apus. În vagonul nostru eram cincizeci de fete, nu erau nici bănci, nici priciuri. Pe podea erau nişte paie ţepoase, iar într-un.colţ era o movilă de scârnă. Era şi o ferestruică zăbrelită. Şi duhoare. Slavă Domnului că măcar dăduse gerul şi rahatul din colţ îngheţase, dacă era vară, ne năbuşeam cu toatele de miasmă.

Eşalonul se târâia anevoie, se oprea adesea. Noi — care pe jos, care-n picioare, ca scrumbiile-n cutie.

Am început să vorbim între noi. Aşa ne era parcă mai uşor. Alături de mine, tot în picioare, stăteau nişte fete mai mari, ele au început să-mi istorisească viaţa lor. Erau de fel din Medîn, fete de oraş. La amândouă le muriseră taţii, tatăl uneia dezertase, apoi lucrase ca poliţai şi a sărit în aer din pricina unei grenade: atinsese ceva ce nu trebuia, şi-atât i-a fost, şi c-un drum grenada le-a scos ochii şi altor doi oameni.

Una dintre fete, care avea optsprezece ani, trăise cu un neamţ. Şi maică-sa trăise cu un neamţ şi de aceea duseseră trai bun. Tania asta îl îndrăgise tare pe neamţul ei şi când unitatea lui s-a strâns şi a pornit-o spre Bielorusia, şase verste a alergat pe lângă el, zbierând întruna: Martin! Martin! După un timp, ofiţerului i s-a urât, a scos pistolul şi a tras la picioarele ei. De trei ori. Abia atunci s-a lăsat păgubaşă.

Şi la noi în sat erau două muieri care trăiseră cu nemţi. Şi rămăseseră mulţumite. Una dintre ele avea întotdeauna conserve şi făină de mălai. După aia a rămas grea.

Fetele vorbeau în vagon că or să ne ducă la muncă în Polonia sau în Germania. Jumătate din fete voiau în Germania, ailaltă jumătate — în Polonia. Acelea care voiau în Germania chiteau că acolo nu-i război şi e multă mâncare. Iar cele care voiau în Polonia gândeau că nemţii oricum or să fie bătuţi şi că o să fie război peste tot, aşa că era mai bine în Polonia, de-acolo era mai uşor să fugi. Şi se sfădeau amarnic între ele din cauza asta.

Erau acolo patru fete din Maloiaroslaveţ, nişte comsomoliste de-alea convinsele, ele tot încercaseră să ajungă la partizani, dar nu izbutiseră. Şi-acum n-aveau decât un gând: cum să fugă din tren. Dar nemţii nu ne scoteau afară să ne facem nevoile şi nici de mâncare nu ne dădeau: de unde să hrăneşti atâta puhoi de popor!

De dormit dormeam direct pe podea, pe paie. Dar paiele se scurgeau toate prin crăpături. Iar pentru nevoi ne furişam în colţ, unde era movila. Toate stăteam cu spatele la movilă, ne înghesuiam cât puteam mai departe de ea. Aruncam paie peste scârnă. Lângă movilă şedea doar o fată, era pe jumătate dusă cu mintea. Cânta cântece de tot felul. Era prostuţă rău, dar o luaseră şi pe ea, că era tânără. Pe ea n-o stânjenea defel duhoarea. Şedea lângă movila aceea, se ţesăla de păduchi şi cânta.

Cel mai rău era că stăteam tare mult prin halte. Ba uneori opreau şi-n câmp deschis. Mergeam ce mergeam şi — hâc! Ne opream. Şi stăteam — şi o oră, şi două. După aia ne târâiam mai departe.

Ne-am târâit aşa prin toată Bielorusia.

Dormeam şezând. Ne îndesam una-ntr-alta şi dormeam...

Şi-apoi, într-o dimineaţă, fetele s-au trezit şi au spus: am

intrat în Polonia. Abia se crăpase de ziuă. Am răzbit până la ferestruică, m-am uitat afară: locul era parcă mai curăţel, mai arătos. Şi militari erau mai puţini. Şi casele erau mai îngrijite. Şi din cele arse erau tare puţine.

Toate au început să spună că pe undeva, pe lângă Katowice, este un mare lagăr pentru forţa de muncă. Că acolo-s numai ruşi şi că de-acolo îi împrăştie prin toată-toată Europa. Şi că Europa asta este foarte mare, şi că pretutindeni în ea sunt nemţi, în toate ţările ei. Eu nu ştiam în general nimic pe vremea aceea despre Europa: apucasem să termin numai patru clase primare. Ştiam doar că Berlinul este capitala Germaniei.

Dar fetele din Medîn ştiau totul despre Europa şi numeau felurite oraşe, chit că nu fuseseră niciodată pe-acolo. Tania, fata aceea care fugise după Martin, spunea că mai frumos ca toate este Parisul. Martin al ei luptase acolo. Şi-i povestise cât e de frumos şi ce vin gustos au ei acolo. Şi că el i-a dat să bea şnaps. Şi că i-a dăruit o năframă. Dar ea o lăsase acasă. De proastă.

Una dintre fete zicea c-or să ne mâne într-o fabrică mare, mare de tot, sub pământ, unde se cos haine pentru nemţi. Şi că acum s-a dat un pricaz secret de urgenţă pe toată Germania: să se coasă un milion de pufoaice pentru Frontul de Răsărit. Pentru că se pregăteşte ofensiva asupra Moscovei şi mantăile nemţilor nu-s tocmai călduroase. De-aia se şi retrag ei acum. Da' cum or să aibă milionul ăla de pufoaice, cum or să-mbrace cu ele cele mai de soi trupe ale lor şi acelea or să urce un-doi în tancurile lor cele noi şi or să dea năvală în Moscova. Îi povestise asta un cunoscut de-al ei, poliţai.

Atunci, comsomolistele acelea au început să ţipe la ea, că-i o lepădătură şi-o trădătoare, că nemţii n-au putut ei să cucerească Moscova în '41, au îngheţat atunci cu mantiile lor cu tot — aşa le şi trebuise. Şi când Armata Roşie o să-i zdrobească pe nemţi, or să-l aducă pe Hitler la Moscova, în Piaţa Roşie şi or să-l spânzure acolo de picioare în faţa Mausoleului şi-alături or să-i spânzure pe toţi trădătorii şi pe toate trădătoarele ca ea. Şi că tovarăşul Stalin o să le ceară tuturor socoteală: şi celor care s-au lăsat luaţi prizonieri, şi celor care au lins cizmele nemţilor. Şi muierilor care s-au întins cu nemţii.

Dar Tania le-a strigat ălora că să-şi mai ţină gura cu

Stalinul lor. Pentru că doi unchi de-ai ei fuseseră „deschiaburiţi“, şi pe taică-său îl trimiseseră să putrezească nu se ştie pe unde, şi că ea şi cu maică-sa abia au dus-o de azi pe mâine, da' cu nemţii măcar au mâncat prima oară ca oamenii, şi ea mai şi prinsese drag de unul, şi încă aşa drag, de mai-mai să-şi piardă minţile.

Şi comsomolistele acelea strigau la ea:

— Scârbă fascistă!

Şi ea, lor:

— Căţele staliniste!

Şi au sărit la bătaie. Şi alte fete s-au băgat în încăierare: care de partea Taniei, care de-a comsomolistelor.

Ce-a fost atunci! Toate-n jur se încăieraseră, eu voiam să-mi croiesc drum până la un perete, dar n-aveam atâta putere. Erau toate încleştate grămadă, unde pui că trenul o luase la goană şi ne smucea şi fără asta care-ncotro. Era o grozăvie! De unde oare mai aveau în ele atâta putere — că doar de două zile nu primisem nimic de mâncare!

De vreo două ori m-au nimerit şi pe mine peste nas de-am văzut stele verzi! La noi în sat oamenii se luau arareori la bătaie. Şi numai primăvara, la vremea însămânţatului. Sau la nunţi. Primăvara — din pricina mejdinelor. Negreşit se-alegea câte unul cu capul găurit de-un piron. Iar la nunţi — din cauza de basamac. Îl distilau din cartofi, îl puneau pe masă, îl beau — şi gata încăierarea.

Bunuţul, răposatul, mi-a povestit o istorie dintr-asta: s-a făcut o data o nuntă, s-au pus oamenii la masă, au băut, toate bune şi frumoase, lumea mânca, cei tineri se pupau. Şi-i luase pe toţi aşa, nu ştiu cum, urâtul. Unul dintre meseni a stat ce-a stat, apoi a oftat şi-a zis:

— Hai, oameni buni, unul trebuie să-nceapă!

Şi-a luat vânt şi — poc! În nuntaşul de peste masă. Acela i-a întors-o. Şi s-a-ncins încăierarea.

Nu ştiu cum s-ar fi sfârşit încăierarea din vagon dacă nu era amărâta aceea pe jumătate nătângă. Moţăia acolo, lângă movila ei şi când s-au luat toate fetele la bătaie, s-a trezit. Mamă, ce s-a pus pe chirăit! Bănui că s-a speriat, buimacă de somn cum era. A început să scoată rahat din movilă şi, fleoşc! În fete. Şi iar! Şi încă!

Fetele s-au pus pe-un chiţcăit! Dar au încetat să se bată.

Apoi ne-am oprit undeva, pe lângă Cracovia. Şi-am stat, şi-am stat şi iar am stat. Am stat în loc aproape toată noaptea. Ne era tare greu. Care plângea, care dormea. Care râdea.

Noi patru ne târâsem într-un colţ, şedeam pe jos. Era întuneric, doar undeva departe, afară, cânta careva la o muzicuţă. Şi deodată mi-au venit în minte casa, măicuţa, bunuţa, Gherka. Şi lacrimile m-au podidit cu de la sine putere. Dar n-am bocit cu voce tare.

Sigur, acasă n-avusesem trai rău: tata primea de la ocolul silvic bani, nu ca la colhoz, zile-muncă. Şi nu pentru că n-ar fi fost şi el sătean, îl ajutase pur şi simplu norocul. Îl trăsese o dată pe şeful ocolului silvic, Matvei Fedotovici, dintr-un smârc. Pe când lucrase ca brigadier silvic, se nărăvise la vânat. Păi, cum altfel? Doar purta tot timpul puşcă şi umbla călare. Cum sărea ceva — poc! Iar şeful nostru de ocol avea mare drag de vânătoare. Şi vâna împreuna cu tata. Ei, şi o dată, când s-au dus după raţe la bălţile Butcinski, şeful ocolului a căzut într-un smârc. Şi tata l-a tras afară. Şi cum pe pădurar, pe Kuzma Kuzmici, îl tăiaseră ţiganii, locul era vacant. Şi şeful ocolului, gata! l-a pus pe tata pădurar. Şi primea tata lună de lună 620 de ruble.

Da’ dacă aveai bani, puteai trăi omeneşte. Alţi bărbaţi, cum venea iarna, o porneau la oraş să lucreze ici şi colo, să mai câştige ceva bani ca să-şi cumpere una, alta. Că pe zile-muncă n-aveai ce cumpăra. De la colhoz îţi dădeau nişte cartofi, acolo, şi nişte secară. A, da, mai dădeau şi ceva ovăz. Fierbeai şi tot fierbeai la ele în ceaun toată iarna şi le mâncai. Precum caii.

Dar noi mâncam bine. Ţineam cal, vacă, doi porci, gâşte şi găini. Aveam întotdeauna grăsime. Măicuţa se-ntâmpla să prăjească dimineaţa în tigaia mare scrob — plutea tot în grăsime! Iei pâinică, începi să-ntingi cu ea în grăsime — ce bunătate! Şi după asta, blinii din hrişcă cu brânză de vaci. Le muiai în lapte cald, beai apoi laptele — oh, cât era de bun! Ba aveam chiar şi miere, cumpăram de la târg. De la târg tata-mi cumpărase şi nişte cizmuliţe, şi mi-o cumpărase şi pe păpuşa Prinţesa, şi patru cărticele, ca să-nvăţ a citi.

Toate fetele aveau numai abecedar, eu aveam cărţulii cu poze: *Căluţul cocoşat, Moscova Sovietică, Pituca, Lupul şi cei şapte iezi.*

Iar târgul — de mirare cât putea fi de frumos! Când se-

ntâmpla ca tata să-mi zică, dimineaţa:

— Ei, ce zici, Varea, mergem la târg?

Eu o şi zbugheam înaintea mamei la grajd, să înham calul. Doamne, ce-mi mai plăcea să înham! Mă învăţase tata pe când eram de-o şchioapă: ce vreţi, n-aveam în familie flăcăi în putere! Şi călare umblam bine — cum altfel? Toată viaţa am avut de-a face cu bidivii: la început l-am avut pe Rezvâi[34], apoi am avut-o pe Zoia, pe care ne-au furat-o, şi-n urmă l-am avut pe Malcik[35].

Îl scoteam, îl înhămam la teleguţa noastră cu spetează pictată. Tata-şi punea cizmele de box, îşi îndesa pe cap şapca cea nouă, se aşeza în faţă, mama şi cu mine — în spate. Biciuşca — plici! Şi o porneam.

De la noi până la târg erau treizeci şi şase de verste. Târgul se ţinea la Jizdra. Ce nu găseai acolo! Şi vase de tot felul, şi preşuleţe, şi hamuri. Dar mie-mi plăceau jucărelele. Un uncheş vindea fluieraşe. Altul, nişte jucărele nostime: un mujic şi-un urs ce potcoveau la fierărie. Şi păpuşi erau de tot felul. Grozave.

Toate ar fi fost bune şi frumoase dacă tata n-ar fi băut. Mama spunea că de-asta nici n-au mai avut copii...

Pe de altă parte, la ce bun să-ţi aminteşti ce-a fost, oricum nemţii au ars satul.

Aşa că boceam şi eu acolo, pe tăcute.

Aşa. Cum ziceam, am stat acolo şi am tot stat. Apoi, dimineaţa, ne-am urnit — am mers o bucată de vreme şi ne-am oprit: Cracovia. Fetele au mai prins inimă — am ajuns! Au deschis uşa — în uşă, nemţii. Se uitau la noi, spuneau ceva. Unul şi-a astupat nasul, s-a întors cu spatele. Şi-au început să râdă: duhoarea ce venea din vagonul nostru era crâncenă. S-a apropiat un polonez cu o găleată cu apă. Nemţii:

— *Trinken!*[36]

Polonezul ne-a dat găleata. Am început să bem apă pe rând. Am băut o găleată, ne-a mai adus una. Am băut-o şi pe-a doua. Ne-a adus-o pe-a treia! Nu-mi mai era chiar aşa de sete, dar când mi-a ajuns rândul, m-am încleştat şi nu mă mai puteam desprinde de găleată, parcă aş fi adormit acolo. Abia m-

---

34 Sprintenul (rus.).

35 Băiatul (rus.).

36 Beţi (germ.).

am descleştat.

În total, vagonul nostru a băut patru vedre de apă.

Apoi, doi polonezi au tras până lângă noi o teleguţă. În ea era carne tocată de cal, sărată. Şi unul din ei a început să arunce cu lopata în vagon carne dintr-asta. O azvârlea, uite-aşa. Şi un neamţ a strigat:

— *Essen!*[37]

Şi iar s-a închis uşa. Am stat noi ce-am stat, şi la urmă — ce să facem? Fetele vorbeau între ele: dacă ne hrănesc, se cheamă că ne duc mai departe, chiar în Germania. Da' cât o mai fi de mers până acolo? Nimeni nu ştia. Vreo două săptămâni, poate mai mult? Poate o lună? Că doar Europa-i mare. Poate chiar mai mare decât Rusia.

Dar ne era şi foame rău. Am început să smulgem câte-un pic din carnea aia sărată de cal şi s-o molfăim.

În vremea asta, trenul a pornit mai departe. Şi de-atunci n-am mai avut opriri lungi. Pesemne în Polonia erau căi ferate mai bune, că garnitura mergea mai repede.

Eu am molfăit carne din aceea de cal şi am adormit pentru multă vreme. Am dormit şi-am tot dormit, ca lovită cu leuca. Era de-nţeles, eram sleită de puteri. Şi-mi era şi groază. Şi pe mine, când mă lua groaza, mă lua şi somnul. Cum începea tata s-o bată pe mama, începeam să casc de spaimă. Proasta de mine, m-aş fi culcat pe podea şi nu m-aş mai fi sculat de acolo, aş fi dormit până se sfârşea totul.

O dată, m-am rătăcit în pădure cu Avdotia Kuprianova. Ne duseserăm după ciuperci, şi ea, de colo: Var, ştiu eu o poiană ferită, numai ciuperci albe cresc acolo. Şi m-a dus la poiana aceea. M-a dus şi m-a tot dus, până am ajuns în aşa hăţiş de pădure, că m-a luat groaza: erau acolo ditai copacii, nici soarele nu răzbătea printre ei, beznă ca noaptea.

Şi ne-am rătăcit. Ne era o frică! Pe la noi bântuiau şi lupii, şi-n ’39 un urs sfâşiase două vaci. Şi Avdotia asta, proasta pământului, cum a-nţeles că s-a rătăcit, cum s-a pus pe urlat. Eu ce puteam să fac? Hai să mergem, i-am zis, şi-am tras-o de mână. După asta m-a năpădit aşa o groază, că m-am culcat sub o tufă şi-am adormit. Ea — lângă mine. Pe când ne-am trezit, ne-au şi găsit nişte oameni. Era un drumeag chiar acolo, alături, au trecut nişte mujici la cosit, i-am auzit. Am început

37 Mâncaţi (germ.).

să-i strigăm. Ei s-au apropiat. Mama spunea că a fost o minune.

M-am trezit când au urnit uşile.

Şi au început să zbiere:

— Steig auf! Aussteigen! Schnell! Schnell![38]

Şi noi am sărit în picioare şi am coborât din vagon.

Ne-au dus într-un fel de piaţă cât toate zilele. Nu era o gară, era un loc unde trenurile fie stăteau, fie veneau, fie plecau. În viaţa mea nu văzusem aşa ceva: şine puzderie, şi pe ele staţionau mărfare. Şi cisterne. Şi garnituri cu cherestea, şi pur şi simplu goale. Şi-n jur mişunau soldaţi.

Ne-au înşirat de-a lungul trenului. Pe drum muriseră patru dintre noi, nu se ştie de ce. Le-au dus îndată de acolo.

Un neamţ s-a cocoţat pe o ladă şi a-nceput să vorbească ruseşte. Ne-a spus că acum ne aflăm în Măreaţa Germanie. Că asta e mare cinste pentru noi. Că de aceea noi toţi trebuie să muncim bine în folosul Măreţei Germanii. Şi că acum o să fim duşi într-un lagăr de filtrare, unde o să primim mâncare, haine bune şi unde o să ni se facă formele ca să putem locui în Germania. Şi că după asta o să mergem la tot felul de fabrici şi uzine, unde o să trăim şi-o să muncim. Şi că o s-o ducem bine cu toţii. Şi, mai cu seamă, că trebuie să înţelegem că Germania e ţară civilizată şi că-n ea toţi trăiesc fericiţi. Iar tinerii, mai fericiţi ca toţi.

După asta, ne-au încolonat şi ne-au dus.

Am plecat din locul acela. Am mers vreo şapte verste. Ne-am apropiat de un lagăr mare, împrejmuit cu sârmă ghimpată şi străjuit de foişoare de pază. Se preumblau pe-acolo nemţi cu câini ciobăneşti, adăstau maşini.

Ne-au dus în lagăr şi ne-au împărţit pe barăci: fetele separat, flăcăii separat. În baraca noastră aveam priciuri. Mai erau acolo fete din Polonia, Bielorusia şi Ucraina. Dar puţine de tot. Ele ne-au spus că mai mult de trei zile nu stăm acolo: ne ţin doar o vreme în lagăr, apoi ne duc la locul de muncă.

Am început să le descoasem: unde ne trimit? Care pe unde, ne-au zis. Nimeni nu putea şti precis. Dar dacă se-mbolnăveşte vreunul, lagărul de muncă-l mănâncă. Acolo-i cel mai rău. Acolo se sparge piatră.

Am rămas în baracă puţină vreme şi ne-au dus la dezinfecţie.

---

38 Coborâţi! Repede! Repede! (germ.)

Asta se făcea într-un fel de cameră de baie uriaşă. O grozăvie, ce mai! În viaţa mea nu văzusem aşa ceva. Era într-o baracă cât hăul, nou-nouţă, mirosea a cherestea. De cum am intrat acolo şi am simţit mirosul acela, mi-am amintit de fabrica noastră de cherestea de pe Kordona. Şi cum mergeam acolo după cherestea când şi-a clădit casa unchiul Mişa. I-au durat casă tare frumoasă, că tata i-a făcut rost de cheresteaua cea mai de soi. Când colo, unchiul Mişa, ce l-o fi apucat, s-a spânzurat. Ce ţi-e şi cu viaţa asta...

La baraca aceea ne-au aşezat mai întâi la rând. Şi au început să ne ducă înăuntru câte trei.

M-au dus şi pe mine cu încă două fete. Acolo erau mese, la mese stăteau nişte nemţoaice care scriau. Şi alta care stătea în picioare şi avea în mână o vergea. Vorbea ruseşte:

— Dezbrăcaţi-vă.

Ne-am dezbrăcat. În pielea goală. Ea ne-a privit din faţă şi din spate. După aia ni s-a uitat în păr. La vremea aceea, toate aveam păduchi. Şi eu aveam, şi ce-i cu asta? Ea le-a arătat cu vergeaua celorlalte două fete nişte scaune pline de păr:

— La tuns!

Una din fete s-a pus pe urlat. Nemţoaica a croit-o cu vergeaua peste fund. Şi a-nceput să râdă. Fetele s-au aşezat pe scaune, şi femeile acelea s-au repezit la ele cu nişte maşinării. Mie nu mi-a spus să mă tund. Mi-a arătat cu vergeaua uşa care da spre baie.

— Treci acolo.

Am trecut acolo. Parcă era la baia de aburi. Dar nu erau hârdaie de nici un fel, numai nişte ţevi de fier sus, şi-n ele nişte găurele. Şi din găurele ţâşnea apă abia călâioară. M-am tot uitat la ţevile acelea — ce trebuia să fac? Am stat ce-am stat sub ele, după aia am mers mai departe. Mai departe era un fel de tinda băii. Şi alte nemţoaice în costum militar. Şi mese. Şi pe mese — tot felul de albituri de corp.

O nemţoaică mi-a dat o cămaşă de corp curată şi un batic albastru. Şi mi-a făcut semn spre ieşire. Am ieşit, şi acolo era tot un fel de tindă, dar mai mică. În ea erau hainele noastre. Numai că miroseau a ceva. Era, m-am dumirit eu, locul unde ne dezbrăcaserăm. În baraca asta a lor mergeai aşa, în cerc, ca-n caruselul de la bâlci. Şi tot nemţoaica aia cu vergeaua mi-a spus:

— Îmbracă-te.

Mi-am tras pe mine cămaşa aceea nouă, apoi ciorapii de lână, rochiţa mea verde. Apoi flaneaua. Apoi pufoaica. Basmaua mea veche nu mai era. Mi-o luaseră. Şi nici cămaşa mea veche nu mai era. Mi-am legat pe cap basmaua nouă. Fetele acelea două, tunse de-acum, s-au dus să se spele.

Şi nemţoaica mi-a spus:

— Stai la masă.

M-am aşezat. În faţa mea era tot o nemţoaică. Ea a-nceput să vorbească tot ruseşte:

— Cum te cheamă?

Am răspuns:

— Samsikova Varea.

— Câţi ani ai?

— Paisprezece.

Ea tot scria acolo. Apoi mi-a zis:

— Întinde mâna.

La început, n-am înţeles. Ea, din nou:

— Dă mâna!

I-am întins-o. Mi-a pus o ştampilă pe mână — plici! Era un număr scris cu cerneală: 32-126.

Şi mi-a spus:

— Du-te acolo.

Acolo era o uşă. M-am dus, am deschis-o. După uşa aceea era de-acum curtea. Şi un soldat în picioare, cu o mitralieră. Mi-a făcut semn spre altă baracă. Am pornit într-acolo. N-am apucat să fac doi paşi, că am simţit miros de mâncare. Doamne, mi-am zis, nu cumva or să ne dea de mâncare? Cum mergeam aşa, picioarele mi-au luat-o singure la goană. În spatele meu ieşiseră alte fete. Şi ele o luaseră la goană.

Am intrat acolo. Nu era o baracă, era un şopron din scânduri. Sub el se înălţau nişte cazane mari, vreo zece la număr, în care fierbea mâncare. În jurul lor erau nişte nemţi cu castroane şi polonice în mâini. Şi fete de-ale noastre, cele care intraseră de-acum acolo. Nemţii le dădeau la toate câte-un castronaş gol. Şi mie mi-au dat, şi m-am aşezat la coadă. Am ajuns la rând, un neamţ mi-a pus în castron cu polonicul — fleoşc! Era supă de mazăre. Groasă ca o caşă. Lingură nu aveam nici una dintre noi. Toate sorbeam peste marginea castronului.

Am sorbit şi eu repede, am şters castronul cu mâna, mi-am lins-o.

Un neamţ se uita la mine.

— *Willst du noh?*[39]

Şi eu:

— *Ja, ja. Bitte!*[40]

El, încă un polonic — fleoşc! Al doilea castron l-am sorbit de-acum mai pe-ndelete. I-am privit pe toţi cei din jur: pe ai noştri, care se-mbulzeau, pe nemţi. Totul era altfel, începuse cu totul altă viaţă.

Am sorbit a doua porţie şi m-a luat ameţeala. M-am bulucit iar spre cazanul acela. Cazanul era cald, strălucea. Şi neamţul râdea:

— *Also, noh einmall, Mädel?*[41]

Şi mi-am amintit ce spunea Otto după ce se îmbuiba cu lapte. Şi i-am răspuns:

— *Ich bin satt, ich markt kein blatt.*[42]

Neamţul a-nceput să necheze, m-a întrebat ceva. Dar eu n-am înţeles.

Şi m-am întors la baracă.

Până spre seară toate fetele din eşalonul nostru făcuseră dezinsecţia şi fuseseră hrănite. Dar, nu se ştie de ce, nu toate fuseseră tunse. Din baraca noastră rămăseserăm netunse doar eu şi încă trei fete. Tania mi-a explicat:

— Pentru că voi n-aveţi păduchi.

l-am zis:

— Cum să nu? la uite!

Ea mi-a desfăcut părul:

— Ai! Înseamnă c-au uitat. Să-ţi ascunzi părul sub batic, altfel se dumiresc şi te tund chilug.

Aşa am şi făcut: m-am legat mai bine, mi-am ascuns părul.

Cum s-a întunecat, a intrat nemţoaica cu vergeaua şi ne-a spus:

— Acum vă culcaţi toate. Mâine veţi fi transportate la locurile voastre de muncă. Acolo veţi locui şi veţi munci.

---

39 Mai vrei? (germ.)

40 Da, da. Vă rog! (germ.)

41 Deci, mai vrei, fetiţo? (germ.)

42 M-am săturat... (germ.) Mai departe, corect în germană: *Ich mag kein blatt* (Nu mai vreau nici o frunzuliţă), citat dintr-un basm de fraţii Grimm.

Şi a încuiat cu zăvorul uşa barăcii.

Unele au adormit pe dată, altele nu. Eu, Tania şi Nataşka, o fată din Briansk, ne-am culcat una lângă alta şi-am tot tăifăsuit despre ce şi cum o să fie. Şi despre Europa, şi despre nemţi.

Nataşka ne-a povestit că la ei, la Briansk, nemţii dădeau filme pentru ai lor. Şi că pe ea şi pe-o prietenă de-a ei le invitase un neamţ de două ori la cinema. Şi-l văzuse la film pe Hitler, şi văzuse o femeie în pielea goală care tot timpul cânta, dansa şi se prăpădea de râs. Şi-n jurul femeii ăleia se-nvârteau nemţi îmbrăcaţi în alb. Se uitau la ea şi se hlizeau. Şi Hitler, zicea ea, e un omuleţ aşa, simpatic, cu mustăcioară. Şi-i om cult, simţi asta pe dată. Şi vorbeşte foarte tare.

Eu fusesem la cinema de şase ori cu totul. Noi aveam club numai la Kirov. La douăzeci şi cinci de verste de satul nostru. De două ori m-a dus acolo tata, călare pe Malcik. Apoi ne-a dus Stepan Sotnikov, împreună cu alţi copii. Am văzut *Ceapaev* de două ori, după aia *Volga-Volga, Noi, cei din Kronstadt, Cei şapte viteji* şi încă unul, am uitat cum îi zice. Era despre Lenin, cum l-a împuşcat pe el o femeie. El era cu şapcă pe cap şi fugea. Apoi a căzut. Dar n-a murit.

Fetele de pe priciurile de jos îşi dădeau cu presupusul: cine-o să învingă, ai noştri sau nemţii?

Taniei şi Nataşkăi le era totuna — numai să nu ne bombardeze.

La noi în sat de trei ori ne-au bombardat. Dar toate bombele au căzut nu în sat, au căzut în grădinile de zarzavat. Doar au spart nişte geamuri şi-au ciopârţit nişte vaci. Şi o muiere din sat a călcat pe o mină şi a sărit în aer. Au adus-o în sat pe-o rogojină: fără picioare, cu maţele pe-afară. Şi ea repeta întruna:

— Măiculiţa mea cea bună, măiculiţa mea cea bună.

Şi a murit.

Iar eu am adormit.

Când m-am trezit, toate erau de-acum în picioare. Am dat fuga toate fetele să ne pişăm. Aveau acolo o umblătoare mare, curată. Ne-am pişat, unele s-au şi cufurit. După asta ne-am dus să mâncăm la cazanele acelea. Tot supă de mazăre. Dar era de-acum mai subţire, nu ca-n ajun. Şi nici supliment nu ne-au mai

dat. Am sorbit zeama peste marginea castronului. N-am apucat bine să ling castronul, că au strigat:

— Alinierea!

Şi ne-am dus toate în piaţa aceea.

Ne-au aliniat — băieţii de-o parte, fetele de-o parte. Nemţii stăteau în picioare, se uitau la noi. Tăceau. Unul dintre ei trăgea cu coada ochiului la ceas. Şi am tot stat. Şi nemţii tot nu spuneau nimic. Am stat aşa o oră, picioarele începuseră să-mi amorţească. Nataşka a spus:

— Aşteaptă camionul ca să ne ducă.

Am auzit deodată că vin nişte maşini. Au intrat direct în lagăr. Dar nu erau camioane, erau maşini mici. Trei maşini mici. Negre, frumoase. S-au apropiat. Din ele au coborât nişte nemţi. Erau toţi în negru, ca şi maşinile. Şi unul, superiorul lor, era aşa, înalt, şi era îmbrăcat într-un palton negru din piele. Şi avea mănuşi. Şi toţi nemţii l-au salutat.

Şi el i-a salutat, s-a apropiat de noi, şi-a încrucişat mâinile pe pântece şi ne-a privit. Era frumos, avea păr bălai. S-a uitat la noi şi a spus:

— *Gut, sehr gut*.[43]

Apoi le-a spus ceva nemţilor. Şi nemţoaica aceea care vorbea ruseşte ne-a zis:

— Descoperiţi-vă capetele.

Eu n-am înţeles. Am înţeles abia după aceea, când băieţii şi-au scos şepcile şi căciulile. Şi fetele au început să-şi dezlege baticele şi să şi le scoată de pe cap.

Mi-am zis: gata, acum or să mă tundă şi pe mine. Într-adevăr, nemţoaica a spus:

— Cei netunşi să iasă în faţă.

Am ieşit, ce să fac. Au mai ieşit din rând cincisprezece - băieţi şi fete. Toţi cei pe care nu-i tunseseră. Şi, ce să vezi, toţi erau bălani, ca mine! Mi-a venit să şi râd.

Şi nemţoaica:

— Aliniaţi-vă!

Asta e, ne-am aliniat.

Şi neamţul acela, superiorul, a venit aproape de noi şi ne-a privit. Şi ne-a privit într-un fel... zău dacă ştiu să spun în ce fel. Îndelung şi pe-ndelete. Apoi a început să se apropie de fiecare dintre noi. Se apropia, ridica bărbia fiecăruia cu două degete şi

43 Bine, foarte bine (germ.).

îi privea. După asta trecea mai departe. Şi tăcea.

S-a apropiat şi de mine. Mi-a ridicat bărbia şi şi-a pironit ochii în ochii mei. Şi avea aşa un chip... niciodată nu văzusem aşa un chip. Parcă era Christos din icoană. Prizărit şi bălai, şi cu ochi albaştri-albaştri. Era foarte curat, fir de praf, fir de murdărie nu avea pe haine. Avea pe cap un chipiu negru, şi o hârcă pe chipiu.

S-a uitat la mine, apoi la ceilalţi. Şi a arătat spre trei:

— *Dieses, dieses, dieses*[44]

Apoi şi-a atins nasul cu mănuşa, de parcă ar fi rămas pe gânduri. Şi a arătat şi spre mine:

— *Und dieses.*

S-a întors şi s-a dus la maşini.

Şi nemţoaica:

— Toţi cei pe care i-a ales domnul *Oberführer* — marş după el!

Am pornit-o tuspatru după el.

Neamţul acesta s-a dus la prima maşină, i-au deschis uşa, a urcat în ea. Nouă, un alt neamţ ne-a făcut semn să intrăm în a doua maşină. Şi ne-a deschis uşa. Ne-am dus la maşină, am urcat în ea. El a închis uşa, s-a urcat în faţă, lângă şofer.

Şi am pornit.

Nu mersesem niciodată cu maşina mică. Numai cu camionul. Când se transportau grânele. Şi când la noi, la Koliubakino, dădea vreo molimă peste vite, ne trimiteau în două camioane viţei de prăsilă. Comitetul raional ne dădea pentru asta maşini. Şi eu, împreună cu măicuţa şi cu Piotr Abramîci, grăjdarul, mergeam în maşini după viţeii aceia la Lompad. Maşină mică văzusem doar o dată, la Kirov. Maşina aceea mică stătea pe loc, pentru că intrase în glod şi se înnămolise acolo. Se-nvârteau toţi primprejurul ei şi chiteau cum s-o scoată. Un uncheş gras, care venise cu maşina aceea, îl suduia pe altul, de la Comitetul raional. Grasul ţipa cât îl ţinea gura:

— În rahatul tău de maşină, Borisov, numai când dă îngheţul se poate umbla.

Borisov acela tăcea şi se uita la maşină.

Asta e. M-am uitat şi eu în maşina nemţilor. Totul era atât de frumos! În faţă stăteau şoferul şi neamţul, şi-n spate — noi. Totu-n jur sclipea, totul era curat, scaunele erau învelite-n

---

44 Ăsta, ăsta, ăsta (germ.).

piele, în jur erau fel de fel de mânere. Şi mirosea a avion. Ca la oraş.

Şi ce lin luneca maşina asta! Nici nu simţeai că merge, numai te legăna la câte-un hop, ca-n scrânciob. Am înţeles atunci de ce li se zice maşini mici[45].

împreună cu mine în maşină mai erau două fete şi un flăcău. Şi am mers aşa, am tot mers. Încotro — n-aveam habar.

Am mers ca la vreo două verste, au cârmit-o spre o pădure şi ne-am oprit. Neamţul a ieşit din maşină, ne-a deschis uşa:

— *Aussteigen!*[46]

Am coborât. Am văzut că şi celelalte două maşini opriseră alături. În jur se întindea o pădure tânără.

Neamţul acela, superiorul, a coborât şi el din maşină. Şi le-a spus ceva celorlalţi nemţi. Aceia s-au apucat imediat să ne lege mâinile la spate. Dar aşa de dibaci, că până să mă dezmeticesc — gata! Ne-au legat mâinile cu sfoară. Şi ne-au dus la patru pomi şi s-au apucat să ne lege de ei.

Fetele s-au pus imediat pe urlat, şi eu la fel. Era lucru limpede — în pădurea aceea aveau să ne rămână oasele. Urlam, una a început să se roage, băiatul, care era mai vârstnic ca noi, zbiera:

— Fanove, io nu mi-s Savoska Gnutai! Io nu mi-s Savoska Gnutai! Veniţi-vă în fire, panove!

Dar ei ne-au legat de pomi. Şi după aceea ne-au legat la gură, ca să nu mai zbierăm. Şi ne-au încercuit. Superiorul s-a uitat la noi şi a arătat spre flăcău. Şi doi nemţi s-au dus la maşină.

Am înţeles: acuşica or să termine cu noi. Dar de ce — nu-mi dădea-n gând defel. Doamne al meu, doar nu cumva de-aia că nu eram tunşi? Cum adică, asta să fi fost vina noastră? Bine, dar nemernica aia de nemţoaică a uitat să mă tundă, nu eu am fost contra. Că mie-mi era totuna! Că doar n-or să mă vâre-n ţărână din pricina părului?! Măicuţa mea cea bună! Uite şi tu ce se-ntâmplă cu mine! O să zac aici, în ţărâna asta ca cenuşa, şi nimeni nu va şti unde-i mormântul Varkăi Samsikova!

Stăteam aşa, acolo, şi mă gândeam. Şi lacrimile mi-au împăienjenit ochii.

---

45 *Legkovaia maşina* („maşină mică“, „autoturism") — în traducere literală, „maşină uşoară" (rus.).

46 Coborâţi! (germ.)

Nemţii tot forfoteau pe-acolo şi au adus pe braţe un fel de cufăr din fier. L-au pus jos, l-au deschis. Şi au scos din el o unealta care nu era nici secure, nici baros, la început nu m-am dumirit ce e. Care va să zică, n-or să ne-mpuşte, or să ne taie de-a dreptul aşa, de vii, cu securea. Doamne, ce nelegiuire!

S-au apropiat de flăcău. Acela, sărăcuţul de el, a început să se zbată ca o păsăruică. Un neamţ i-a dat deoparte paltonul de pe piept — hârşt! Cămaşa — hârşt! I-a sfâşiat-o. Şi flaneaua de dedesubt — hârşt! I-au dezgolit pieptul.

Superiorul a făcut un semn:

— Gut.

Şi-a vârât mâna-n mănuşă. Un neamţ i-a dat barosul acela. M-am uitat — nu era baros, nu-mi da-n gând ce putea să fie. Parcă era din gheaţă. Sau din sare ca aceea din care dădeam să lingă vacilor de la fermă. Dar din fier nu era. Şi superiorul şi-a făcut vânt şi l-a izbit din răsputeri pe flăcău cu barosul acela drept în piept — trosc! Oh, flăcăul s-a smucit tot.

Neamţul celălalt a lipit pe pieptul flăcăului un tubuleţ, aşa ca la doctor, şi a ascultat. Superiorul aştepta acolo cu barosul. Neamţul a clătinat din cap:

— Nix.

Atunci, superiorul iarăşi — trosc! Şi neamţul celălalt a ascultat. Şi iarăşi:

— Nix.

Şi iar l-a pălit superiorul pe flăcău în piept. Şi l-a pălit aşa pân-a murit. Atârna de sfori. Nemţii au aruncat barosul acela, au luat unul nou din cufăr şi s-au dus la fata de lângă mine, ea era legată de-un mesteacăn. Aceea urla pe muţeşte, dârdâia toată. I-au descheiat hăinuţa de pluş, i-au tăiat flaneaua cu un cuţit, i-au sfâşiat ce-avea pe dedesubt. M-am uitat într-acolo — avea o cruciuliţă la gât. Şi mie-mi atârnase bunuţa o cruciuliţă, dar la şcoală Nina Sergheevna mi-o luase. Voi, zice, sunteţi pionieri, şi Dumnezeu nu există. Aşa că vom smulge din rădăcini aceste prejudecăţi religioase. Şi la toţi care aveam cruciuliţe ni le-a smuls de la gât şi ni le-a zvârlit în buruieni. Şi bunuţa mi-a spus: oamenii fără Dumnezeu nu mor niciodată de moarte bună. Uite c-a avut dreptate, mi-am zis eu atunci.

Superiorul a apucat iar barosul acela care nu era din fier, şi-a luat avânt şi — trosc! În pieptul fetei! Doamne, ce i-au mai trosnit osişoarele! S-a dat deoparte, netrebnicul. Şi celălalt, cel

cu tubuleţul, i l-a pus fetei pe piept şi a ascultat. Asculta cum îşi sfârşea zilele fătuca aceea. Iar ea, chiar după prima izbitură, rămăsese spânzurată fără simţire de frânghii, capul i se bălăbănea. Atunci, al treilea neamţ i-a ridicat capul şi i l-a ţinut aşa, ca să nu-i stingherească atunci când o lovesc. Şi iar — trosc! Trosc! Trosc! Au izbit-o în aşa hal, că sângele ei mi-a stropit şi mie obrazul.

Nemernici blestemaţi.

Apoi au lovit-o pe fata cealaltă. Să fi avut, zic eu, tot spre cincisprezece anişori, ca mine. De înaltă era cam cât mine. Dar avea deja ţâţe mari, nu ca mine. Au lovit-o, au lovit-o până i-a dat sângele pe nas. Că gura-i era legată.

Rămăsesem eu.

După ce au omorât-o şi pe fata aceea pieptoasă, au aruncat barosul. Şi-au scos ţigările, s-au adunat roată şi au fumat, ca să se odihnească. Vorbeau între ei. Superiorul era bosumflat. Tăcea. Apoi a clătinat din cap şi a spus:

— *Schon wida taube nus...*[47]

Ceilalţi nemţi au încuviinţat din cap.

Iar eu stăteam acolo, mă uitam la ei cum fumează. Şi-mi ziceam — uite, acuşica, acuşica. Termină de fumat, nemernicii, şi gata. Şi dintr-o dată sufletul mi s-a cuprins nu de teamă, şi nu de alean. Ci totul a devenit senin şi limpede, ca atunci când nu e fir de nor pe cer. Parcă visam. Parcă nici n-aş fi trăit vreodată. Şi parcă văzusem totul doar în vis, şi pe măicuţa, şi satul, şi războiul. Şi pe nemţii aceia.

Au terminat de fumat, au aruncat chiştoacele. M-au încercuit.

Mi-au desfăcut pufoaica, flaneaua pe care bunuţa mi-o împletise din lână de oaie — hârşt! mi-au tăiat-o c-un cuţit. Au dat-o în lături. Sub flanea aveam rochiţa mea verde. Mi-o cumpărase taica de la magazinul raional din Lompad. Şi rochia mi-au tăiat-o. Şi cămăşuţa de corp nemţească, pe care mi-o dăduseră în lagăr. Neamţul a desfăcut marginile tăiate de la rochie şi de la flanea, aşa fel ca pieptul să-mi rămână gol, şi le-a îndesat sub sfori.

Iar superiorul a apucat barosul, s-a uitat la mine. A bombănit nu ştiu ce. Şi i-a dat barosul altui neamţ. Şi-a scos chipiul cu hârca, i l-a dat unui neamţ care stătea în spatele lui.

---

47 Corect — *Schon wieder eine taube Nuss*: încă o nucă seacă (germ.).

Şi a venit de-a dreapta mea.

Iar neamţul acela s-a opintit, a slobozit un icnet ca atunci când tai lemne, şi, oh! cum m-a izbit drept în osul pieptului. Ochii din cap mi-ai ieşit de durere. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Superiorul s-a lăsat deodată în genunchi în faţa mea si şi-a lipit urechea de pieptul meu.

Urechea îi era rece. Dar obrazul îi era cald. Şi capul lui era aproape-aproape de mine, şi avea păr bălai, lins, parcă era uns cu untdelemn. Firele de păr îi şedeau parcă aliniate, unul lângă altul. Şi mirosea a parfum.

M-am uitat de sus la capul lui, m-am uitat, şi m-am uitat, şi m-am uitat. Parcă visam. Muream, dar coborâse atâta liniştite în mine. Nici măcar nu mai urlam.

El i-a zis neamţului cu barosul:

— Noch einmal, Willi![48]

Şi Willi ăsta a icnit iar — îh!

Superiorul şi-a lipit urechea, a ascultat:

— Noch einmal!

Îh! Aşa tare m-a izbit, că din baros au sărit aşchii. Atunci am înţeles că era făcut din gheaţă.

Şi totul a prins a pluti prin faţa ochilor mei.

Superiorul s-a lipit iar de mine. Urechea-i era năclăită toată de sângele meu. Şi, fără veste, a strigat:

— *Ja! Ja! Herr Laude, sofort!*[49]

Şi neamţul cu tubuleţul lui de doctor a venit la mine. A lipit tubuleţul acela de pieptul meu, a ascultat. A bălmăjit ceva, şi-a strâmbat mutra acră.

Superiorul l-a dat deoparte:

— *Noch einmal!*

Şi iar m-au pălit. Iar eu am început să adorm şi pace bună: buzele parcă-mi erau umplute cu plumb, gura toată parcă-mi amorţise şi se îngreunase cumva, parcă nu era a mea, se înăsprise. Ca o gură de cuptor. Iar eu parcă eram uşoară, uşoară de tot, ca un nor. Şi-n piept parcă numai inima îmi rămăsese, nimic alta. Nimic-nimic, nici pântece, nici beregată, nici gâtlej. Şi inima asta parcă a început să tresalte. Adică era întocmai ca… nu ştiu cum era. Ca o sălbăticiune mică. A prins să tresalte şi parcă să se zbată. Şi a-nceput să bolborosească

48 Încă o dată, Willi! (germ.)

49 Da! Da! Domnule Laude, urgent! (germ.)

atât de dulce: hr, hr. hr. Dar nu ca înainte vreme, de frică sau de bucurie. Cu totul altcumva. De parcă numai ce se trezise, de parcă până atunci dormise somn lung. Pe mine tocmai mă omorau, dar inima mi se trezea. Şi nu erau în ea nici spaimă, nici mirare. Era doar forfot dulce. Şi totul era aşa de frumos, aşa de curat şi de gingaş, încât aproape am înlemnit cu totului. Până şi părul din cap îmi fremăta, atât mi-era de bine. Şi spaima toată a zburat pe loc din mine: *de ce m-aş teme, dacă inima este cu mine!*

Niciodată nu mai simţisem aşa ceva.

Încremenisem şi nu mai respiram.

Cel cu tubuleţul a început iar să mă asculte. Şi a rostit sonor:

— Hra. Hra. Hram!

Avea o voce urâtă, răguşită.

Superiorul i-a smuls tubuleţul şi l-a lipit chiar el de pieptul meu:

— Hram! Genau![50] Hram!

Şi s-a cutremurat tot de bucurie.

— *Herstaffen, Hram! Hram! Sie ist Hram! Hören sie! Hören sie!*[51]

Toţi au început să dea din gură, să se agite în jurul meu. S-au apucat să-mi taie sforile. Dar mie tot ce era al lor mi-a devenit dintr-o dată nesuferit — şi vocile lor mârşave, şi mâinile, şi feţele lor, şi maşinile acelea, şi pădurea cea săracă, şi totul în jur. Încremenisem locului, ca nu cumva să-mi sperie ceva inima, ca ea să-şi urmeze forfotul la fel de dulce, şi ca dulceaţa aceea din inimă să mă pătrundă pân’ la ligurică. Dar ei m-au tras din sfori ca pe-o păpuşă, m-au prins în braţe. Şi inima mea a amuţit pe dată.

Şi imediat n-am mai ştiut de mine.

Nu ştiu câtă vreme a trecut.

Mi-am venit în fire.

Nici nu-mi deschisesem bine ochii, când am simţit că totul se leagănă cu mine. Eram dusă încotrova.

Mi-am deschis ochii: am văzut o odăiţă mică de tot. Se legăna domol. M-am uitat în jur — lângă mine era o ferestruică, şi la ea — o perdeluţă. În perdeluţă era o crăpătură mică şi pe-

---

50 Exact! (germ.)

51 Întocmai! Hram, Hram. Este Hram! Ascultaţi! Ascultaţi! (germ.)

acolo am văzut o pădure perindându-se.

Am înţeles: eram dusă undeva cu trenul.

De cum am înţeles asta, în cap parcă mi s-a aşternut un pustiu. Parcă nici nu mai aveam cap, parcă aveam un hambar la vreme de primăvară: nu tu paie, nu tu fân. Animalele rumegaseră totul peste iarnă.

Pustiu în capul meu. Un pustiu aşa de mare, de nu-i vedeam hotarele. Mă-mpresura din toate părţile. Dar, nu ştiu cum. pustiul ăsta era plăcut, nu era din cele care să te înspăimânte de moarte. Era ca şi cum — vâjjj! cobori cu sania pe-o colină de gheaţă — vâjjj! Şi-odată eşti jos. Aşa şi pustiul ăsta: vâjjj! — îndată s-a scoborât în capul meu. Şi s-a aşternut de-a binelea. Dar, cu tot pustiul din capul meu, cel mai de seamă lucru era că înţelegeam totul. Şi făceam totul cum se cuvine.

Mi-am luat inima-n dinţi şi mi-am scos o mână de sub plapumă. M-am uitat la ea — era mâna stângă. De-o mie de ori mi-o văzusem până atunci. Când colo — parcă o vedeam pentru prima oară. Dar ştiam totul despre ea! Ţineam minte toate semnele rămase — şi de pe vremea când mă tăiasem cu secera, şi de când mă rănisem într-un cui. Şi ţineam minte asta aşa de bine, parcă mi se arătau pe film: uite un punct vânăt pe degetul mic. De unde? Păi, când s-a întors unchiul Semion din armată, am văzut că acolo-şi înţepase pe piept un desen: o inimă cu o săgeată-n ea. Şi i-a învăţat pe băieţi cum să-şi dea înţepăturile acelea: baţi în cuişoare pe-o bucată mică de scândură un desen, apoi arzi nişte tocuri de cizme până le faci scrum şi cu funinginea aia ungi cuiele. Şi-apoi — poc! Îţi baţi scândura aceea pe piept. Kolka, vecinul, a făcut asta, şi tată-său tare l-a mai suduit şi i-a aruncat scândura, şi eu, mai apoi, m-am înţepat la degetul mic în scândurica aceea plină de cuie. Numai într-un cui.

Asta e.

Odăiţa aceea era tare frumoasă, era toată din lemn. Şi-i străluceau şurubele-n pereţi. Erau acolo două paturi cu o mescioară între ele, tavanul era galben. Era cald. Şi mirosea a curăţenie. Ca-ntr-un spital.

Pe patul de-alături era culcat cineva. În uniformă. S-a întors spre perete.

Eu mi-am scos mâinile de sub plapumă, m-am ridicat în

capul oaselor. Mă uit — văd că-s îmbrăcată numai în rufăria de corp. Şi că pieptul mi-e tot numai bandaje.

Mi-am amintit pe loc totul. Că până atunci parcă-mi pierdusem aducerea-aminte: cine sunt, unde sunt, nu-mi venea în minte nimic — doar că sunt purtată de colo-colo.

Mi-am făcut ochii roată. Pe masă era o cutie de fier. Şi o carte.

Am ridicat puţin perdeluţa: pădure, pădure şi iar pădure. Numai pomi goneau pe lângă noi.

M-am aşezat pe pat, cu picioarele atârnate. M-am uitat jos — cizmele mele din piele de viţel nu erau acolo. Şi nici hainele mele nu erau pe nicăieri. Mi-am plecat capul, m-am uitat prin unghere. Am simţit imediat o usturime în gât. Am început să tuşesc. Şi am simţit pe dată un junghi în piept.

Am gemut, m-am apucat de piept.

Atunci, omul acela care moţăia a ţâşnit din pat drept la mine. Era chiar neamţul care adusese de la maşină baroasele de gheaţă. A început să se zbuciume, mi-a cuprins umerii, mormăia:

— *Ruhe, ganz Ruhe, schwesterchen*...[52]

M-a întins pe pat, m-a învelit. A sărit din loc, şi-a încheiat gulerul, şi-a aranjat tunica, a descuiat uşa şi a luat-o la fugă. Şi a închis uşa. Nici n-am apucat să mă dezmeticesc, că a intrat neamţul acela, superiorul.

Arăta la fel — înalt, bălai. Dar nu mai era în negru. Avea pe el un halat albastru.

S-a aşezat pe patul meu. A zâmbit. Mi-a luat mâna. Şi-a dus-o la buze. Şi mi-a pupat-o.

Apoi şi-a scos halatul. Sub halat avea cămaşă şi pantaloni. Şi-a scos cămaşa. Avea trupul alb. Şi a-nceput să-şi tragă jos pantalonii. Eu m-am întors cu spatele.

Ce mi-am zis: iaca, acuşi mă face muiere. Stăteam întinsă acolo, auzeam cum îi foşnesc pantalonii, dar nu-mi era teamă defel. Zăceam ca lipsită de simţire. Şi ce mare lucru? Îndurasem atâtea acolo, în dumbravă, că acum mi-era totuna.

S-a dezbrăcat. A dat la o parte plapuma de pe mine şi a-nceput să-mi scoată cămăşuţa.

Zăceam acolo, mă uitam la perete şi la şurubelele cele noi.

M-a dezbrăcat în pielea goală. Apoi s-a culcat lângă mine.

52 Linişte, linişte deplină, surioară... (germ.)

M-a mângâiat pe cap. Şi a început să mă întoarcă spre el. Eu am închis ochii.

El m-a răsucit blând cu faţa spre el, m-a cuprins cu braţele lui cele lungi. Şi s-a lipit de mine, de tot trupul meu. Şi pieptul şi l-a lipit de al meu.

Şi-atât! Stătea culcat acolo şi-atât. Ce mi-am zis, la ei, la nemţi, treaba aia se face mai cu băgare de seamă, întâi te liniştesc, abia după aia — şvânc! La noi în sat o făceau dintr-o dată, îmi povestiseră mie fetele.

Zăceam aşa. Şi deodată m-am cutremurat ca lovită de fulger. Şi inima a prins din nou să-mi tresalte. Ca o sălbăticiune mică. Mai întâi m-a cuprins o mare nelinişte, nu mai pricepeam nimic, mă simţeam ca un jambon spânzurat în beci. Dar apoi mi-a fost aşa de bine. Parcă aş fi plutit pe-un râuşor. Şi mă duceam, mă tot duceam, ca un val. Şi, fără veste, am simţit inima lui de parc-ar fi fost a mea.

Şi inima lui a prins să tragă de inima mea. Dar într-un fel blând, blând. Cu-atâta drag.

Doamne, ardeam toată.

Nici cu maica mea bună nu simţisem atâta drag. Nici cu nimeni.

Şi-am încetat cu totul să respir, parcă mă prăvăleam într-un puţ.

Şi el trăgea, şi tot trăgea de inima mea cu inima lui. Parcă ar fi făcut-o cu mâna. Când mi-o strângea, când mi-o slăbea. Şi îl urmam întru totul. Şi încetasem întru totul să gândesc. Atâta mai voiam — să nu se sfârşească asta niciodată.

Doamne, ce dulce simţire! De cum începea să tragă de inima mea, eu mă pierdeam de-a dreptul, mă pierdeam, uite-aşa, parcă mă sfârşeam. Inima-mi tresălta şi iar stătea-n loc. Şi stătea aşa, ca un bidiviu adormit. Apoi, dintr-o dată — tic! Iar se însufleţea, iar începea să tresalte, şi el iar mi-o trăgea spre a lui.

Dar totul are un sfârşit pe lume.

El s-a oprit. Parcă muriserăm amândoi. Stăteam întinşi ca doi bolovani în râu. Nici să ne mişcăm nu mai puteam.

Şi trenul — te-duc-te-aduc, te-duc-te-aduc.

Apoi el şi-a desfăcut braţele. Şi s-a rostogolit ca o bârnă pe podea.

Iar eu am zăcut, am zăcut acolo. Apoi m-am aşezat. L-am

văzut întins pe jos, întocmai ca un mort. Dar a început să se mişte. Şi, deodată, mi-a îmbrăţişat picioarele. A făcut-o aşa cu drag, părinteşte!

Eu nu aveam nici atâta putere cât să plâng.

S-a ridicat, s-a îmbrăcat. M-a culcat înapoi pe pat, m-a învelit. Şi a ieşit.

Dar eu nu puteam sta culcată. M-am ridicat. Am tras perdeluţele de la geamlâc, am privit afară. Pădure, câmpuri, sate. Le priveam de parcă vedeam pentru întâia oară aşa ceva. Şi nu simţeam strop de spaimă. Şi-n piept mi se lăsase o linişte aşa de voioasă. Şi totul mi-era pe-nţeles!

Chiar atunci el s-a întors. Era de-acum îmbrăcat în uniforma neagră. Şi mi-a dat nişte haine: o rochie frumoasă, rufărie de corp, nişte ghetuţe, un palton, un fular şi o beretă.

Şi a-nceput să mă îmbrace. Iar eu mă uitam la el. Într-un fel mi-era ruşine, dar altminteri, totul îmi cânta în suflet!

M-a îmbrăcat.

S-a aşezat alături de mine. Şi m-a privit cu ochii lui albaştri. L-am privit şi eu.

Şi cât era de bine!

N-aş putea spune că mă îndrăgostisem de el. Mi-era bine în cu totul alt fel. Asta nu poţi spune prin grai. Mă simţeam de parcă aş fi fost dată de nevastă. Dar după cineva uriaş şi bun. Şi-n veacul veacurilor drag.

Şi nu era defel precum dragostea fetelor pentru flăcăi. Ştiam eu dragostea asta.

Înainte vreme fusesem îndrăgostită de două ori. Prima dată, de Gaşka-ciobănaşul. Apoi de Kolea Malahov, care era deja însurat. Cu Gaşka mă pupasem, şi el mă strânsese de ţâţe. Ne ascundeam în fânărie, şi dă-i bătaie. A vrut el să mă pipăie şi mai jos, dar nu l-am lăsat.

Iar de dragostea mea pentru Kolea Malahov ştiam numai eu. El n-a ştiut niciodată, şi n-o ştie nici în ziua de azi, dacă mai trăieşte. Şi pe el, ca şi pe tata, l-au trimis la război pe 24 iunie.

Îl însuraseră până-n război cu Nastioha Poluianova. El avea şaptesprezece ani, ea avea şaisprezece. Mergeam, şi el, şi eu, la coasă. El cosea, eu vânturam fânul şi-l adunam cu grebla. Mă pierdeam de dragul lui. Avea părul inele, era flăcău chipeş, vesel. Cum îl vedeam de departe, cum îmi stătea inima-n loc. Şi ruşinea mă pătrundea până-n oase. Şi mă făceam toată roşie ca

sfecla. Până şi de mâncat n-am mâncat două zile de dorul lui. După asta mi-a mai trecut întrucâtva. Apoi însă m-a apucat din nou. Numai la el mă gândeam. Plângeam întruna: uite ce noroc a dat peste proasta aia de Nastioha! Ei, şi după asta, aleanul mi s-a ostoit. Şi foarte bine. Ce-mi trebuia mie să mă usuc după flăcăul alteia? Vedeţi, asta era dragostea de-o ştiam eu.

Dar acum era cu totul altceva.

Am călătorit amândoi în tăcere ziua-ntreagă. Am stat unul lângă altul.

Apoi trenul s-a oprit. Neamţul s-a ridicat în picioare, m-a îmbrăcat cu paltonul. Şi m-a purtat de mână prin tot vagonul. Vagonul era plin cu ofiţeri germani. Am coborât din tren împreună cu el într-o gară. M-am uitat în jur — în viaţa mea nu văzusem asemenea gară! Urieşească, toată din fier, fără început şi sfârşit! Trenuri — câtă frunză şi iarbă! Popor — câtă frunză şi iarbă! Şi toţi aveau bagaje, toţi erau îmbrăcaţi frumos. Şi totul în jur era curat! Ca-n filme.

El m-a condus prin gară. Şi-n urma lui veneau nemţii aceia din dumbravă. În urma lor, un mujic mustăcios căra valizele pe un cărucior.

Mergeam, mergeam înainte alături de el. Totul în jur era altfel. Şi de mirosit mirosea altfel. A oraş.

Şi, dintr-o dată, gara s-a sfârşit. Şi am intrat direct în oraş. Un oraş aşa de frumos! Şi casele erau frumoase. Şi nu era deloc război acolo — toate casele erau întregi, oamenii umblau liniştiţi pe stradă. Chiar şi cu căţeluşi. Şedeau şi pe bănci, citeau ziare.

Noi ne-am apropiat de nişte maşini. Maşini negre, ca atunci. Şi toate străluceau. Şi toţi au urcat în ele. Eu şi neamţul acela, superiorul, am urcat în prima. Maşinile au pornit. Au mers prin tot oraşul.

Mă uitam pe geam şi deodată am întrebat:

— Was ist das?[53]

El a zâmbit:

— *O, du sprichst Deutsch, Hram! Das ist schöne Wien.*[54]

Şi a-nceput să turuie. Dar eu n-am înţeles. Doi ani, cât au stat nemţii la noi, învăţasem nişte cuvinte nemţeşti. Chiar şi înjurături. Dar nu învăţasem niciodată germana în şcoală.

---

53 Ce-i asta? (germ.)

54 0, tu vorbeşti germana, Hram! Aceasta este frumoasa Viena.(germ.)

Am zâmbit, şi-atâta. Atunci, el i-a făcut un semn neamţului care şedea în faţă. El ne aşteptase la gară. Şi era tot bălai şi tot cu ochi albaştri. Dar nu avea uniformă neagră, purta haine obişnuite. Şi o pălărie.

El a început să-mi vorbească ruseşte. Mi s-a părut că e polonez. A spus:

— Oraşul acesta se numeşte Viena. Este unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume.

Şi a început să-mi povestească despre oraş: când a fost construit şi ce are frumos în el. Dar n-am ţinut minte nimic.

Fără veste, superiorul i-a ordonat şoferului:

— Stop!

Ne-am oprit. Superiorul a spus ceva. Nemţii l-au aprobat:

— *Eine gute Idee!*[55]

Superiorul a coborât, mi-a deschis uşa şi mi-a făcut semn. Am coborât şi eu. M-am uitat în jur: o stradă. Şi chiar în faţa noastră — un magazin cu firmă frumoasă. Dar ce miros venea din magazinul ăsta! Am încremenit pur şi simplu!

Superiorul şi cu mine am intrat înăuntru. Acolo, jur-împrejur, numai oglinzi. Şi bomboane cu miile! Şi prăjituri de tot felul, şi un fel de floricele dulci. Şi, în picioare, nişte fete frumoase ca nişte cadre, cu şorţuleţe albe. Şi polonezul a-ntrebat, din spate:

— Ce vrei?

I-am spus:

— Zău dacă ştiu.

Superiorul a arătat atunci spre ceva aflat în spatele unui geamlâc. Şi o fată a prins să mânuiască o lopăţică, de parcă ar fi mestecat în aluat, şi după aia — fleoşc! Şi mi-a întins un păhărel de hârtie cu un gogoloi roz în el. L-am luat. Venea un miros aşa bun de la gogoloi! L-am gustat — dar era rece. Mi-au amorţit şi dinţii. M-am uitat la neamţ.

El mi-a făcut semn din cap: mănâncă, adică.

Şi am început să mănânc. Era ca o zăpada dulce, numai că era mai îndesată. Era bună la gust, dar ciudată.

Am mâncat ce-am mâncat. Şi m-am oprit.

Atunci, după câte mi se întâmplaseră, nu-mi prea venea să mănânc. Dar mirosul îmi plăcea. Am spus:

— E rece. Nu se poate mânca mult din asta. Pot să aştept

---

55 Bună idee! (germ.)

până se topeşte?

Nemţii au izbucnit în râs. Şi polonezul acela mi-a spus:

— Asta se cheamă îngheţată. Şi trebuie mâncată rece. Puţin câte puţin. Nu e nevoie să te grăbeşti, poţi s-o termini în maşină.

Am dat din cap. Am urcat din nou în maşină şi am pornit. Pe străzile acelea frumoase. Iar eu priveam pe geam şi mâncam pe-ndelete.

Dar dacă e să spun drept, mie îngheţata nu mi-a plăcut. Cocoşeii de caramel pe care-i aducea taica de la bâlci erau mai buni la gust. Din aceia eram în stare să sug zi şi noapte.

Am ieşit din oraş. Şi am luat-o printre nişte coline. Colinele acelea se tot înălţau, mai-mai s-ajungă la cer! De când mă ştiam nu văzusem aşa ceva. La noi erau două coline, între Koliubakino şi Pospelovka. Noi, fetele, când mergeam la cooperativa de consum din Pospelovka, treceam peste colinele astea. Dacă urcai până pe culme şi stăteai drept acolo, vedeai până hăt departe! Şi casa noastră o vedeai ca-n palmă. Vedeam până şi cocoşul nostru.

Dar ce vedeai aici îţi tăia răsuflarea. Drumeagul era îngust şi se încolăcea ca un şarpe, te uitai în jos — prăpăstii fără fund. Şi numai brazi creşteau.

Am întrebat:

— Ce-i asta?

— Aceştia sunt Munţii Alpi - mi-a răspuns polonezul.

Şi am tot urcat munţii aceia Alpi. Tot mai sus şi mai sus.

Aşa de sus, că am ajuns până la nori. Şi chiar am intrat în nori!

Mă tot uitam în jos, dar nu mai vedeam nimic, atât eram de sus!

Şi-am tot mers, şi-am tot mers. Drumul nu se mai sfârşea. Şi maşina mă legăna dintr-o parte în alta. Şi începuse să mă doară pieptul. Şi-am aţipit.

M-am trezit.

Amurgea de-acum. Ce să vezi, eram dusă în braţe! Mă purta neamţul acela principal. Nu mă simţeam în largul meu! De mult nu mă mai purtase cineva în braţe.

Tăceam. El mă purta pe un drumeag. În jur, pădurea toată era năpădită de zăpadă. Ardeau stele-n tării. În spatele nostru veneau ceilalţi nemţi. M-am uitat spre dreapta: unde mă duce?

Şi-acolo am văzut un căsoi cât toate zilele. Tot din piatră, cu lumini la fereşti, cu turnuleţe, o minunăţie!

El a pornit-o pe nişte scări în sus. Spre un fel de pridvor. Acolo era deja aşteptat — uşile s-au dat cu zăngăt în lături. Erau nişte uşi grele, ferecătuite.

A intrat purtându-mă pe braţe, totul în jur era din piatră, tavanul parcă plutea, ardeau făclii. Şi cizmele lui — toc, toc, toc.

Mergea şi tot mergea.

Deodată, alte uşi s-au dat de perete şi s-a făcut brusc lumină mare.

Neamţul s-a oprit. Şi m-a lăsat jos cu multă băgare de seamă, ca pe-o păpuşă. Dar nu pe duşumea. Pe o piatră albă mare, ca un cufăr. La noi, la Jizdra, pe-o piatră ca asta se înălţase până-n război un Lenin de fier. După aia l-au dărâmat nemţii.

Şi eu şedeam ţeapănă pe piatra aceea. În jurul meu — oameni în picioare, vreo patruzeci. Bărbaţi şi femei. Şi mă priveau cu toţii în tăcere.

Neamţul le-a spus ceva nemţeşte. Atunci, ei s-au apropiat de mine din toate părţile. Veneau ca oile şi-mi zâmbeau. Toţi — spre mine! Mă buimăcisem cu totul! Ei s-au apropiat de piatra aceea şi, fără veste, s-au pus toţi în genunchi. Şi au făcut plecăciune în faţa mea.

L-am căutat din ochi pe neamţul meu — ce trebuia să fac, adică? Dar şi el îngenunchease, în uniforma lui neagră.

La fel, toţi nemţii care veniseră cu noi. Şi polonezul.

Erau toţi în jurul meu!

Apoi şi-au ridicat frunţile. Şi m-au privit.

Ce văd — erau cu toţii bălai. Şi toţi aveau ochi albaştri.

S-au ridicat din genunchi. Şi s-a apropiat de mine un moşneguţ. Mi-a vorbit curat ruseşte:

— Vino la noi, surioară.

Am coborât de pe piatra aceea.

Şi el mi-a spus:

— Hram! Ne bucurăm că te-am aflat printre morţi. Eşti sora noastră de-a pururi. Noi suntem fraţii şi surorile tale. Acum, fiecare dintre noi îţi va aduce salutul inimii sale.

M-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Eu sunt Bro.

Şi inima mea a tresăltat simţind inima lui. Inima lui dădea bineţe inimii mele. Şi iar m-a cuprins acea dulce simţire, ca-n tren.

Dar el şi-a desfăcut iute braţele şi s-a depărtat.

Şi au început cu toţii să se apropie de mine. Pe rând. Îşi spuneau numele şi mă îmbrăţişau. Şi de fiecare dată inima-mi zvâcnea. Dar de fiecare dată cu totul altfel: într-un fel cu unul, în alt fel cu celălalt.

Şi totul era atât de blând, totul mă pătrunsese într-atât! Parcă-mi turnau în inimă pahar după pahar cu vin. Unul! Şi încă unul!

Stăteam acolo în picioare şi parcă visam. Ochii mi s-au închis. Atâta mai voiam — să ţină asta o veşnicie.

Dar s-a apropiat de mine şi ultimul, şi-a spus numele, m-a îmbrăţişat, mi-a tras spre el inima şi s-a îndepărtat. Şi deodată în jurul meu s-a aşternut pustiul — ei toţi, calzi, stăteau ceva mai departe de mine. Şi îmi zâmbeau aşa de frumos.

Iar bătrânelul acela m-a luat de mână şi m-a dus cu el. Am trecut prin tot felul de odăi cu felurite lucruri scumpe în ele. Apoi m-a condus sus, pe o scară. M-a dus într-o odaie mare, toată din lemn. Şi-n mijlocul odăii era un pat. Alb tot, curat, pufos, mirosea frumos. M-a condus până la pat şi a-nceput să mă dezbrace. Şi el parcă strălumina tot. Avea un zâmbet aşa de ciudat, să juri că-n toată viaţa lui văzuse numai lucruri bune şi avusese de-a face numai cu oameni buni.

M-a dezbrăcat la piele, m-a culcat pe pat. M-a învelit. Şi s-a aşezat lângă mine pe pat.

M-a privit, m-a privit lung. Şi mă ţinea de mână. Avea ochi albaştri şi limpezi, ca unda apei.

Mi-a ţinut mâna o vreme, apoi mi-a învelit-o cu plapuma. Şi mi-a spus:

— Hram, sora mea. Trebuie să te odihneşti.

Mi-era atât de bine. Tot trupul meu cânta. I-am spus:

— Ce tot spuneţi! Şi-aşa am dormit ca o cloşcă tot drumul. Acum nu mi-e deloc somn.

El a grăit:

— Ai pierdut multă putere. În faţa ta se deschide o nouă viaţă. Trebuie să te pregăteşti pentru ea.

Am vrut să mă sfădesc cu el, să-i spun că, vezi bine, nu-s defel ostenită. Dar, ca din senin, m-a picnit pe loc aşa o

oboseală, parc-aş fi cărat la saci. Şi m-am prăbuşit în somn chiar în clipita aceea.

M-am trezit: unde sunt?

Aceeaşi odaie, acelaşi pat. Soarele-şi arunca razele printre perdele.

Am coborât din pat, m-am apropiat de fereastră. Am dat la o parte perdelele: măiculiţă mamă, ce minunăţie! În jur se înălţau munţii aceia. Dar fără de păduri, golaşi, nămeţiţi sub zăpezi. Se înălţau pân' la cer. Erau, nu ştiu cum, albăstrii. Şi cerul era aproape de tot.

Şi-n munţii ăştia — ţipenie de om.

Şi deodată mi-a venit grozav să mă piş. Mi-am amintit şi de ce mă trezisem! Visasem că eram copil mic, în scutece. Şi un om străin mă ţinea pe genunchi. Şi tare-mi venea să fac pişu. Dar trebuia să mă cer, ca să nu-l ud. Numai că eu încă nu ştiam să vorbesc! Şi mă tot suceam în scutece şi mă tot gândeam cum să spun: „Vreau pişu“? Cu gândul ăsta mă trezisem.

Aşa tare mă tăia, să juri că toate zilele astea numai apă băusem. Dar nu ştiam unde să merg pentru asta. M-am apropiat de uşă. am deschis-o. De-acolo pornea un coridor. Am ieşit. Am mers înainte pe coridor, mi-am zis că poate găsesc undeva o găleată, ceva. Apoi am văzut o scară care cobora, era frumoasă, din lemn, cu felurite ţuguie cioplite pe margini. Am coborât un pic pe ea, m-am uitat în jur, am văzut uşi şi iar uşi. M-am opintit într-una — nu era încuiată. Am intrat.

Acolo, trei perechi stăteau în genunchi, îmbrăţişaţi. În pielea goală. Şi tăceau.

Altminteri, nimeni nu s-a uitat la mine.

De cum i-am văzut, mi-am amintit pe loc tot ce-a fost în tren. Şi-atât de bine mi-a fost, că nu m-am mai putut ţine şi m-am udat toată. A pornit aşa, din mine, direct pe podea. Şi aşa de mult — curgea şi tot curgea întruna! Stăteam acolo şi mă uitam la ei, mi se şi întunecase în faţa ochilor. Şi băltoaca ce-o făcusem se lăţea taman spre ei! Dar mie nu-mi era ruşine defel, încremenisem locului ca o stană de piatră, mi-era bine şi eram sleită de puteri. Mă uitam la ei ca un copil la turtă dulce, şi-atât. Şi ei stăteau în udeala mea! Şi nici nu se clinteau din loc!

Chiar atunci, cineva în spatele meu mi-a rostit numele:

— Hram!

Mi-am întors privirea — era o femeie. A început să-mi

vorbească, iar graiul în care-mi vorbea era ciudat — unele vorbe parcă-mi erau pe-nţeles, dar puse laolaltă erau greu de priceput. Dar nu era ucraineană, nici bielorusă. Şi nici poloneză. În lagăr eu înţelegeam poloneza.

Femeia m-a luat de mână şi m-a dus de acolo. Mergeam în urma ei aşa, în pielea goală, şlepăiam cu tălpile ude.

M-a dus într-o odaie mare, toată îmbrăcată în piatră strălucitoare. Şi-n mijloc era aşa, un fel de ciubăr alb, mare, cu apă în el. Femeia mi-a scos de pe piept bandajul, mi-a smuls vata de pe rana care mi se uscase. Şi m-a tras spre ciubărul acela. Am intrat în el şi m-am întins. Apa era caldă. Era bine acolo.

A intrat pe dată încă o femeie în odaie. Şi amândouă s-au apucat să mă spele ca pe-un copil de ţâţă. M-au spălat peste tot, apoi mi-au poruncit să mă ridic. M-am ridicat. Deasupra mea era aşa, o tinichea de tablă. Şi din tinicheaua asta a început din senin să curgă pe mine apa ca o ploicică! Cât era de bine! Stăteam în picioare şi râdeam.

Apoi ele m-au şters. Mi-au pus bandaj nou pe rană. M-au aşezat pe un scăunel moale de tot şi au început să mă ungă cu ceva. Mirosea frumos. M-au uns toată. Mi-au pieptănat părul, m-au înfăşurat într-un halat molcuţ. M-au aburcat ca pe-un sac şi m-au cărat pe sus.

M-au dus într-o odaie mare. Erau acolo şifoniere de tot felul, şi-n mijloc erau trei oglinzi, iar în faţa lor era pusă un fel de mescioară, şi pe ea — sticluţe puzderie. Şi mirosea a parfum. M-au aşezat la măsuţa asta. Mă vedeam deodată în toate trei oglinzile. Dumnezeule mare! Eu să fi fost aceea? Devenisem cu totul alta — ori că îmbătrânisem, ori că mă făcusem mai înţeleaptă, dar din mine, cea de dinainte, rămăseseră doar părul şi ochii. Mă cam luase groaza… Dar ce era să fac? În împrejurări din acestea, răposatul meu bunic avea o vorbă: „Trăieşte, dară, mai departe, şi de nimic să nu ai a te teme“.

Mai întâi, m-au tuns. Mi-au pieptănat frumos părul, mi l-au uns cu ceva bine mirositor. După asta mi-au tăiat unghiile de la mâini şi de la picioare. Şi s-au apucat să mi le netezească cu un fel de pilă. Întocmai ca pe copite la cai, când îi duci la potcovar! Abia mă ţineam din râs, dar înţelegeam: Germania, de!

Apoi, femeile acelea s-au apucat să mă dichisească: m-au

dezbrăcat de halat, au scos din şifoniere şi din cufere felurite straie, rochii, cămăşuţe, pantalonaşi şi sutiene. Şi le-au înşirat primprejur. Toate erau aşa de frumoase, de curate, de albe!

La început mi-au probat un sutien pentru ţâţe. Ţâţişoarele mele erau încă micuţe. Au ales sutienul cel mai mic, l-au pus pe mine. Dumnezeule! La noi în sat nici muierile măritate nu purtaseră de când lumea sutien, ce să mai vorbim de fetele mari. Şi văzusem pentru întâia oară sutien numai la Jizdra şi la Hliupina, la *selpo*[56], unde se vindea îmbrăcăminte şi manufactură.

După asta au tras pe mine nişte chiloţei albi. Erau scurtuţi, frumuşei, ca pentru păpuşi. Apoi mi-au încopciat de chiloţei nişte ciorapi. Şi, imediat, mi-au tras deasupra o cămăşuţă scurtă, albă. Oh, cămăşuţa aceea! Era toată numai horbotă, mirosea a parfum dulce! Toate erau aşa de frumoase, nici cuvinte n-am să spun. Peste astea toate mi-au tras o rochiţă albastră, cu guleraş alb. După asta au început să-mi aleagă încălţări. Au început să deschidă cutiile, m-am uitat în ele — măiculiţă-mamă! Nu erau ghete, nu erau cizme, erau pantofi de-adevăratelea, din lac sclipitor! Mi-au adus trei cutii, să-mi aleg. Pe mine aproape că mă luase ameţeala. Am arătat cu degetul — şi gata, mi-au pus pantofii în picioare. Pantofii aveau tocuri!

Mi-au vopsit buzele, mi-au dat cu pudră pe obraji. Mi-au agăţat la gât un şirag de mărgăritare. M-am ridicat, m-am uitat în oglinzi — nu mi-a venit să-mi cred ochilor! În oglindă era zâna-zânelor, nu Varka Samsikova.

Dar femeile m-au luat de mâini şi m-au condus mai departe. Am coborât.

Jos era o odaie necuprins de mare, toată din piatră. Şi era acolo o masă uriaşă. Iar la masă şedeau toţi cei care mă primiseră atunci. Şi nemţii care veniseră cu mine. Numai că acum nu mai erau în uniforme, purtau haine obişnuite. Şi toţi mâncau. Mâncarea era frumoasă şi felurită.

M-au aşezat pe locul meu. Toţi îmi zâmbeau ca unei fiinţe dragi. Iar bătrânul acela, Bro, mi-a spus:

— Hram, sora noastră, împarte cu noi bucatele. Regula familiei noastre este: nu se mănâncă nimic viu, hrana nu se

---

56 Selskoe potrebitelskoe obşcestvo — Cooperativă sătească de consum(rus.).

fierbe şi nu se frige, nu se taie şi nu se străpunge. Pentru că toate aceste acţiuni îi tulbură Cosmosul.

Şi a luat o pară, mi-a întins-o. Am luat-o şi am început să mănânc. La fel au făcut şi toţi ceilalţi aşezaţi în jurul mesei.

M-am uitat pe masă: carne — nu, peşte — nu, ouă — nu, lapte — nu. Nici pâine nu era. În schimb, fructe fel de fel, duium de fructe. Şi nu doar pere — erau pepeni verzi şi galbeni, roşii, castraveciori din toate soiurile, mere, chiar şi cireşe. Şi încă multe feluri de fructe. Din care eu nu văzusem în viaţa mea.

Şi toţi mâncau cu mâna. Nu tu cuţite, nu tu furculiţe, nu tu linguri.

M-am uitat spre un pepene galben: nu mâncasem niciodată pepene galben, văzusem doar la târg. Un bărbat a băgat de seamă că mă holbez la pepene, a ales pepenele cel mai mare. Şi a tras spre el o piatră aşa, ascuţită. Şi-a luat avânt şi — trosc! — a izbit pepenele de piatră! Ce-au mai zburat în toate părţile bucăţi şi stropi de pepene! Toţi zâmbeau. El a ales o bucată şi mi-a întins-o. Iar restul l-a împărţit celorlalţi. Şi am început să mănânc pentru întâia oară pepene galben. O bunătate!

Apoi am mâncat căpşune, ardei gras şi încă alte fructe. Şi m-am ghiftuit cu cireşe.

Au mâncat cu toţii, apoi s-au ridicat de la masă şi au plecat care-ncotro.

Iar bătrânul Bro s-a apropiat de mine. M-a apucat de cot şi m-a dus cu el. Într-o odăiţă mică. Plină-ochi cu cărţi. M-a aşezat la o măsuţă, s-a aşezat în faţa mea. Mi-a spus:

— Hram, ce simţi?

I-am răspuns:

— Mă-njunghie niţel în piept.

— Şi ce încă?

— Păi, i-am zis, nu ştiu... totul îmi pare de neînţeles.

— Ţi-a fost bine cu noi?

— Da, am spus.

— Inimii tale i-a plăcut?

— Tare mult, am răspuns. Niciodată nu mi-a fost aşa bine.

S-a uitat la mine într-un fel anume, cu un zâmbet, şi mi-a spus:

— Cei asemenea nouă sunt foarte puţini. Pe întreg pământul suntem o sută cincizeci şi trei cu totul.

L-am întrebat:

— De ce?

— Pentru că, a vorbit el, noi nu suntem aidoma celorlalţi. Noi ştim să vorbim nu doar cu gura, ci şi cu inima. Pe când ceilalţi oameni vorbesc doar cu gura. Şi-n veci nu vor vorbi cu inima.

— De ce?

— Pentru că ei sunt nişte morţi vii. Oamenii de pe planeta noastră sunt, în covârşitoarea lor majoritate, nişte morţi ambulanţi. Ei se nasc morţi, se căsătoresc cu morţi, zămislesc morţi şi mor; copiii lor morţi nasc alţi morţi — şi tot aşa, veacuri de-a rândul. Acesta este ciclul vieţii lor moarte. Nu există ieşire din acest ciclu. Pe când noi suntem vii. Suntem cei aleşi. Cunoaştem graiul inimii, cel în care am vorbit deja cu tine. Şi ştim ce este iubirea. Cea adevărată. Celestă. Iubirea.

— Dar ce este iubirea?

— Pentru sutele de milioane de oameni morţi, iubirea este pur şi simplu dorinţă carnală, pofta de a poseda un trup străin. Pentru ei, totul se reduce la un singur lucru: un bărbat vede o femeie şi îi place. El nu-i cunoaşte câtuşi de puţin inima, dar chipul ei, trupul, umbletul, râsul ei îl ispitesc. El vrea să privească această femeie, să fie cu ea, să o atingă. Şi se declanşează astfel boala ştiută sub numele „iubire pământeană“: bărbatul izbuteşte să ajungă la acea femeie, îi face daruri, îi face curte, îi jură iubire şi îi făgăduieşte că doar pe ea o va iubi. Ea începe să manifeste faţă de el interes, apoi simpatie, apoi are impresia că acela este chiar omul pe care îl aşteaptă. Într-un sfârşit, cei doi se apropie într-atât, încât sunt pregătiţi de aşa-zisul „act de iubire”. După ce se închid în dormitor, se dezbracă şi se întind pe pat. Bărbatul sărută femeia, îi strânge sânii, se prăvăleşte peste ea, îşi goleşte în ea mădularul, fornăie, gâfâie. Ea geme, la început de durere, apoi de dorinţă carnală. Bărbatul îşi sloboade în trupul femeii sămânţa. Şi adorm amândoi asudaţi, pustiiţi şi sleiţi. Apoi încep să trăiască laolaltă, zămislesc copii. Dorinţa carnală îi părăseşte treptat. Ei se transformă în maşinării: el câştigă bani, ea găteşte şi spală. Pot trăi în această stare până-i ajunge moartea. Sau până se îndrăgostesc de alţi oameni. Se despart şi-şi amintesc cu duşmănie trecutul. Şi le jură credinţă noilor aleşi sau noilor alese. Îşi întemeiază o nouă familie, nasc alţi

copii. Şi devin iarăşi nişte maşinării. Iar boala aceasta se numeşte iubire pământeană. Pentru noi însă, ea reprezintă răul cel mai mare. Pentru că noi, cei aleşi, avem parte de o cu totul altă iubire. Iubirea acesta este necuprinsă precum bolta cerească şi minunată precum Lumina Dintâi. Ea nu se bazează pe simpatia pentru aspectul exterior. Este profundă şi puternică. Tu, Hram, ai simţit doar o infimă parte din această iubire. Abia ai atins-o. Este doar prima rază a măreţului Soare care ţi-a atins inima. A Soarelui pe nume Iubirea Celestă a Luminii.

Am vrut să-l întreb ceva, dar el mi-a întins pe neaşteptate mâinile. Şi mi le-a prins într-ale lui. O vorbă n-am apucat să spun, că el şi-a închis ochii. Părea să fi adormit.

Şi, dintr-o dată, inima mea — zdum!

Şi s-a prăvălit iarăşi totul în mine, ca atunci în tren. Dar cu îndoită putere. Parcă aş fi căzut într-o bulboană cu capul înainte — stele verzi am văzut! Era ca şi când mi-ar fi tras cineva un glonte-n inimă.

Apoi însă a început cu totul altceva. Părea că el începe să-mi tragă inima în sus, pe nişte trepte. Şi că inima mea se izbea de fiece treaptă. Dar de fiece treaptă în alt fel, de parcă fiecare treaptă era durată din altceva.

Şi simţeam în inimă atâta dulceaţă, mi-era negrăit de bine, mai-mai să mor de-atâta fericire.

Iar el îmi tot trăgea în sus inimioara, mi-o tot trăgea.

Mai sus, tot mai sus.

Şi simţeam tot mai multă dulceaţă în inimă, tot mai multă.

Şi apoi — stop! Ultima treaptă. Cea mai plăcută dintre toate.

Şi, fără veste, am înţeles cu inima că treptele acelea erau douăzeci şi trei la număr.

Dar nu le numărasem. Înţelesesem asta cu inima.

El s-a oprit. Şi eu am rămas aşa, ca prostită. Totul plutea împrejur, iar inima-mi era de-a dreptul cuprinsă de flăcări. Nici să vorbesc nu puteam.

Atunci, el mi-a spus:

— Eu am vorbit acum cu tine în graiul inimii. Până acum, toţi ceilalţi ţi-au adresat cu inima doar câteva cuvinte. Dar cuvintele inimii sunt douăzeci şi trei cu totul. Ţi le-am spus acum pe toate. Acum, tu ştii totul.

Stăteam acolo, nici să mă mişc nu puteam, atât mi-era de bine. Niciodată în viaţă nu-mi fusese atât de bine. Şi, dintr-o dată, am înţeles totul. Şi m-am pus pe bocit. Dar în aşa hal, că m-am încovrigat toată: am căzut pe podea şi urlam ca din gură de şarpe. El s-a ridicat, m-a mângâiat pe creştet:

— Plângi, surioară.

Şi-am plâns cu hohote mari. Aşa cum nu plânsesem vreodată. Urlam să-mi dau maţele pe-afară, nu alta.

El a chemat câţiva fraţi, aceia m-au cărat în dormitor. Mă răsuceam ca un şarpe în braţele lor, lacrimile-mi curgeau şiroaie!

M-au dus în dormitor, m-au dezbrăcat, m-au culcat. Dar eu eram aşa pornită pe plâns, că nu mai puteam conteni. Îmi ieşisem din minţi, îmi ieşisem cu totul din minţi, îmi venea de-a dreptul să mor. Apoi mă linişteam: unde sunt? îmi ziceam. Zăceam întinsă pe pat. Nici n-apucam să-mi vin bine în fire, că iar mă năpădeau lacrimile. Şi iar mă chirceam toată. Şi iar mă porneam pe plâns, până-mi pierdeam iar simţirile.

Şapte zile am plâns aşa, în hohote.

Apoi m-am dezmeticit. Zăceam. Nu-mi mai venea să plâng. În inima mea se aşternuse pacea. O pace atât de plăcută! Era atâta pace, atâta linişte. Dar simţeam un fel de sfârşeală. Nici mâna nu mi-o puteam mişca. Zăceam şi priveam pe fereastră. Brazii aceia erau atât de frumoşi, atât de semeţi. Erau încărcaţi de zăpadă, şi zăpada sclipea în soare.

Nu ştiu câtă vreme am zăcut aşa.

Apoi a intrat o femeie. Mi-a adus de băut. Am băut.

A intrat bătrânul Bro. S-a aşezat pe patul meu, mi-a luat mâna. Şi a vorbit astfel:

— Totul a rămas în urmă, Hram. Inima ta a plâns de ruşine pentru fosta ta viaţă. Este ceva normal. La fel i s-a întâmplat fiecăruia dintre noi. De acum înainte nu vei mai plânge niciodată. Te vei bucura doar. Te vei bucura că trăieşti.

Şi a început viaţa mea cea nouă.

Pot oare să o repovestesc? Fireşte că nu. Memoria selectează doar momentele luminoase şi dragi. Dar întreaga mea viaţă nouă a fost alcătuită numai din momente luminoase şi dragi.

Trei ani am petrecut în Casa noastră din Alpii austrieci. Apoi, când războiul şi-a croit drum şi până-n munţii noştri, am

părăsit Casa şi ne-am mutat în Finlanda. Acolo, într-o pădure, lângă un lac, ne aştepta o altă Casă. Am petrecut în ea alţi patru ani.

Ţin minte totul: chipurile surorilor şi ale fraţilor, glasurile lor, ochii lor, inimile lor, care au învăţat inima mea cuvintele de taină.

Ţin minte...

Şi-au făcut apariţia novici cu ochi albaştri şi păr bălai, ale căror inimi fuseseră trezite de ciocanul de gheaţă, ei s-au alăturat frăţiei noastre, au cunoscut fericirea trezirii, şi-au plâns lacrimile căinţei izvodite de inimile lor, au descoperit graiul celest al inimilor, înlocuindu-i pe cei experimentaţi şi maturi, pe cei care aflaseră de-acum toate cele douăzeci şi trei de cuvinte.

În sfârşit, a sosit pentru mine ziua care avea să-mi hotărască soarta: 6 iulie 1950.

M-am sculat la revărsatul zorilor, ca toţi fraţii şi surorile. Am ieşit în poiana din faţa Casei, ne-am rânduit, ca de obicei, în perechi, ne-am îmbrăţişat şi ne-am lăsat în genunchi. Inimile noastre şi-au vorbit în graiul lor de taină. Asta a durat câteva ceasuri. Apoi ne-am desprins din îmbrăţişări. Ne-am întors în casă, ne-am aranjat şi am luat masa.

După ce am luat masa, Bro mi s-a alăturat. Mi-a spus:

— Hram, astăzi urmează să părăseşti frăţia noastră. Vei pleca în Rusia. Şi-i vei căuta acolo pe cei vii printre cei morţi. Îi vei trezi şi-i vei întoarce la viaţă. Ai parcurs drum lung alături de noi. Tu stăpâneşti acum graiul inimii. Ţi-ai însuşit toate cele douăzeci şi trei de cuvinte ale inimii. Eşti pregătită pentru înfăptuirea unui ţel măreţ. Îţi voi povesti ceea ce trebuie să ştii. Este vorba de o legendă care se transmite moştenire doar oral, nu există transpusă pe hârtie. Ascultă, deci: la început a fost doar Lumina Dintâi. Şi Lumina scânteia în Vidul Absolut. Scânteia Ea înde Ea. Lumina era alcătuiră din douăzeci şi trei de mii de raze de lumină. Iar aceste raze eram noi. Exista doar Veşnicia. Şi în acest Vid Veşnic străluceam noi. Şi zămisleam lumi. Lumile au umplut Vidul. Astfel a luat fiinţă Universul. Ori de câte ori doream să zămislim o nouă lume, alcătuiam Cercul Celest al Luminii, format din cele douăzeci şi trei de mii de raze. Toate razele se orientau spre centrul cercului şi, după douăzeci şi trei de impulsuri, în centrul cercului lua fiinţă o

nouă lume. Stele, planete, galaxii. Am zămislit în acest fel, o dată, o nouă lume. Una din cele şapte planete ale ei era în întregime acoperită de apă. Era planeta Pământ. Niciodată până atunci nu creasem o asemenea planetă. Acesta a fost Marea Eroare a Luminii. Pentru că apa a transformat planeta Pământ într-o oglindă sferică. De cum ne-am reflectat în ea, am încetat să fim raze de lumină şi ne-am întrupat în fiinţe vii. Am devenit amibe primitive, care au populat acel ocean fără de margini. Corpurile noastre infinitezimale, transparente, erau purtate de apă, dar în ele continua să trăiască Lumina Dintâi. Eram, în continuare, douăzeci şi trei de mii. Dar eram dispersaţi pe întinderile oceanului. Au trecut miliarde de ani tereştri. Am evoluat laolaltă cu celelalte fiinţe care populau pământul. Am devenit oameni. Oamenii s-au înmulţit şi au acoperit Pământul. Ei au început să trăiască după legile raţiunii, lăsându-se robiţi de plăcerile cărnii. Buzele lor vorbeau limbajul raţiunii, şi limbajul acesta a acoperit, ca o peliculă, întreaga lume vizibilă. Oamenii au încetat să vadă lucrurile. Au început să le gândească. Orbi şi lipsiţi de inimă, au devenit tot mai cruzi. Au inventat arme şi maşini. Ucideau şi năşteau, năşteau şi ucideau. Şi s-au transformat în morţi ambulanţi. Pentru că oamenii au fost eroarea noastră. La fel şi toate fiinţele de pe pământ. Şi Pământul s-a transformat în iad. Iar noi, despărţiţi unii de alţii, trăiam în acest iad. Muream şi ne întrupam iarăşi, nu eram în stare să ne rupem de acest Pământ chiar de noi creat. Eram, în continuare, douăzeci şi trei de mii la număr. Lumina Dintâi sălăşluia în inimile noastre. Dar ele dormeau, aşa cum dorm miliarde de inimi omeneşti. Ce le putea trezi, încât să înţelegem cine suntem şi ce avem de făcut? Toate lumile create de noi înaintea Pământului erau moarte. Erau suspendate-n Pustiu precum jucăriile din pomul de Crăciun, şi ne umpleau de încântare. În ele cânta Bucuria Luminii Dintâi. Doar Pământul viola Armonia Cosmică. Pentru că era viu şi evolua de sine stătător. Şi evolua aidoma unei monstruoase tumori canceroase. Dar Armonia Cosmică nu poate fi tulburată multă vreme. Un mic fragment dintr-una din jucăriile create de noi a căzut pe Pământ. A fost unul dintre cei mai mari meteoriţi. Evenimentul s-a petrecut în 1908, în Siberia, lângă râul Podkamennaia Tunguska. A fost de aceea botezat Meteoritul Tungus. În 1927, oamenii raţiunii au

organizat o expediţie. Au ajuns la faţa locului, au văzut pădurea culcată la pământ, dar nu au găsit meteoritul. Expediţia aceea era formată din cincisprezece persoane. Printre membrii ei se afla şi un student în vârstă de douăzeci de ani, un tânăr blond, cu ochi albaştri, un fanatic al ideii de progres.

O dată, ajungând la locul prăbuşirii meteoritului, el a fost cuprins de un simţământ straniu, niciodată încercat până atunci: inima lui a început să palpite. Din clipa în care i s-a întâmplat asta, tânărul a amuţit. Şi nu a mai vorbit cu membrii expediţiei. Inima lui simţea că meteoritul se află undeva acolo. Meteoritul emana o energie care îl înfiora pe tânăr. În două zile, această energie i-a schimbat cursul vieţii. Membrii expediţiei au crezut că tânărul şi-a pierdut minţile. Expediţia a plecat fără nici un rezultat. Tânărul a rămas în urma ei. S-a întors la locul cu pricina. Şi a găsit meteoritul. Era un imens bloc de gheaţă. Se scufundase în solul mâlos, mlaştina se închisese deasupra lui, ascunzându-l privirii oamenilor. Tânărul s-a scufundat în mlaştină, a alunecat şi s-a izbit puternic cu pieptul de gheaţă. Şi inima lui a început să vorbească. Şi a înţeles totul. A spart o bucăţică de gheaţă, şi-a vârât-o în rucsac şi a pornit-o spre oameni. Gheaţa era grea, el mergea anevoie. Gheaţa se topea. Pe când a ajuns în cel mai apropiat cătun, din gheaţă mai rămăsese doar o fărâmă, adăpostită în căuşul palmei. Apropiindu-se de cătun, a zărit o fată dormind în iarbă. Avea părul blond, ochii albaştri îi erau întredeschişi. El a luat de pe jos un băţ, a legat de el bucăţica de gheaţă cu un şiret şi cu acest ciocan de gheaţă a lovit-o cu toată puterea pe fată în piept. Fata a scos un ţipăt şi a leşinat. El s-a culcat lângă ea şi a adormit. Când s-a trezit, ea şedea lângă el şi îl privea ca pe un frate. S-au îmbrăţişat. Şi inimile lor au început să-şi vorbească. Şi ei au înţeles totul. Şi au pornit în căutarea celor asemenea lor…

El a păstrat o scurtă tăcere, apoi a adăugat:

— Tânărul acela eram eu.

Apoi, Bro a continuat:

— Nu am discutat niciodată cu tine despre scopul frăţiei noastre. Îl simte oricare dintre cei care şi-au însuşit pe deplin graiul inimii. Tu eşti foarte aproape de acest moment. Dar nu mai avem timp de pierdut, pentru că trebuie să pleci cât mai degrabă în Rusia. Şi să-i găseşti acolo pe fraţii noştri şi pe

surorile noastre. Pe cei care nu aparţin acestei lumi de iad. În ale căror inimi trăieşte încă amintirea Luminii.

A tăcut, privindu-mă.

— Ce trebuie să fac?

— Să cerni rasa umană. Să afli firele de aur din nisip. Suntem douăzeci şi trei de mii. Nici mai mulţi, nici mai puţini. Avem cu toţii ochi albaştri şi păr blond. De cum vor fi aflaţi toţi cei douăzeci şi trei de mii, de cum vor stăpâni cu toţii graiul inimii, vom alcătui un cerc şi inimile noastre vor pronunţa simultan cele douăzeci şi trei de cuvinte ale inimii. Şi în centrul cercului va izbucni Lumina Dintâi, cea care a zămislit lumile. Şi eroarea va fi corectată: lumea Pământului va dispărea, se va dizolva în Lumină. Iar trupurile noastre pământeşti se vor dizolva o dată cu lumea Pământului. Şi vom redeveni raze ale Luminii Dintâi. Şi ne vom întoarce în Veşnicie.

De cum a rostit Bro aceste cuvinte, în inima mea s-a produs o mişcare. Şi AM SIMŢIT tot ceea ce el îmi transmisese în grai pământean. Şi ne-am văzut pe noi toţi, rânduiţi în cerc, ţinându-ne de mâini şi rostind cuvintele inimii.

Bro a simţit asta. Şi a zâmbit:

— Acum, Hram, tu ştii totul.

Eram zguduită. Dar mă muncea o întrebare:

— Ce gheaţă este aceea?

— Este materia cosmică ideală plăsmuită de Lumina Dintâi. La prima vedere, este aidoma gheţii terestre. În realitate, structura ei este alta. Dacă o faci să vibreze, în ea porneşte să cânte Muzica Luminii. Lovită de sternul nostru, gheaţa vibrează. Aceste vibraţii sunt cele care trezesc inimile noastre.

El mi-a vorbit, şi eu am înţeles totul instantaneu. Am înţeles ce este GHEAŢA.

— În Rusia trăiesc trei fraţi de-ai noştri, a continuat Bro. Ei te vor ajuta. Şi, împreună, veţi înfăptui această măreaţă operă. Te du deci, Hram.

Astfel a început revenirea mea în patrie.

În dimineaţa următoare, lângă lacul Inari, am trecut graniţa în URSS. Într-o pădure mă aştepta o limuzină. În ea se aflau doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă de ofiţeri MGB[57]. Unul dintre ei mi-a deschis în tăcere portiera maşinii, eu am urcat.

---

57 *(Ministerstvo) Gosudarstvennoi Bezopasnosti (MGB)* — Ministerul Securităţii Statului (rus.).

La început am călătorit pe un drum forestier, apoi pe o şosea. Mergeam în tăcere. De trei ori am fost opriţi de patrule militare. Însoţitorii mei le-au prezentat nişte documente şi am fost lăsaţi imediat să trecem.

Peste patru ore intram în Leningrad.

Ne-am oprit lângă o clădire de pe strada Morskaia. Unul dintre ofiţeri m-a invitat să-l urmez. Am intrat împreună în acea clădire şi am urcat la etajul al treilea. Ofiţerul a sunat la apartamentul nr. 15, s-a întors şi a coborât scările.

Uşa s-a deschis. În prag stătea un bărbat blond, de statură mijlocie, îmbrăcat în uniformă de locotenent-colonel în Ministerul Securităţii Statului. Era foarte emoţionat, dar se abţinea din răsputeri s-o arate. Privindu-mă fără încetare, a început să se retragă de-a-ndăratelea spre interiorul apartamentului. Şi eu am început să freamăt: inima mea simţise în el un frate. Am închis uşa şi am păşit spre el. Apartamentul era cufundat în penumbră din cauza storurilor trase. Cu toate acestea, am desluşit albastrul privirii lui încordate.

Ne-am îmbrăţişat, ne-am lăsat în genunchi. Inimile noastre au început să-şi vorbească. Asta s-a prelungit până seara. Inima lui era vădit mistuită de dorul graiului tainic şi palpita frenetic. Dar nu era prea experimentat şi cunoştea doar şase cuvinte ale inimii.

Într-un sfârşit, ne-am desprins din îmbrăţişare.

Când şi-a venit în fire, mi-a spus:

— Numele meu pământean este Korobov Aleksei Ilici.

Numele lui de inimă era Adr.

A amuţit din nou. Şi m-a privit îndelung. Dar eu eram obişnuită cu aşa ceva. În Casa noastră, fraţii şi surorile vorbeau limbi pământene numai când era strict necesar. Apoi, el a ridicat receptorul telefonului şi a ordonat:

— O maşină.

Am ieşit împreună cu el în stradă. Amurgea de-acum.

La scară ne aştepta o maşină cu şofer şi gardă de corp. Am fost duşi la Gara Moskovskaia. Acolo am urcat în trenul Leningrad-Moscova şi ne-am închis în cuşetă. Adr a aşezat pe măsuţă nişte fructe. Dar el nu putea mânca, continua să mă privească.

Mie însă mi se făcuse foame şi am mâncat cu plăcere câteva fructe. Apoi mi-a povestit viaţa lui. Era ofiţer activ în

MGB, în 1947 fusese trimis de minister în Germania, pe linia GUSIMZ (Direcţia principală pentru recuperarea patrimoniului sovietic de peste hotare).

La Dresda, la un banchet organizat cu ocazia marcării a doi ani de la victoria asupra Germaniei, îl cunoscuse mai îndeaproape pe şeful său direct, general-locotenentul Vlodzimirski, şef de secţie în cadrul GUSIMZ. Până atunci se întâlniseră doar pe linie de serviciu. Vlodzimirski, considerat la Lubianka un om dur şi ursuz, a manifestat brusc simpatie faţă de Korobov, i-a făcut cunoştinţă cu soţia sa, l-a invitat la casa lor de vacanţă, unde se duceau deseori.

În acea casă, el şi soţia lui l-au legat pe Korobov de un stâlp şi l-au lovit cu ciocanul de gheaţă. Şi-a pierdut cunoştinţa. Apoi l-au internat în spitalul din oraş, când şi-a revenit era într-un salon-izolator păzit. În cea de-a treia zi, Vlodzimirski a venit la el, s-a culcat în pat lângă el, l-a îmbrăţişat şi i-a vorbit cu inima.

Astfel, Korobov a devenit Adr.

El m-a chestionat în legătură cu frăţia, eu i-am povestit tot ce ştiam. Din când în când, era mişcat până la lacrimi, mă îmbrăţişa, îmi strângea palmele la pieptul său. Dar eu îmi ţineam în frâu inima, pentru a nu-l zgudui peste măsură pe Adr.

Îmi cunoşteam puterea.

Dimineaţa am ajuns la Moscova, la Gara Leningradskaia. Acolo ne aştepta o maşină.

Am străbătut oraşul, am ieşit în afara lui şi, după un timp, am ajuns la vila lui Vlodzimirski.

Era o zi caldă, însorită.

Adr m-a luat de mână şi m-a condus într-o casă mare din lemn. Ferestrele aveau draperiile trase. În mijlocul salonului aştepta, în picioare, Vlodzimirski. Era, de asemenea, de vârstă mijlocie, vânjos; o pijama de mătase aurie îi înveşmânta silueta robustă; părul rar, de un blond întunecat, era pieptănat spre spate, iar ochii de un albastru verzui îi erau inundaţi de lacrimi de exaltare. I-am simţit de la distanţă inima cea mare şi dogorâtoare. Şi palpitam, anticipând plăcerea.

Ceva mai departe stătea în picioare soţia lui Vlodzimirski — o femeie firavă, plăcută la vedere. Dar nu era de-a noastră, de aceea nici nu o observasem încă de la început.

Vlodzimirski s-a apropiat de mine. Capul îi tresălta, mâinile

puternice îi zvâcneau. Scoţând un sunet gutural, s-a lăsat în genunchi şi s-a lipit de mine.

La rândul lui, Adr s-a apropiat din spate şi s-a lipit de mine.

Au izbucnit în hohote de plâns.

Soţia lui Vlodzimirski plângea şi ea.

Apoi, Vlodzimirski m-a ridicat pe braţe şi m-a purtat aşa până la primul cat. Acolo, în dormitor, m-a întins pe un pat larg şi a început să mă dezbrace. Adr şi soţia lui Vlodzimirski l-au ajutat. Apoi s-a dezbrăcat şi el. Vlodzimirski avea o constituţie cu adevărat atletică. Şi-a lipit pieptul alb şi larg de al meu. Şi inimile noastre s-au contopit. Nu era un novice în graiul inimii şi cunoştea paisprezece cuvinte.

Mica mea inimă de fată s-a cufundat în inima lui viguroasă. Ea respira şi palpita, ardea şi tresălta.

Cu nimeni, nici chiar cu bătrânul Bro, nu-mi fusese atât de bine.

Inimile noastre se căutau de mult una pe cealaltă. Iar acum erau cuprinse de frenezie.

Pentru noi, timpul se oprise în loc,..

Ne-am desprins din îmbrăţişare după patruzeci şi opt de ore. Mâinile ne amorţiseră şi nu ne mai ascultau, abia ne mai puteam mişca, atât eram de vlăguiţi. Dar chipurile ne străluceau de fericire.

Pe noul meu frate îl chema Ha.

Adr şi soţia lui Vlodzimirski ne-au dus în camera de baie şi ne-au aşezat în cada umplută cu apă fierbinte. În vreme ce-mi masa braţele amorţite, femeia s-a prezentat:

— Mă cheamă Nastea.

I-am răspuns printr-o privire caldă.

Când ne-am revenit cu totul, Ha a prins a-mi vorbi:

— Hram, în Rusia suntem doar patru: tu, eu, Adr şi Ius. Adr şi cu mine suntem ofiţeri de rang înalt în MGB, cea mai puternică organizaţie din Rusia. Ius este dactilografă la Ministerul construcţiilor de maşini de calibru mijlociu. Eu am fost lovit în 1931, la Baku, de fraţii care apoi au plecat împreună cu Bro. Pe Ius am găsit-o noi. Aşa cum ştii, doar gheaţa ne ajută să ne descoperim fraţii. Toate eforturile noastre se concentrează în prezent spre asigurarea furnizării regulate a gheţii. Şi spre transportul ei secret peste hotare, unde activitatea de căutare a fraţilor şi surorilor este mai

dinamică. Deosebit de dinamic se desfăşoară această activitate în ţările scandinave. În Suedia trăiesc, în trei Case, o sută nouăsprezece fraţi. În Norvegia — circa cincizeci. În Finlanda — aproape şaptezeci. Înainte de război, în Germania erau patruzeci şi patru de-ai noştri. Câţiva dintre ei ocupau funcţii importante în NSDAP[58] şi SS. Din păcate, în Rusia întreg procesul a fost mai dificil. Patru fraţi, care lucrau în NKVD[59], au murit la sfârşitul anilor '30, în timpul „marii epurări". O soră, care lucra la Comitetul orăşenesc de partid Moscova, a fost arestată şi torturată în urma unui denunţ. Alţi doi au murit în blocada Leningradului, nu i-am putut ajuta. Şi un altul, Ume, cel mai apropiat frate al meu, descoperit în 1934, general-colonel al trupelor de tancuri, a murit pe front. Slava Luminii, asta nu s-a repercutat asupra activităţii de livrare a gheţii. Dar ne este foarte greu să găsim alţi fraţi. Tu trebuie să ne ajuţi.

— În ce fel se obţine gheaţa?

— Până în 1936, am organizat expediţii speciale. Le efectuam în secret. De fiecare dată, tocmeam siberieni, vânători de prin partea locului, ei străbăteau meleagurile acelea mlăştinoase până la locul prăbuşirii meteoritului, tăiau gheaţa în condiţii cumplite şi o transportau într-o locaţie secretă. Acolo erau aşteptaţi de ofiţeri din NKVD. Gheaţa era apoi transportată la gară şi de acolo era trimisă, în vagoane frigorifice, ca o încărcătură de preţ, la Moscova. Transportul ei peste hotare era mult mai simplu. Dar o asemenea modalitate de obţinere a gheţii era extrem de riscantă şi nesigură. Două expediţii au dispărut pur şi simplu, altă dată ni s-a furnizat gheaţă obişnuită. Am decis să modific radical modalitatea de obţinere a gheţii. La iniţiativa mea şi cu ajutorul fraţilor influenţi din NKVD, în Siberia a fost înfiinţată o direcţie extraordinară cu împuternicirea specială de a ridica Meteoritul Tungus. Cei doi fraţi care au murit în blocada Leningradului erau personalităţi marcante în Academia de Ştiinţe. Ei au fundamentat importanţa ştiinţifică a acestui proiect, demonstrând că gheaţa meteoritului conţine compuşi chimici necunoscuţi, de natură să producă o revoluţie în domeniul armelor chimice. La şapte kilometri de locul prăbuşirii a fost

---

58 Partidul Naţional-Socialist German.

59 *Narodnîi Komissariat Vnutrennih Del* — Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne (rus.).

înfiinţat un lagăr de reeducare prin muncă. Deţinuţii din acest lagăr, nu foarte mare, extrag gheaţa pentru noi. Activitatea se desfăşoară cu precădere iarna, când mlaştinile pot fi traversate mai uşor.

— Dar cum pot ei deosebi, iarna, gheaţa noastră de cea obişnuită?

— Nu ei, noi o deosebim, a zâmbit Ha. Aici, la Moscova. Ei sfredelesc, la locul prăbuşirii, gheaţa cu rângile de fier, o taie în blocuri de câte un metru cub, o târăsc la ei în lagăr. De acolo, blocurile de gheaţă sunt încărcate în sănii şi caii le trag prin tundră tocmai până la Ust-Ilimsk. Acolo sunt încărcate în vagoane şi iau calea Moscovei. Aici, Adr şi cu mine intrăm în vagoane şi ne aşezăm palmele pe gheaţă. Cantitatea de gheaţă de-a noastră nu depăşeşte patruzeci la sută din totalul furnizat.

— Dar ce cantitate de gheaţă conţine meteoritul?

— Conform unor evaluări estimative, citea şaptezeci de mii de tone.

— Slavă Luminii! - am zâmbit eu. — Dar nu se topeşte?

— Meteoritul s-a prăbuşit într-o zonă de îngheţ veşnic. Suprafaţa lui este acoperită de mlaştină. Fireşte, partea superioară a blocului se topeşte puţin vara. Dar în Siberia vara este scurtă: uite-o, şi s-a dus! - a zâmbit, drept răspuns, Ha.

— Slavă Luminii, gheaţa ajunge cu vârf şi-ndesat pentru înfăptuirea măreţului nostru scop - a adăugat Adr, continuând să ne maseze.

— Dar cine confecţionează ciocanele de gheaţă? - am întrebat eu.

— Iniţial, le confecţionam chiar noi, apoi însă am realizat că fiecare trebuie să-şi facă treaba pentru care a fost hărăzit. - Ha şi-a pus cu încântare capul puternic şi frumos sub jetul de apă. - Într-unul dintre aşa-numitele *şaraşki*[60] — laboratoarele ştiinţifice secrete în care lucrează *zeki*[61]-oameni de ştiinţă — a fost înfiinţat un mic atelier destinat confecţionării ciocanelor de gheaţă. Compus din numai trei inşi. Ei confecţionează cinci-şase ciocane pe zi. De mai multe nu avem nevoie.

---

60 Denumirea argotică pentru locurile unde, sub supravegherea Secţiei a Patra Speciale din cadrul MVD-ului, deţinuţii se ocupau cu cercetarea ştiinţifică (rus.).

61 De la *zakliucionnîi* (deţinut), apelativ devenit oficial în anii GULAG-ului (rus.).

— Şi nu întreabă la ce folosesc aceste ciocane?

— Scumpă Hram, aceşti ingineri, care îşi ispăşesc cei douăzeci şi cinci de ani pentru „activitate de sabotaj”, nu au nici pe cine, şi nici la ce bun să întrebe. Au doar instrucţiunile de confecţionare a ciocanului. Şi trebuie să le respecte întocmai, dacă vor să-şi primească raţia de lagăr. Şeful şaraşkăi le-a spus că ciocanele de gheaţă sunt necesare pentru întărirea capacităţii de apărare a statului sovietic. Atât e prea îndeajuns.

Pe pieptul larg şi alb al lui Ha se zăreau vechile cicatrice lăsate de ciocanul de gheaţă. I le-am atins, precaut, cu degetele.

— Este timpul să plecăm, Hram - a oftat el cu hotărâre în glas. - Vei veni cu mine.

Am ieşit din cadă. Adr şi Nastea ne-au şters, ne-au ajutat să ne îmbrăcăm. Ha şi-a pus vestonul de general, pe mine m-au îmbrăcat într-o uniformă de locotenent MGB. Adr mi-a înmânat documentele:

— Conform actelor de identitate, eşti Varvara Korobova. Eşti soţia mea, locuieşti la Leningrad, am venit amândoi aici în deplasare. Lucrezi la secţia externă a MGB din Leningrad.

La poarta vilei ne aştepta o maşină neagră. Am urcat în ea tustrei şi am pornit spre Moscova. Nastea a rămas acasă.

— Este greu să trăieşti cu un om fără inimă? - l-am întrebat pe Ha.

Da, a dat el din cap - cu o expresie serioasă pe chip. Dar aşa trebuie.

— Ea ştie totul?

— Nu totul. Dar simte măreţia cauzei noastre.

Ajunşi la Moscova, ne-am apropiat de masiva clădire a MGB-ului de pe Lubianka. Am intrat, am prezentat documentele, am urcat la etajul al doilea. Pe coridor, cei câţiva ofiţeri pe care i-am întâlnit l-au salutat slugarnic pe Ha. El le-a răspuns cu indolenţă. Curând am intrat în imensul său cabinet, în secretariat am fost salutaţi de trei secretari, toţi în poziţie de drepţi. Ha a trecut pe lângă ei, a deschis larg uşile duble ale cabinetului. L-am urmat, Adr a închis uşa.

Ha şi-a aruncat servieta de piele pe biroul uriaş, s-a apropiat de mine, m-a îmbrăţişat:

— Aici nu există aparatură de ascultare. Cât sunt de fericit, surioară! Laolaltă cu tine vom înfăptui lucruri măreţe. Eşti

singura dintre noi care cunoaşte toate cele douăzeci şi trei de cuvinte ale inimii. Inima ta este înţeleaptă, puternică şi tânără. Îţi vom spune ce ai de făcut.

— Voi face totul, Ha - i-am mângâiat eu umerii atletici.

Din spate s-a apropiat de mine Adr, m-a îmbrăţişat, s-a lipit de mine.

— Îţi doresc îngrozitor de mult inima — mi-a şoptit el în ceafă cu voce tremurătoare.

— Este a ta, Adr. - Mi-am întins o mână spre spate şi i-am atins obrazul fierbinte.

— Şi a mea, şi a mea... - murmura ardent Ha.

A sunat unul dintre cele patru telefoane negre.

Mârâind nemulţumit, Ha s-a desprins din îmbrăţişare, s-a apropiat de birou şi a ridicat receptorul:

— Vlodzimirski. Ce-i? Nu, Bor, sunt ocupat. Da. Aud? Ce nu poţi? Bor, ce dracu’ bălmăjeşti acolo?! E dărâmat, e dărâmat pe dracu’! Nici nu plec bine de la secţie, că se dărâmă totul! Raportează-i lui Serov. Ei? Şi? Chiar aşa a şi spus? Ca să vezi... - Şi-a frecat bărbia grea, a rânjit. - Sunteţi nişte papă-lapte! Nu degeaba vă freacă ridichea Viktor Semionîci. Bine, adu-l aici. Ai douăzeci de minute.

A trântit receptorul în furcă, m-a privit cu ochii lui albaştri-verzui:

— Asta mi-e slujba, Hram. Iartă-mă.

Eu am dat din cap cu un zâmbet.

Uşa de stejar a cabinetului s-a deschis şovăielnic, s-a iţit un cap pleşuv:

— Permiteţi, Lev Emelianovici?

— Dă-i drumul! - Ha s-a aşezat la birou.

În cabinei a intrat un colonel mărunţel şi firav, cu un chip neatrăgător şi cu mustăcioară neagră, subţire. În urma lui. doi locotenenţi vânjoşi târau de subsuori un bărbat gras, într-o uniformă ferfeniţită şi însângerată, cu epoleţii smulşi. Faţa îi era învineţită şi tumefiată de lovituri. S-a prăbuşit lipsit de puteri pe covor.

— Vă salut, Lev Emelianovich - Pleşuvul s-a apropiat de birou pe jumătate îndoit de mijloc.

— Salut, Borea. - Ha i-a întins alene mâna. - De ce încâlci regulile subordonării? Lite, ne faci de ruşine în faţa leningrădenilor!

— Vai, Lev Emelianovici! - Colonelul a zâmbit vinovat şi ne-a zărit, pe mine şi pe Adr. - A! Bună ziua, tovarăşe Korobov!

Şi-au strâns mâna.

— Uite, Borea, ia exemplu de la Korobov. - Ha a extras din tabacheră o ţigară şi şi-a înfipt-o între buze, fără să şi-o aprindă. - S-a însurat. Şi tu tot cu artiste te-ncurci.

— Vă felicit! - Colonelul mi-a întins mâna micuţă.

— Varvara Korobova. - I-am întins mâna să mi-o strângă.

— Vezi ce arzoaice a-ntâia se prăsesc pe Liteinîi-4[62]? Nu ca stârpiturile noastre, numai piele şi os.

Ha şi-a mutat privirea pe grăsanul stâlcit în bătaie, şi-a adunat ghem palmele grele:

— Ei, care-i treaba?

— Păi, s-a proptit în picioarele dindărăt, canalia, când am ajuns la Şahnazarov. - Colonelul l-a privit cu ură pe grăsan. - A făcut depoziţii şi contra lui Alekseev, şi contra lui Furman. Iar la Şahnazarov — cică nu ştiu, şi gata. A uitat, porcul, cum ne-au vândut amândoi japonezilor patria.

Ha a dat din cap, a pus înapoi ţigara în tabacheră:

— Emelianov. De ce te încăpăţânezi?

Grasul tăcea, fornăind din nasul zobit.

— Răspunde, diversionistule! - a strigat colonelul. - Că scot ficaţii din tine, spion japonez ce eşti!

— Uite ce e, Borea, a început să vorbească Ha, calm, ia şezi tu blând acolo. În colţul acela. Şi ţine-ţi gura.

Colonelul a amuţit şi s-a aşezat pe un scaun.

— Ridicaţi-l pe general. Şi aşezaţi-l în fotoliu.

Chipul lui Ha s-a întristat brusc. Şi-a privit unghiile.

Apoi şi-a mutat privirea spre fereastră. De-acolo, pe fundalul Moscovei inundate de soare se distingea, neguroasă, statuia lui Dzerjinski[63].

În cabinet s-a aşternut liniştea.

— Îţi aminteşti de Crimeea, anul 1940? Iunie, Ialta, sanatoriul RKK[64]? - a întrebat, cu blândeţe, Ha.

---

62 Clădirea MGB-ului din Leningrad (cunoscută şi sub numele Casa cea Mare) era situată pe Liteinîi Prospekt, nr. 4.

63 Dzeijinski, Feliks Edmundovici (1877-1926), om politic. în 1917 a organizat CEKA şi, implicit, Teroarea Roşie, conducând până la sfârşitul vieţii GPU şi OGPU.

64 *Rasţenocino-konfliktnaia komissia* — Comisia pentru rezolvarea litigiilor

Grăsanul şi-a ridicat spre el privirea ochilor sticloşi.

— Pe soţia dumitale o cheamă Saşa, da? Îi plăcea să se scalde în zori. Mie şi Nastei, la fel. O dată, am înotat tustrei până foarte departe, şi Saşei i s-a pus un cârcel la picior. S-a speriat. Dar Nastea şi cu mine suntem oameni ai mării. Eu am ajutat-o pe Saşa să se menţină deasupra apei, iar Nastea s-a scufundat şi a muşcat-o pe soţia dumitale de pulpă. Şi amândoi am ajutat-o să ajungă înapoi la mal. Înota şi vorbea despre fiul vostru. Pavlik, pare-mi-se? Cum meşterise el singur o locomotivă dintr-un samovar. Şi cum locomotiva chiar funcţiona. Şi cum Pavlik o alimentase cu creioane. Două cutii cu creioane colorate arsese. Pe care dumneata i le adusesei din Leningrad. A existat acest episod?

Grasul tăcea, cu o expresie tâmpă pe faţă.

Ha şi-a vârât din nou ţigara în gură, dar nu a aprins-o:

— Pe vremea aceea eram un simplu maior NKVD. Mi se dăduse primă un bilet la sanatoriu. Dumneata erai la vremea aceea comandant de corp de armată. Erai legendarul general de corp de armată Emelianov! Mă uitam la dumneata, la cantină, şi-mi ziceam: ehei, pân' la el, ca pân' la cer. Şi dumneata vrei să-l scoţi basma curată pe Şahnazarov. Păi licheaua aia nu-ţi ajunge nici la degetul mic.

Bărbia grăsanului a fost cuprinsă de un tremur nervos, capul rotund a început să i se clatine. Şi lacrimi i-au ţâşnit din ochi. Şi-a prins capul în mâini şi a început să hohotească în gura mare.

— Duceţi-l pe general în trei sute unu. Să tragă un pui de somn, să mănânce ca lumea. Şi-o să scrie. Totul o să fie în regulă - a spus Ha, privind pe fereastră.

Colonelul, amuţit, le-a făcut semn locotenenţilor. Aceia l-au înhăţat pe Emelianov, scuturat de hohote de plâns, şi l-au scos din cabinet. A sunat telefonul.

— Vlodzimirski - a spus Ha, după ce a ridicat receptorul. - Salut, Bogdan! Ascultă, am deschis ieri Pravda, mai să nu-mi vină să-mi cred ochilor! Da! Bravo! Aşa se acţionează, doar sunteţi cadrele lui Lavrenti Pavlovici[65]! Păzea că vin ai noştri!

(rus.).

65 Referire la Beria (1899-1953), şeful serviciilor secrete sovietice ale momentului.

Ascultă, al câtelea e la tine? O-ho-ho! Felicitări! Merkulov[66] va trebui să vă toarne ţie şi lui Amaiak câte-un bust în bronz!

Ha a izbucnit în hohote tunătoare de râs.

— Ei bine, rămâi sănătos, Korobov. - Colonelul i-a întins mâna şi, ploconindu-se în faţa lui Ha, a clătinat din cap. - Nu se există altul ca Lev Emelianovici al nostru.

— Memorie perfectă, ce vrei! - a zâmbit Adr.

— De-ar fi doar asta. E un geniu... - a oftat, pizmos, colonelul şi a ieşit.

După ce şi-a încheiat convorbirea, Ha a pus receptorul în furcă.

— Trebuie să completaţi actele de deplasare. La Rezdevski, etajul cinci. Apoi mergem la sora Ius.

Adr şi cu mine am urcat la etajul cinci, acolo am completat documentele de deplasare pentru Magadan. Am primit banii, documentele. Am ieşit din clădire împreună cu Ha, am urcat în maşină şi am ajuns pe strada Vorovski. Am lăsat maşina cu şofer pe strada aceea, am traversat câteva curţi interioare, am intrat în holul coşcovit al unui imobil, am urcat la etajul al doilea. Adr a bătut la uşă. Ea s-a deschis instantaneu şi asupra noastră s-a năpustit o cucoană înaltă, vârstnică, cu *pince-nez*. Pur şi simplu urla şi se cutremura de bucurie.

Adr i-a astupat gura. Am intrat în apartament. Era un apartament mare, de cinci camere, dar la comun. Totuşi, patru camere erau sigilate. După cum mi-a explicat ulterior Ha, el făcuse ce făcuse ca vecinii surorii Ius să fie arestaţi, în acest fel, organizarea întâlnirilor era mai lesnicioasă.

Zărindu-mă de departe, Ius mi-a înconjurat pe dată umerii cu braţele ei lungi, atinse de podagră, lipindu-şi de mine sânii mari şi lăsaţi, şi amândouă ne-am prăvălit pe podea. Adr şi Ha, la rândul lor, s-au îmbrăţişat şi s-au lăsat în genunchi.

Inima lui lus, în pofida vârstei ei înaintate, era de-a dreptul copilăros de neexperimentată. Cunoştea doar două cuvinte. Dar îmbulzise în ele atâta forţă şi dorinţă, încât am fost zguduită. Inima ei era însetată aidoma călătorului rătăcit în deşert. Îmi sorbea inima cu disperare şi fără istov.

S-au scurs astfel nouă ore.

Braţele lui Ius s-au descleştat, ea s-a lungit fără simţire pe

---

66 Merkulov, S.D. (1881-1952), sculptor, autorul mai multor statui şi monumente închinate personalităţilor şi evenimentelor sovietice importante.

parchetul uzat.

Mă simţeam pustiită, dar mulţumită: învăţasem inima lui Ius cuvinte noi.

Înfăţişarea lui Ius era cumplită: albă ca ceara şi slabă, zăcea în nemişcare, cu ochii liliachii, sticloşi, aţintiţi în tavan; din gura întredeschisă i se iţea proteza dentară.

Dar era vie: îi simţeam perfect inima care-i bătea anevoios.

Ha a adus din camera lui Ius perna cu oxigen, a pus pâlnia tubului de cauciuc între buzele ei livide, Adr a deschis ventilul.

Oxigenul a readus-o treptat în simţiri. Şi ea a oftat din adânc, cu un geamăt.

Au ridicat-o, au mutat-o în odaia ei. Adr i-a stropit faţa cu apă.

— Magni-i-ific - a rostit ea vlăguită şi mi-a întins mâna-i tremurândă.

I-am luat-o în mâna mea. Degetele ei bătrâne erau moi şi reci. Ius mi-a strâns mâna la pieptul ei.

— Copila mea. Cât mi-ai lipsit! - a spus ea şi mi-a zâmbit trudnic.

Adr ne-a adus tuturor apă şi caise.

Am început să mâncăm caise şi să bem apă.

Povesteşte-mi despre Casă - m-a rugat Ius.

I-am povestit. Mă asculta cu o expresie frizând uimirea copilărească. Când am ajuns la discuţia avută cu Bro şi la cuvântul lui de rămas-bun, lacrimile şiroiau pe obrajii zbârciţi ai lui Ius.

— Ce fericire! - îmi strângea mâna la pieptul ei. - Ce fericire să găseşti încă o inimă vie. .

Ne-am îmbrăţişat cu toţii.

Apoi Hram mira expus planul proximelor noastre acţiuni. Ne aştepta o operaţiune dificilă. Adr şi cu mine îl ascultam pe Ha cu răsuflarea tăiată. Ius însă nu se putea concentra mai mult de zece secunde: sărea din loc, se repezea la mine, îmi îmbrăţişa genunchii îngânând cuvinte tandre, apoi dădea fuga la fereastră, stătea acolo plângând cu sughiţuri şi scuturând din cap.

În camera ei domnea un haos deplin de lucruri şi cărţi, în mijlocul căruia adăsta, ca o stană de piatră, o uriaşă maşină de scris nemţeasca, cu o coală de hârtie fixată în ea. În viaţa de dinainte, Ius câştiga un ban în plus dactilografiind seara acasă,

în timpul zilei era dactilografă la ministerul ei. Acum nu mai avea probleme de ordin material. Ca noi toţi.

Ius l-a implorat pe Ha s-o ia cu el în deplasare, dar el i-a interzis.

Ea a izbucnit în hohote de plâns.

— Vreau să vorbesc cu tine... — suspina ea, sărutându-mi genunchii.

— Avem nevoie de tine aici - a îmbrăţişat-o Ha.

Ius a fost scuturată de frisoane. Proteza dentară îi clănţănea, genunchii i se zgâlţâiau. Am calmat-o cu valeriană, am culcat-o în pat, am învelit-o cu o pătură pufoasă, i-am pus un termofor la picioare. Chipul îi strălucea de beatitudine.

— V-am găsit, v-am găsit... - şopteau fără-ncetare buzele ei bătrâneşti. - Numai să nu-mi cedeze inima...

I-am sărutat mâna.

Ea m-a privit cu înduioşare şi s-a prăbuşit pe loc într-un somn profund.

Noi am ieşit, am urcat în maşină şi peste o oră am ajuns la aeroportul militar din Jukovski. Acolo ne aştepta un avion.

Până la Magadan am făcut aproape douăzeci şi patru de ore: avionul a fost alimentat cu combustibil de două ori şi am înnoptat la Krasnoiarsk.

Pe când zburam deasupra Siberiei, am văzut pădurile nemărginite, despicate de panglicile măreţelor râuri siberiene, şi gândul m-a dus la miile de fraţi şi de surori blonzi, cu ochi albaştri, care trăiau pe necuprinsele meleaguri ale Rusiei, săvârşind zilnic ritualurile mecanice impuse de civilizaţie şi nebănuind miracolul ascuns în cavitatea lor toracică. Inimile lor dormeau. Se vor trezi ele oare? Sau, aidoma atâtor milioane de inimi, sfârşindu-şi bătăile ce le vor fi fost hărăzite, vor putrezi în pământul Rusiei, fără a apuca să afle puterea îmbătătoare a graiului inimii?

Mi-am imaginat miile de sicrie dispărând în morminte, acoperite cu ţărână, şi am simţit diabolica nemişcare a inimilor oprite, minunaţii muşchi cardiaci putrezind în beznă, viermii neistoviţi rozând carnea neputincioasă, şi inima mea vie s-a cutremurat şi a tresăltat.

— Trebuie să le trezesc! am şoptit eu, privind oceanul pădurilor care se vălurea dedesubt.

Am ajuns la Magadan în zorii zilei.

Soarele încă nu răsărise. La aeroport eram aşteptaţi de două maşini şi de doi ofiţeri MCB. Într-una dintre maşini au fost încărcate patru lăzi lunguieţe, în cea de-a doua am urcat noi.

După ce am traversat oraşul, care nu mi s-a părut nici mai frumos, dar nici mai urât decât alte oraşe, am virat spre o şosea şi, după jumătate de oră de călătorie nu tocmai comodă, ne-am apropiat de poarta unui mare lagăr de reeducare prin muncă.

Poarta s-a deschis rapid, am pătruns pe teritoriul lagărului. În lagăr se înălţau barăci de lemn, iar într-un colţ albea singura construcţie de cărămidă. Ne-am apropiat de aceasta din urmă. Am fost întâmpinaţi imediat de conducerea lagărului: trei ofiţeri MGB. Comandantul lagărului, maiorul Gorbaci[67], ne-a salutat cordial, ne-a invitat în clădirea administraţiei. Însă Ha l-a înştiinţat că suntem foarte grăbiţi. Acela a început să se agite, a ordonat:

— Sotnikov, adu-i!

Curând au fost aduşi zece deţinuţi sleiţi de puteri, răpănoşi. Deşi era o vară călduroasă, purtau nişte pufoaice jerpelite, pâslari şi căciuli cu urechi.

— La tine oamenii umblă vara-n pâslari? — l-a întrebat Ha pe Gorbaci.

— Nicidecum, tovarăşe general — a răspuns vioi Gorbaci. Pe-ăştia i-am ţinut în BUR[68]. Aşa că le-am distribuit îmbrăcăminte de iarnă.

— De ce i-ai ţinut în BUR?

— Păi... era mai sigur, tovarăşe general.

— Eşti un dobitoc, Gorbaci — i-a răspuns Ha şi s-a întors spre *zeki.* — Scoateţi-vă căciulile!

Ei şi-au scos căciulile. Toţi arătau ca nişte moşnegi. Şapte dintre ei erau blonzi, unul era albinos, doi aveau părul în întregime cărunt. Ochi albaştri aveau doar patru, inclusiv unul dintre cei cărunţi.

— Ascultă, maiorule, eşti în toate minţile? N-ai suferit cumva vreo contuzie? - l-a întrebat Ha pe Gorbaci.

— N-am fost pe front, tovarăşe general — a răspuns, pălind, Gorbaci.

— Ce fel de indivizi ţi s-a ordonat să găseşti?

— Blonzi şi cu ochi albaştri.

---

67 Cocoşat, ghebos (rus.).

68 *Barak usilennogo rejima* — Baracă disciplinară cu regim sever (rus.).

— Percepi normal culorile?

— Normal, să trăiţi.

— Care dracului de normal? — a început să ţipe Ha şi a împuns cu degetul capul unuia dintre *zekii* cărunţi. - Ăsta, după părerea ta, e blond?

— În depoziţie a scris că până-n 1944 a fost blond, tovarăşe general — a răspuns Gorbaci, luând poziţie de drepţi.

— Te joci cu moartea, maiorule. — Ha l-a străpuns cu privirea. — Unde-i locul?

— Pe-aici... poftiţi pe-aici... — a început să se agite Gorbaci, arătând spre clădire.

Ha a scos din tabacheră o ţigară, a presat-o între degete, a mirosit-o:

— Pe-ăştia patru du-i acolo, procedează conform instrucţiunilor.

— Pe ceilalţi unde-i duc? — a întrebat şovăitor Gorbaci.

— În mă-sa. - Ha a azvârlit ţigara pe pământ.

După un timp, am intrat în clădire. Cea mai spaţioasă încăpere era destinată aplicării corecţiilor corporale. Ferestrele erau oblonite, înăuntru ardeau trei becuri puternice, din pereţi se iţeau cătuşe. Cei patru erau încătuşaţi de ele. Goi până la brâu, cu gurile şi ochii legaţi, stăteau în picioare lângă pereţi.

A fost adusă una dintre lăzile de zinc. Ha a ordonat ca toţi să părăsească incinta.

Adr a deschis lada. Avea pereţi groşi şi era în întregime căptuşită cu gheaţă artificială, din cea în care se păstrează îngheţata. De sub sfărâmăturile aburinde de gheaţă se iveau ciocanele. Mi-am aşezat palmele pe ele. Şi am simţit instantaneu vibraţia nevăzută a gheţii astrale. Era divină! Mâinile mi-au fremătat, inima-mi bătea avidă: GHEAŢA! N-o mai văzusem de atâta amar de vreme!

Adr şi-a pus mânuşile, a scos unul din ciocane şi s-a apucat de treabă. L-a izbit pe cel cărunt. Dar s-a dovedit a fi pustiu. Şi a murit repede de pe urma loviturilor. Apoi Ha a fost cel care a luat următorul ciocan. Dar în ziua aceea nu am avut noroc: şi ceilalţi s-au dovedit a fi pustii.

Aruncând cât colo ciocanul zdrobit, Ha şi-a scos pistolul şi le-a aplicat celor abia mutilaţi lovitura de graţie.

— Nu e tocmai uşor să-i găsim pe ai noştri. - Cu un zâmbet vlăguit, Adr şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— În schimb, ce fericire când îi găsim! - am zâmbit eu,

Ne-am îmbrăţişat, sfărmăturile de gheaţă ne scrâşneau sub picioare. Inima mea simţea fiece fărâmă de gheaţă.

Pe când ieşeam din clădire, am auzit împuşcături în apropiere.

— Ce se întâmplă? - l-a întrebat Ha pe maior.

— Doar aţi ordonat, tovarăşe general, ca celorlalţi să li se aplice pedeapsa capitală - a răspuns maiorul.

— Eşti un tâmpit, am spus să-i trimiţi în mă-sa.

— Scuzaţi, tovarăşe general, n-am înţeles. - Gorbaci a prins să clipească des.

Ha a dat din mână a lehamite şi s-a îndreptat spre maşină.

— Ar trebui să fiţi epuraţi toţi, tembelilor!

Timp de două săptămâni am vizitat opt lagăre, am lovit nouăzeci şi doi de oameni. Şi am găsit doar unul viu. Era un hoţ recidivist, avea patruzeci de ani, era de fel din Nalcik, îl chema Saveli Mamonov şi era poreclit „Domna“[69]. Porecla o primise din pricina tatuajelor de pe fese: doi diavoli, în mâini cu lopeţi pline cu cărbuni. Când mergea, diavolii păreau că-i aruncă în anus cărbunii. Dar nu era singurul tatuaj de pe trupul vânjos, scurt în picioare şi păros al lui Domna: pieptul şi umerii îi erau acoperiţi de rusalce, inimi străpunse de săgeţi, păianjeni şi guguştiuci giugiulindu-se. Şi chiar pe mijlocul pieptului îl avea tatuat pe Stalin. De pe urma loviturilor cu ciocanul de gheaţă, chipul cârmaciului începuse să sângereze abundent. De acest Stalin însângerat mi-am lipit eu urechea şi am auzit:

— Şro... Şro... Şro...

Inima mea a simţit trezirea unei alte inimi. Este un sentiment ce nu poate fi cu nimic comparat.

Lacrimi de extaz mi-au ţâşnit din ochi şi mi-am lipit buzele pline de sânge de faţa slută, vulgară, brăzdată de cicatrice a nou-descoperitului frate:

— Bună ziua, Şro.

I-am tăiat legăturile, i-am scos căluşul din gură. Trupul lui a lunecat lipsit de vlagă la pământ, ochii au început să i se rostogolească în cap, iar gura i-a slobozit o şoaptă slabă, dar încărcată de ură:

— Otrepele dracului...

Apoi şi-a pierdut cunoştinţa. Ha şi Adr i-au sărutat mâinile.

---

69 „Furnal" (rus.).

Eu plângeam, atingându-i trupul îndesat, care purtase în sine decenii de-a rândul, sigilat, recipientul cu Lumina Dintâi. De acum înainte, acestui trup îi era hărăzit să trăiască.

Peste o lună, eram împreună cu Şro la restaurantul situat deasupra hotelului Moscova. Era o zi caldă şi secetoasă de august. O boare uşoară vălurea prelata de pânză. Mâneam struguri şi piersici. Jos se întindea principalul oraş al Rusiei. Dar noi nu-l priveam. Şro îmi ţinea mâinile în mâinile lui grosolane, tatuate. Privirile noastre albastre nu se puteau desprinde nici măcar pentru o secundă una de cealaltă. Până şi atunci când îi strecuram un bob de strugure în gură, Şro continua să mă privească. Aproape că nu vorbeam în grai pământean. Dar inimile noastre fremătau. Eram gata să ne înlănţuim braţele unul în jurul celuilalt şi să ne prăvălim la pământ oriunde — aici, deasupra Moscovei, în metrou, pe trotuar, într-un pasaj, într-o groapă de gunoi. Dar simţămintele noastre erau prea înalte pentru ca instinctul de conservare să nu facă parte din ele.

Ne-am stăpânit.

Şi ne-am înfrânat inimile.

De aceea le lăsam să vorbească în voie doar în locuri ferite. Unde nu existau prin preajmă morţi vii.

— Dar noi putem s-o mierlim? — m-a întrebat din senin Şro, după o tăcere de mai multe ore.

— Asta deja nu are importanţă — i-am răspuns.

— De ce?

— Pentru că ne-am întâlnit.

Şi-a mijit ochii. A căzut pe gânduri. Şi a prins să zâmbească. Dinţii de oţel i-au sclipit în soare.

— Am înţelesără, sor'meo! - a rostit el răguşit, cu bucurie. - Am înţelesără tot, să fiu al dracu'!

Cu toţii înţelegeam totul: şi eu, cea tânără, şi necioplitul Şro, şi înţeleptul Ha, şi necruţătorul Adr, şi bătrâna Ius.

Noi toţi realizam o întreprindere măreaţă.

Şi timpul bătea în retragere în faţa veşniciei. Iar noi străbăteam timpul precum razele de lumină străbat grosimea gheţii. Şi atingeam afundul.

În septembrie şi octombrie am bătut optsprezece lagăre

din Mordovia, Kazahstan şi Siberia Occidentală. Aproape două sute de ciocane de gheaţă au fost zdrobite de piepturile scofâlcire ale deţinuţilor, dar numai două inimi au prins a vorbi, rostindu-şi numele:

— Mir.

— Sofre.

Eram de-acum şapte.

Şi ne-am continuat căutările în rândul celor mai de jos pături sociale. Noua orientare a lui Ha era în mare măsură dictată de vremuri: aparatul represiv extermina prea rapid şi prea imprevizibil elita sovietică. Notabilităţile cu greu puteau scăpa tefere din acea maşină stalinistă de tocat. Nimeni nu avea certitudinea propriei securităţi, nimeni nu era la adăpost de represiuni. Nici chiar cei care beau noaptea cu Stalin şi cântau cu el cântece gruzine.

Este motivul pentru care nici măcar nu am încercat să-i aflăm pe ai noştri printre grangurii din partid şi armată. Pierderile suferite în anii ’30-’40 îl aduseseră pe Ha definitiv cu picioarele pe pământ.

Dar nici lagărele nu au rezolvat problema. Cei trei fraţi găsiţi acolo erau o jalnică răsplată pentru riscul enorm asumat de noi şi pentru preparativele scrupuloase.

Ha şi Adr au pus la punct un nou plan: urma să ne deplasăm în nordul Rusiei, în Karelia, la Marea Albă, pe meleaguri populate din belşug de oameni blonzi cu ochi albaştri.

Cu sprijinul patronului său, atotputernicul Lavrenti Beria, Ha a înfiinţat în cadrul MGB-ului detaşamentul cu misiuni speciale „Karelia“, chipurile pentru descoperirea dezertorilor şi a foştilor complici ai nemţilor, care se ascundeau în codrii Kareliei. Era de fapt un detaşament puţin numeros, dar mobil, compus din foşti ofiţeri operativi ai SMERŞ[70], chemaţi în timpul războiului să lupte contra spionilor germani şi a diversioniştilor. Totuşi, preluând practica tradiţională a NKVD-ului, băieţii din SMERŞ se ocupau în principal de fabricarea de culpe imaginare, arestând militari nevinovaţi ai Armatei Roşii şi storcând de la ei mărturiile trebuitoare, după care fi împuşcau

70 SMERŞ: a) *Sovelskii metod razoblacenia şpionov* — Metoda sovietică de combatere a spionilor; b) *Smert şpionam* — Moarte spionilor (Serviciul de contraspionaj al armatei sovietice) (rus.).

fără probleme pe proaspeţii „spioni nemţi“.

Şaizeci şi doi de măcelari din SMERŞ, selecţionaţi de Ha pentru detaşamentul special „Karelia“, subordonat direct lui Beria, erau gata să îndeplinească orice misiune. Aceşti indivizi, bestiali în adevăratul sens al cuvântului, considerau rasa umană un gunoi, iar cefele împuşcate le procurau extrema satisfacţie. Detaşamentul era condus de Adr.

În aprilie 1951, detaşamentul a trecut la executarea operaţiunii secrete „Nevod”[71]: o dată ajunşi în Karelia, în orăşelul Louhi, operativii s-au pus pe arestat blonzi şi blonde cu ochi albaştri. Aceştia au fost transportaţi la Leningrad, unde, în beciurile „Casei Mari“, eu, împreună cu Ha, Şro şi Sofre, îi loveam.

Munceam din greu. Uneori aveam de lovit până la patruzeci de oameni pe zi. Seara abia ne ţineam pe picioare de oboseală. Laboratorul în care cei trei *zeki*-ingineri confecţionau ciocanele nu mai făcea faţă. Inginerilor li s-au alăturat alţi cinci *zeki*, planul a fost triplat, se lucra şaisprezece ore din douăzeci şi patru, confecţionându-se câte treizeci de ciocane pe zi. Acestea erau aduse cu avionul la Leningrad, pentru ca în sumbrele beciuri ale MGB-ului noi să le spargem de albele piepturi kareliene.

Aveam mâinile şi feţele tăiate de sfărâmăturile de gheaţă care zburau în toate părţile, muşchii braţelor erau încrâncenaţi, ne înjunghiau şi ne dureau, uneori de sub unghii ni se prelingea sânge, de atâta stat în picioare, acestea ni se umflaseră. Ne ajuta soţia lui Ha. Ne ştergea feţele stropite de sânge karelian, ne aducea apă caldă, ne masa mâinile şi picioarele.

Munceam ca obsedaţii: ciocanele de gheaţă sclipeau coastele pârâiau, oamenii gemeau şi răcneau. Un etaj mai jos răsunau împuşcăturile — acolo li se aplica lovitura de graţie celor fără de inimă. Reprezentau, ca întotdeauna, 99 la sută din cei loviţi. Şi doar un procent îl reprezentau cei vii. Dar câtă fericire ne aducea acest singur procent!

De fiecare dată când, lipindu-mă de un piept însângerat şi palpitând, auzeam freamătul unei inimi pe cale să se trezească, uitam de toate, plângeam şi strigam de bucurie, repetând numele de inimă al nou-născutului:

— Zu!

---

71 „Năvodul“ (rus.).

— O!
— Karf!
— Îk!
— Aub!
— Iaci!
— Nom!

Erau încă foarte puţini. Ca pepitele de aur în glod. Dar erau! Şi străluceau în mâinile noastre istovite, însângerate.

Cei vii erau imediat transferaţi la spitalul închisorii MGB-ului, unde medicii, instruiţi de Ha, le acordau asistenţa necesară.

Încetul cu încetul, numărul lor a crescut.

Detaşamentul special şi-a încheiat operaţiunea din Louhi şi s-a deplasat cu trenul pe ruta Kem, Belomorsk, Segheja, având drept ţintă finală oraşul Petrozavodsk. În vreme ce operativii pieptănau oraşul care venea la rând, în gara lui staţiona o garnitură specială, destinată transportului deţinuţilor. După pieptănarea respectivului oraş, trenul se umplea de bălai şi o pornea spre Leningrad.

În două luni şi jumătate de muncă fără preget am găsit douăzeci şi doi de fraţi şi de surori.

Era Triumful Luminii! Rusia făcea cotitura spre Veşnicie, Stăpâna Luminii.

Detaşamentul special „Karelia" s-a apropiat de Petrozavodsk — străvechi port rusesc, oraş puternic, cu o populaţie de o sută cincizeci de mii de locuitori, boreala capitală a Kareliei, doldora de blonzi cu ochi albaştri.

În scopul îndeplinirii cu succes a operaţiunii „Nevod-Petrozavodsk", detaşamentului special i s-au trimis întăriri: douăzeci de ofiţeri operativi şi cincisprezece gardieni de la închisoarea Lubianka.

Zeci de ciocane de gheaţă îşi aşteptau rândul în frigidere.

Dar a venit funesta lună iulie a anului 1951. Fabricată în subteranele Lubiankăi, „afacerea medicilor-asasini" care, chipurile, aveau de gând să-l otrăvească pe Stalin şi pe alţi conducători de partid, s-a întors împotriva MCB-ului: a fost arestat Abakumov[72], ministrul securităţii statului. Şi asupra

72 Abakumov, Viktor Semionovici (1894—1954), om politic sovietic. Încă de la înfiinţare, a fost numit şeful SMERŞ-ului. Între 1946-1951 a fost ministrul securităţii statului. Destituit şi arestat sub Stalin, a fost condamnat şi

Lubiankăi plana ameninţarea unei noi epurări.

Vechii duşmani ai lui Beria din CC şi din Ministerul Apărării au prins viaţă. La Biroul Politic a început să plouă cu denunţuri la adresa adjuncţilor lui Abakumov, or, printre ei se număra şi Ha.

Drept consecinţă, Ha a decis să pună capăt operaţiunii „Karelia".

Detaşamentul special a fost demobilizat, iar trenul special s-a întors gol la Leningrad.

Trebuia să aşteptăm un timp, „să ne dăm la fund“, cum s-a exprimat Ha. Adr şi cu mine am primit o lună de concediu şi am plecat la unul din sanatoriile MCB-ului de pe litoralul Crimeii, nu departe de Evpatoria. Ha şi soţia sa au luat avionul spre Ungaria, cu destinaţia lacul Balaton. Şro locuia la Ius. Mir şi Sofre şi-au petrecut vara lucrând într-una din taberele de pionieri ale MGB-ului.

Odată ajunsă, după beciurile „Casei Mari“, în canicularа şi trândava Crimee, unde totul era gândit pentru „odihna" sovietică primitivă, care presupunea o existenţă aproape vegetală, la început nu-mi găseam locul. Cei treizeci şi nouă de fraţi şi surori nou-descoperiţi nu-mi dădeau pace. La sute de kilometri de ei, le simţeam inimile, ţineam minte numele fiecăruia dintre ei, vorbeam cu ei.

Înţelegându-mi starea de spirit, Adr încerca să mă ajute. De cu ziuă, chiar înainte de revărsatul zorilor, înotam spre stâncile sălbatice, ne înlănţuiam şi înlemneam acolo ore în şir, asemeni primitivilor pangolini.

Dar pe mine inima lui Adr nu mă îndestula. Tânjeam după spitalul închisorii, unde-mi zăceau fraţii şi surorile. Îi doream. Imploram şi plângeam.

— Nu se poate, Hram, îmi şoptea Adr.

Şi izbeam în stânci cu mâinile mele inutile.

Adr scrâşnea din dinţi de neputinţă.

Curând, cu mine a început să se petreacă ceva. Şi a început într-o duminică seara, când Adr, care se străduia în toate chipurile să mă ajute să-mi birui dorul, s-a gândit să mă ducă la cinematograf. Se dădeau filme numai duminica, într-un teatru de vară obişnuit. În locul noii comedii anunţate, în seara

---

executat în 1954.

aceea a început să ruleze *Ceapaev*. Cineva din sală a strigat că văzuse *Ceapaev* de douăzeci de ori. S-a stropşit la el un mort vârstnic:

— Nu-i nimic, o să-l vezi şi-a două'ş'una oară!

Văzusem *Ceapaev* copilă fiind. Filmul mă emoţionase la vremea aceea. Mi-l aminteam perfect. Dar când s-au proiectat primele cadre şi pe pânză au apărut oameni, nu i-am putut distinge. Zăream doar nişte pete cenuşii, nişte clipiri fugare, răbufniri de lumini şi umbre. Iniţial, am crezut că a greşit proiecţionistul. Dar puteam citi normal titrajul care se succeda o dată cu imaginile. Tot restul însă plutea şi licărea. Mi-am făcut ochii roată în sală: toţi se uitau în tăcere, nimeni nu striga: „Ce-i porcăria asta!“ „Rade-l pe proiecţionist!“

Adr, şi el, se uita la film.

— Vezi bine? - l-am întrebat.

— Da. Dar tu?

— Eu nu văd nimic.

— Probabil pentru că stăm prea aproape - a decis el.

— Hai să ne mutăm mai în spate.

Ne-am ridicat, ne-am dus şi ne-am aşezat pe ultimul rând. Dar în ce mă privea, nimic nu se schimbase: puteam în continuare să citesc cele scrise, dar nu distingeam nimic altceva. Adr a crezut că am pur şi simplu probleme cu vederea. Când însă pe pânză a apărut din nou un înscris, el m-a întrebat:

— Ce scrie?

— „La comandamentul albilor.“

El a căzut pe gânduri. Lângă noi stătea o pereche aghesmuită. Se sărutau continuu. Am început să-i privesc. Lubricitatea acelor morţi îmi părea atât de barbară. I-am privit pe cei doi pupăcioşi ca pe două păpuşi mecanice. Femeia mi-a prins privirea:

— Ce te holbezi? Uită-te-ncolo! - mi-a arătat ea ecranul, iar bărbatul, care-i strângea în braţe trupul puhav, a izbucnit în râs.

Mi-am mutat privirea spre ecran. Acolo, Petka îi explica Ankăi alcătuirea unei mitraliere. Dar eu vedeam doar două pete întunecate, tremurătoare.

— Şi ăştia ce-s? - a întrebat Anka

— Ăştia-s obrăjorii — i-a răspuns invizibilul Petka.

Şi cele două pete s-au contopit.

Sala a izbucnit în râs.

— Să plecăm de aici. M-am ridicat.

Adr şi cu mine am plecat. În jur, noapte neagră, meridională. Cântau greierii. În clădirea sanatoriului, împresurată de salcâmi şi castani, se zăreau ici-colo ferestre luminate.; Am intrat în hol.

În spatele tejghelei moţăiau două portărese. Deasupra lor, pe perete, era agăţat un mare portret al lui Stalin. Niciodată nu-i acordasem atenţie. Dar ceva anume m-a făcut atunci să-i arunc o privire. În locul lui Stalin în tunica lui albă, în ramă se lăbărţa o pată alburiu-cafenie, stropită cu auriu.

Mi-am aţintit privirea asupra portretului. M-am apropiat de el. Pata se vălurea şi plutea.

Mi-am strâns pleoapele, am scuturat din cap, mi-am redeschis ochii: la fel.

— Ce-i cu tine? - m-a întrebat Adr.

— Nu ştiu - am scuturat eu din cap.

Portăresele se treziseră şi m-au privit cu interes.

— Spune-mi, cine-i ăsta? - am întrebat eu, privind neîncetat portretul.

— Stalin - a răspuns, încordat, Adr.

Portăresele au schimbat o privire între ele.

— Varea, să mergem la culcare, eşti obosită. - Adr m-a luat de braţ.

— Stai puţin. - Mi-am încleştat mâinile de tejghea şi am ţintuit cu privirea portretul.

Apoi mi-am mutat privirea pe portărese. Ele se uitau la mine cu atenţia încordată. Am zărit un teanc de ilustrate pe tejghea. Am luat una din ele. În josul ilustraţiei era scris cu albastru: SALUTĂRI DIN CRIMEEA! Deasupra se învolbura ceva roş-verzui.

— Ce-i asta?

— Sunt trandafiri. - Adr m-a apucat cu forţa de braţ. - Să mergem. Te rog.

Am pus la loc ilustrata. Şi i-am dat ascultare.

În vreme ce urcam treptele împreună cu Adr, am auzit şopotul portăreselor:

— Vin aici să se-mbete.

— Păi cum, şefii-s la Moscova, cine să-i ţină în frâu...

În cameră, Adr m-a îmbrăţişat:

— Spune-mi, ce se petrece cu tine?

În loc de răspuns, am scos actele noastre de identitate. Le-am deschis. În locul fotografiilor, am zărit doar nişte vălurele cenuşii. Dar am citit normal tot ceea ce era scris.

Mi-am scos din poşetă oglinjoara, m-am privit. În oglindă, trăsăturile feţei mele pluteau şi se contopeau. Am aşezat oglinjoara în faţa chipului lui Adr: la fel. Nu-i puteam distinge chipul în oglindă.

— Nu văd imaginile ilustrate. Şi nici reflectările în oglindă, am spus, aruncând oglinjoara. Nu ştiu ce înseamnă asta...

— Eşti pur şi simplu obosită. - Adr m-a îmbrăţişat. - Aceste ultime două luni au fost foarte obositoare.

— Au fost minunate. - M-am prăbuşit pe pat. - îmi e infinit mai greu să aştept şi să nu fac nimic.

— Hram, doar înţelegi că nu putem risca.

— Înţeleg totul. - Mi-am închis ochii. - De aceea şi rabd.

Şi m-am prăbuşit curând în vis.

De când mi se trezise inima nu mai visasem. Ultimele vise — intense, dar scurte — le avusesem în tren, pe când eram duşi ca vitele din Rusia: îi visasem pe măicuţa şi pe taica, visasem satul, sărbătorile lui pline de larmă, când eram toţi împreună şi eram toţi fericiţi, dar totul se frângea curând în cea mai dragă şi mai frumoasă clipă, şi mă trezeam în vagonul acela cumplit.

Ultimul vis l-am avut în noaptea petrecută în lagărul de filtrare: am visat un incendiu — era un incendiu mare şi înfricoşător. Totul ardea în jur, oamenii alergau de colo-colo ca nişte umbre. Iar eu o căutam pe căţeluşa noastră, pe Leska. Tare-o mai iubeam. Şi cu cât o căutam mai mult, cu atât îmi era mai limpede că arsese, pentru că nici unuia dintre cei vârstnici nu-i trecuse prin cap să o dezlege. Îşi salvaseră te miri ce saci şi cufere şi juguri. În visul acela, cel mai cumplit fusese sentimentul nevolniciei, al neputinţei de a întoarce timpul înapoi. Mă trezisem scăldată în lacrimi, repetând întruna:

— Leska! Leska!

În noaptea aceea, la sanatoriu, am visat pentru întâia oară după opt ani. Mai exact, nu am visat. *Am trăit intens* acel vis.

Stăteam pur şi simplu În grădina de lângă Casă şi o atingeam pe sora Jer, care dormea. Era vară, era o zi călduroasă, fără vânt. Tocmai terminaserăm discuţia dintre

inimile noastre. Iubeam inima lui Jer. Era vioaie şi activă. Şi era mai sprintenă ca a mea. După două ore de conversaţie între inimi, aveam, ca de obicei, gura uscată şi o uşoară durere în mâinile amorţite. Jer dormea ca un prunc — întinsă pe spate, cu gura întredeschisă. Chipul ei emana un extaz sleit. Am început să-i ating bărbia micuţă. Era acoperită de pistrui minusculi. La rădăcina nasului erau mai mulţi, l-am atins rădăcina nasului. Dar genele roşcate ale lui Jer nici măcar nu au tresărit: dormea adânc. Deodată, din spate a răzbătut un scheunat uşor. Şi inima mea a simţit că în spatele meu este căţeluşa noastră, Leska. Mi-am întors privirea. Leska noastră cea flocoasă, cu blana ei brun-cenuşie, stătea acolo cu limba rozalie scoasă şi gâfâind plină de voioşie. Ochii verzui îi străluceau de bucurie. Inima mea a prins să Jremete de fericire: draga mea Leska trăia, nu pierise-n pârjol! De gâtul Leskăi se bălăbănea un capăt de sfoară, blana de pe partea stângă era pârlită.

— Leska, trăieşti! - am exclamat eu şi am pornit către ea.

Dar căţeluşa a sărit brusc îndărăt şi a luat-o la fugă spre Casă. Eu am sărit din loc şi am luat-o pe urmele ei, chemând-o întruna Leska a luat-o la goană pe scări în sus, s-a strecurat pe uşa deschisă a terasei dinspre miazăzi, acoperită de viţă sălbatică. Eu am fugit după ea Terasa era pustie. Acolo, ca întotdeauna vara, era penumbră şi răcoare. În mijloc era aşezat un fotoliu, în care şedea bătrânul Bro. Leska se aşezase lângă el Amândoi mă priveau cu luare-aminte. Bro mi-a arătat ceva cu degetul, eu am întors capul şi mi-am văzut în capătul opus al terasei reflectarea în mărime naturală. Nu era un tablou, nu era o fotografie, era ceva de o zguduitoare perfecţiune: era copia mea fidelă. Am pornit spre ea. Dar, cu cât mă apropiam mai mult, cu atât simţeam mai acut PUSTIUL dinlăuntrul copiei mele. Era o imagine perfectă, era o suprafaţă care îmi repeta contururile. Dar în interiorul imaginii nu era nimic. M-am apropiat. Copia Varkăi Samsikova era perfectă. Am distins şi cei mai infimi pori de pe pielea fetei, mica cicatrice de deasupra sprâncenei, umezeala din colţurile ochilor albaştri, pufuşorul auriu de sub pometi, nucile crăpături de pe buze, aluniţa de pe gât. Copia mă analiza, şi ea, cu luare-aminte. Într-un târziu, ne-am întors amândouă către Bro. Leska s-a ridicat puţin şi, chelălăind agitată, cu urechile ciulite, se uita la noi.

— Chemaţi câinele! - a rostit Bro.

— Leska! — am chemat-o eu.

— Leska! — a repetat copia mea.

Căţeluşa a dat fuga mai întâi la copie, a adulmecat-o, a scheunat şi, începând s-o mârâie, s-a întors către mine. Eu m-am aşezat pe jos şi mi-am lăsat cu drag degetele pe blana căţeluşei. Copia mea stătea în picioare şi ne privea zâmbind. Leska a mârâit din nou la ea. Şi copia a dispărut.

— De ce câinele te-a recunoscut pe tine? - m-a întrebat Bro.

— M-a adulmecat - am răspuns.

— Da. Câinele e viu, la fel şi toate animalele. Te-a văzut cu inima, nu cu ochii. Dar morţii văd lumea cu ochii şi numai cu ochii. Lumea văzută cu inima este alta. Hram, tu eşti pregătită să vezi lumea cu inima.

M-am trezit. Am deschis ochii.

Era dimineaţă.

Lumea era aceeaşi, era cea din ajun. Eram culcată în patul nostru. Adr nu era în cameră. M-am frecat la ochi, m-am aşezat. Am făcut un duş, m-am aranjat, m-am îmbrăcat şi am ieşit din cameră.

Am coborât şi am intrat în sala de mese, unde luau micul dejun cei veniţi la odihnă, şi am încremenit locului, stupefiată: în locul oamenilor, la mese erau aşezate maşinării alcătuite din came! Oamenii aceia erau ABSOLUT morţi! În trupurile lor hidoase, posomorât-îngrijorate, nu exista strop de viaţă. Înfulecau hrana: unii cu posomorâtă concentrare, alţii cu voios neastâmpăr, alţii cu mecanică nepăsare.

La masa noastră se aşezase o pereche. Cei doi mâncau fructe vii: pere, cireşe şi piersici.

Dar acele minunate piersici nu le puteau însufleţi câtuşi de puţin trupurile!

De ce le mai mâncau? Era aşa de caraghios!

Am izbucnit în hohote de râs.

Toţi s-au oprit din mestecat şi şi-au pironit privirile asupra mea. Feţele lor s-au întors către mine. Şi, pentru prima oară în viaţă, am văzut nu chipuri omeneşti. Ci râturile unor maşinării alcătuite din carne.

Şi, brusc, această grămadă de carne moartă a fost spintecată de o rază de lumină: venea spre mine, prin sala de

mese, Adr. El era CU TOTUL ALTFEL! Era viu. Nu era o maşinărie. Era FRATELE MEU. Avea INIMĂ. Şi în ea strălucea Lumina Dintâi.

I-am ieşit în întâmpinare. Şi ne-am îmbrăţişat în mijlocul acestei lumi populate de monştri.

Prin trupurile maşinăriilor din carne s-au târât, ca nişte viermi, chicote ironice:

— Şi se mai spune că-n MGB nu-s oameni iubeţi!

Şi sala de mese s-a umplut de hohotul gras al maşinăriilor din carne...

Din ziua aceea am început să văd cu inima.

De pe faţa lumii a căzut pelicula aşternută de maşinăriile din carne. Am încetat să văd doar suprafaţa lucrurilor. Am început să le pătrund esenţa.

Asta nu înseamnă că orbisem. Distingeam perfect lucrurile şi mă puteam orienta în spaţiu. Dar pentru mine, orice imagine — tablouri, fotografii, filme, sculpturi — dispăruseră pentru totdeauna. Tablourile deveniseră pentru mine simple pânze acoperite cu vopsele, pe ecranul cinematografic zăream doar jocul unor pete de lumină.

Cu inima puteam vedea lăuntrul omului sau lucrului, le puteam cunoaşte povestea.

Această descoperire a fost echivalentă, ca însemnătate, cu trezirea inimii mele sub loviturile ciocanului de gheaţă.

Dar dacă, după trei lovituri, inima mea a prins pur şi simplu viaţă şi a început să simtă, acum ea învăţase să CUNOASCĂ.

Şi m-am liniştit.

Nu aveam motiv de îngrijorare.

Luna de concediu s-a sfârşit.

La Moscova, în locul ministrului securităţii statului Abakumov, care fusese arestat, a fost numit Ignatiev — un funcţionar de partid, total necunoscut la Lubianka. De aceea, imprevizibil. Dar prim adjunct a fost numit Goglidze, un protejat de-al lui Beria şi un vechi amic de-al lui Ha. Asta ne-a mai liniştit. Sub acoperirea lui Goglidze ne-am fi putut duce la capăt operaţiunea de căutare a celor vii din Karelia.

Ha ne-a rechemat din Crimeea. Am ajuns cu avionul în capitală într-un septembrie ploios, gata de noi fapte măreţe în

numele Luminii...

Dar a intervenit neprevăzutul.

Ignatiev, care demarase ancheta privind „activitatea criminală a lui Abakumov", a primit un denunţ de la adjunctul comandantului acelui lagăr în care se extrăgea preţioasa gheaţă tungusă. Locotenentul GB Voloşin scria că „lagărul Nr. 312/300 de extragere a gheţii, material nimănui de folos, în condiţiile inuman de dure ale îngheţului veşnic, a fost înfiinţat de Abakumov pentru acoperirea spionilor japonezi, care pătrund pe teritoriul URSS şi aduc prejudicii poporului nostru muncitor".

Desigur, Voloşin se gândise pur şi simplu să se folosească de curenta epurare din MGB pentru a primi o altă însărcinare sau a obţine o promovare pentru „vigilenţă".

În pofida absurdităţii sale, denunţul şi-a produs efectul: s-a ordonat încetarea activităţii lagărului. Ignatiev a desemnat o comisie de anchetă. Din fericire, la conducerea ei a fost numit colonelul Ivanov, de la Direcţia economică centrală a MVD[73], individ care-i datora viaţa lui Ha, acesta scăpându-l în ’39 de arestare.

Ha l-a obligat pe Ivanov să ne includă în comisie pe Adr şi pe mine - în calitate de secretară.

Înaintea deplasării, Ha ne-a convocat, pe Ivanov şi pe noi doi, la el în cabinet.

Stăteam în picioare în faţa biroului masiv.

— Luaţi-vă zborul, vulturilor, zburaţi - ne-a urat el pe post de drum bun, plimbându-şi dintr-o parte în alta ţigara neaprinsă între buzele frumoase şi severe. Vedeţi ce şi cum stă treaba pe-acolo. Vă ştiu băieţi perseverenţi. Să-mi scormoniţi pământul ca mistreţii.

— Acolo, tovarăşe general-locotenent, este îngheţ veşnic - a zâmbit fin Adr.

— Hâtru mai eşti, băiete! - Ha l-a împuns cu o privire rapidă şi a bătut cu degetul în masă. - îmi întoarceţi acolo totul cu fundu-n sus! Aţi înţeles?

— ’Nţeles, să trăiţi! - am răspuns noi în cor.

— Am eu o bănuială. - Ha a privit pe fereastră cu ochii mijiţi, a păstrat o pauză. - Că locotenentul ăsta, Voloşin, este el însuşi spion.

---

73 *Ministerstvo Vnutrennih Del* — M inisterul A facerilor In te rn e (rus.).

— Cum... chiar credeţi asta, tovarăşe general-locotenent? - a întrebat Ivanov, ciulindu-şi urechile.

— Intuiţia îmi spune. Tulbură apele, canalia. Şi-n timpul ăsta îşi vede de afacerile lui murdare. În tundră mişună japonezi câtă frunză şi iarbă. Stau camuflaţi acolo, sământa lor de samurai. Şi-au întins acolo ditai agentura, n-au stat pe tânjală. În anii patruzeci am vârât la zdup cu grămada, dar tot se târăsc la noi, porcii, taman din Orientul îndepărtat. Aşa că, Ivanov, fii atent. Să nu dai greş.

Ha l-a privit cu tâlc pe Ivanov.

Şi Ivanov nu a dat greş.

Ştia că Vlodzimirski este omul lui Beria, şi nu al lui Abakumov cel căzut în dizgraţie. Iar Beria era omul care se afla cel mai aproape de Stalin. Aşadar, se cuvenea să ia în seamă aluzia.

Nici n-am ajuns bine în lagărul Nr. 312/500, troienit şi bătut de vânturi îngheţate, că Ivanov a şi ordonat arestarea locotenentului Voloşin.

în acea pustie noapte polară, la lumina celor trei gazorniţe, în BUR-ul din bârne, Voloşin, gol, a fost culcat pe spate pe o laviţă şi legat. Ivanov, om chibzuit, luase cu sine şi doi locotenenţi mardeiaşi spătoşi din detaşamentul operativ. Unul din ei s-a aşezat pe pieptul lui Voloşin, celălalt a început să-i biciuiască organele genitale cu o cravaşă.

Voloşin urla în noapte.

Urletul i-l auzeau cei 518 *zeki*, care se pitiseră în barăcile lor şi aşteptau verdictul comisiei venite de la Moscova: deja de o lună nu mai munceau. Şi asta-i speria.

De o lună comandantul lagărului se îmbăta în coliba lui.

— Spune, Voloşin, spune tot... — Ivanov îşi fasona fără grabă, cu o mică pilă, unghiile îngrijite.

Eu stăteam cu o foaie de hârtie în faţă, gata să consemnez depoziţia celui anchetat. Adr se preumbla de-a lungul peretelui.

Locotenentul, cu faţa ciupită de vărsat, îl plesnea metodic peste scrotul care se umfla vertiginos, şi mormăia:

— Vorbeşte, scârnăvie... vorbeşte, scârnăvie...

Voloşin a urlat trei ore. În răstimpul ăsta şi-a pierdut de mai multe ori cunoştinţa, a fost stropit cu apă şi frecat cu zăpadă. Apoi a mărturisit că încă din 1941, pe vremea când era un puştan de cincisprezece ani, trăitor într-un sat siberian uitat

de lume, a fost recrutat de contraspionajul japonez, Iar atunci când, înecându-se în lacrimi şi muci, şi-a semnat cu mână tremurândă „depoziţia” compusă de Ivanov şi consemnată de mine, i-am pătruns, cu inima, esenţa.

Realiza că îşi semnează propria sentinţă. Întreaga lui fiinţă, maşinăria lui alcătuită din carne, era inundată în acea clipă de chipul mamei lui — o bătrână ţărancă simplă din Siberia. Mama i se înfipsese în cap ca o ghiulea de piatră, repetând întruna:

— Ci-n chinuri eu născutu-te-am, ci-n chinuri eu născutu-te-am…

Iar cu mama aceea din piatră în cap, putea semna orice.

În dimineaţa următoare, o troică cu bidiviii înveliţi în velinţe i-a dus la Ust-Ilimsk pe Voloşin, încătuşat şi escortat de doi ostaşi, şi pe curierul special, un ins deşirat, cu mapa lui. Mapa conţinea raportul comisiei de anchetă şi depoziţiile locotenentului Voloşin.

Cât despre noi, am mai zăbovit o vreme în lagăr, în aşteptarea unei maşini confortabile, dotate cu sobiţă.

Ivanov şi locotenenţii au băut cu comandantul lagărului, care, de bucurie că totul se sfârşise cu bine, era gata să le sărute şi picioarele.

Adr şi cu mine am cerut să ni se înhame un cal la sanie şi am plecat într-o „mică plimbare”. De fapt, era limpede ÎNCOTRO ne trăgea aţa.

O dată ieşiţi pe poarta lagărului, Adr a mânat calul pe drumul larg care ducea la cariera de extracţie a GHEŢII. Drumul pe care erau mânate coloanele de *zeki* şi pe care era transportată gheaţa extrasă era acoperit cu un strat subţire de zăpadă; vreme de o lună, cât activitatea fusese sistată, nimeni nu îl curăţase. Armăsarul sătul al comandantului de lagăr trăgea fără efort sania, în ea şedeam noi doi, înveliţi cu o blană de urs. Era o zi însorită şi geroasă.

Adr şi cu mine simţisem, cu inimile, GHEAŢA încă din lagăr. Acum însă acest simţământ sporea cu fiecare pas al bidiviului.

În jur se întindeau mici coline povârnite, acoperite de o vegetaţie săracă. Pădurea din partea locului fusese culcată la pământ de unda de şoc produsă în 1908 de prăbuşirea

meteoritului, iar pădurea cea tânără crescuse diform, pâlcuri-pâlcuri. Zăpada strălucea sub soarele puternic, scrâşnea sonor sub tălpile săniei.

Din lagăr până la locul prăbuşirii meteoritului erau şapte verste.

Parcurseserăm trei verste, când inima a început să-mi tresalte. Simţea GHEAŢA aşa cum busola simte zăcământul de fier.

— Mână! - I-am strâns mâna lui Adr.

El a şfichiuit calul cu cravaşa. Calul a pornit la trap, sania gonea.

Drumul şerpuia în jurul unei coline, luneca, precum o panglica lată, spre o altă colina, apoi o cotea spre groapa de excavaţie. Am pornit într-acolo.

Mi-am închis ochii. Vedeam deja GHEAŢA cu inima. Se apropia de mine precum un Continent al Luminii.

Sania s-a oprit.

Mi-am deschis ochii.

Ne aflam pe buza carierei. În faţa noastră zăcea un uriaş bloc de gheaţă, pudrat pe alocuri cu zăpadă. Strălucea în soare în nuanţe de albastru.

Da! Gheaţa era albastră, precum ochii noştri!

Pe marginile blocului de gheaţă se înălţau construcţii din lemn — stâlpi, pasarele, magazioare pentru obiectele de inventar, foişoare de pază. Toate acestea — jalnice, mizere, umane — păleau şi se pierdeau în vecinătatea zguduitoarei forţe a gheţii.

Era GHEAŢA NOASTRĂ! Era GHEAŢA trimisă de Lumină, GHEAŢA care lovise pieptul pământului adormit şi îl trezise.

Inimile noastre fremătau de emoţie.

Ne-am luat de mână şi am coborât în groapa de excavaţie. Ne-am apropiat, după ce am trecut peste un podeţ de lemn, de blocul de gheaţă. Cu mâini tremurânde am început să-mi smulg veşmintele, până nu a rămas nimic pe mine.

Am coborât pe gheaţă.

Un ţipăt de extaz mi-a izbucnit din piept. Lacrimile mi-au ţâşnit din ochi. Am căzut pe gheaţă, am îmbrăţişat-o. Inima mea simţea şi înţelegea acest bloc celest. Sub mine zăcea o inimă imensă. Şi ea vorbea cu mine.

Adr s-a dezbrăcat şi el. Eu am sărit din loc, am păşit spre

el.

Plângând în hohote de extaz, ne-am îmbrăţişat şi am căzut pe gheaţă.

Şi pentru noi timpul s-a oprit în loc.

Ne-am revenit noaptea.

Ne-am descleştat din îmbrăţişare.

Deasupra noastră spânzura bolta neagră, cu stelele ei strălucitoare. Erau atât de jos, încât părea că le putem atinge. Luna, mare şi luminoasă, era înconjurată de două halouri semicirculare tulburi. Undeva, chiar la orizont, ardea cu vâlvătăi mute aurora boreală.

Zăceam amândoi în apă caldă. Nu ne era frig absolut deloc. Din contră, trupurile noastre ardeau. Topiseră în gheaţă o alveolă care repeta conturul trupurilor noastre înlănţuite. Deasupra noastră plutea un nor de abur.

În apropiere a răzbătut o împuşcătură.

Încă una.

Apoi cineva a început să strige:

— Ehe-heeeei!

Am înţeles că suntem căutaţi.

Ne-am ridicat. Am ieşit din „cada” noastră. Ne-am găsit hainele, ne-am îmbrăcat. Era timpul să ne luăm rămas-bun de la gheaţă. Şi să ne întoarcem în lumea crudă a maşinăriilor alcătuite din carne şi a fraţilor noştri, rătăciţi printre ele. Am sărutat gheaţa.

Şi am pornit-o, peste podeţele îngheţate, spre împuşcături şi voci.

La Moscova totul a decurs perfect: rezultatul anchetei l-a satisfăcut pe noul ministru al securităţii statului. Locotenentul Voloşin a fost împuşcat ca spion japonez şi laolaltă cu el au fost împuşcaţi şi opt oameni de-ai lui Abakumov, împotriva cărora, sub tortură, Voloşin depusese mărturii. Încă un „cuib de spioni” oploşit în sistemul lagărelor de reeducare prin muncă a fost astfel lichidat.

Lagărul nr. 312/500 şi-a reluat activitatea, au răsunat iarăşi târnăcoapele *zeki*-lor, au început iar să zbiere brigadierii, să latre zăvozii de pază şi metrii cubi de GHEAŢA să fie transportaţi în capitală. Şi de acolo — în alte ţări, unde inimi adormite aşteptau să fie trezite de loviturile ciocanelor de

gheaţă.

Acţionam concentrat şi bine organizat.

În doi ani aflaserăm nouăzeci şi opt de fraţi.

Era o mare victorie a Luminii.

Dar a sosit şi nefastul an 1953.

În martie a murit Stalin.

În noaptea următoare, Ha ne-a convocat la casa lui de vacanţă. Şase fraţi şi şase surori ne-am adunat în vastul salon învăluit în penumbră, lângă şemineul în care ardea focul. Ha era aşezat într-un fotoliu-balansoar. Era îmbrăcat într-un chimono chinezesc lila, brodat cu dragoni argintii. Degetele lui înşirau nişte mătănii de Buhara. Scăpărările focului îi jucau pe chipul sever şi frumos, sclipeau în ochii lui albaştri. A vorbit:

— În URSS este iminent un transfer al puterii. Vor urma mari schimbări. Ele îi vor atinge şi pe mulţi dintre noi. Trebuie să fim pregătiţi. Este necesar să avem grijă de fraţi şi de gheaţă. Cei mai mulţi dintre noi vor trebui mutaţi din Moscova şi Leningrad în provincie. Acolo se vor afla mai în siguranţă. Urmează să ne ocupăm neîntârziat de asta. De problemele tehnice ale acestei acţiuni ne vom ocupa Adr şi cu mine. În ceea ce priveşte obţinerea gheţii, e greu de prevăzut viitorul. Nu-mi dau seama ce se va întâmpla cu lagărul şi cu proiectul. Ar putea rămâne ca atare, dar s-ar putea şi să fie desfiinţate.

A păstrat o scurtă tăcere, apoi şi-a aţintit privirea spre mine:

— Hram, eşti singura dintre noi care cunoaşte toate cuvintele inimii şi care vede cu inima. Ce-ţi spune inima?

— Un singur lucru — asupra noastră se abate ceva uriaş şi înfricoşător, am răspuns eu sincer.

— Cu ce seamănă? - a întrebat Adr.

— Cu un talaz roşu.

— Aşadar, trebuie să acţionăm.

Am păstrat cu toţii o lungă tăcere. Apoi, Ha a zâmbit ţi a spus:

— În această dimineaţă am primit o veste îmbucurătoare: primul transport de gheaţă a ajuns în America. Curând vom afla numele fraţilor noştri americani!

Am sărit cu toţii în sus. Jubilam. Ne-am scos veşmintele, ne-am rânduit în perechi, ne-am îmbrăţişat, lipiţi piept la piept, am îngenuncheat.

Focul din şemineu s-a stins. Dar inimile noastre arzătoare fremătau în întuneric.

Primăvara şi începutul verii s-au scurs într-o activitate încordată. Pentru mutarea alor noştri în diverse oraşe era nevoie de bani, de mulţi bani. Ha ne-a sfătuit să jefuim un încasator. Pentru mine era simplu să urmăresc maşina şi oamenii care păzeau sacul cu teancurile de hârtii atât de preţuite de maşinăriile din carne. Despre încasator inima mea ştia totul: de la clavicula fracturată în copilărie până la pasiunea de a cânta la acordeon. Şi-i mai plăcea: să le miroasă femeilor degetele de la picioare, să discute despre fotbal şi să citească scrieri despre război. La momentul oportun şi la semnalul meu, Zu l-a împuşcat pe însoţitor, Şro i-a tăiat beregata încasatorului, iar Mir i-a smuls din mâini sacul cu bani.

Jumătate de milion de ruble era prea îndeajuns pentru strămutarea a o sută de oameni.

Paralel cu această importantă acţiune, am dus la bun sfârşit o alta: am depozitat un stoc intangibil de gheaţă în trei depozite frigorifice, i-am plasat pe ai noştri în diverse organizaţii de viitor şi am lichidat martorii. În acest ultim gen de acţiune eram pur şi simplu de neînlocuit. Era destul să mă apropii de uşa unui apartament, pentru a şti cine este acasă şi cu ce se ocupă. Restul era treaba lui Mir, Zu şi Şro. Cuţitele lor curmau zilnic existenţa lipsită de sens a câte unei maşinării din carne, a cărei memorie ne putea aduce prejudicii.

Eram neînduratori cu morţii.

Lovitură de trăsnet.

Ca tăietura unei săbii nevăzute: la 26 iunie a fost arestat Beria.

Dinspre Kremlin mirosea a ars.

Tovarăşilor de luptă ai lui Beria li s-au spulberat iluziile: unii s-au împuşcat, alţii s-au dedat beţiei. Alţii au aşternut la repezeală denunţuri împotriva foştilor prieteni.

Ha însă era calm.

— Am reuşit - repeta el.

După arestarea patronului, el, la fel ca mulţi generali din MGB, a devenit vulnerabil. Nu mai aveam spatele asigurat, nu mai aveam protecţie de sus. I-am implorat pe Ha şi pe Adr să se

ascundă.

— Este absolut obligatoriu să luptăm aici - a replicat Ha.

— Am trecut prin trei epurări, cu ajutorul Luminii vom trece şi prin cea hruşciovistă - a zâmbit Adr.

Dar inima mea se frământa. Ceva se târa implacabil spre noi. Le-am strigat că ne ameninţă o nenorocire iminentă, Dar toate argumentele mele s-au sfărâmat de zidul bravurii lor.

Cu toate acestea, amândoi îmi doreau neîncetat inima, presimţind că ne-a mai rămas puţină vreme. Ziua ne duceam la îndeplinire acţiunile. Noaptea încremeneam piept la piept, inimă la inimă.

Inimile lor erau nesăţioase până la frenezie.

Braţele mele nu mai prididеau să le cuprindă grumajii, genunchii îmi tremurau, trupul îmi ardea flacără.

Soţia lui Ha mă stropea cu apă, mă lovea peste obrajii supţi.

Eram fericită.

În acele nopţi înăbuşitoare de iulie, Ha şi Adr au aflat de la mine toate cele douăzeci şi trei de cuvinte ale inimii.

Şi au cucerit Lumina.

Pentru vecie.

La 17 iulie au fost arestaţi.

Asta s-a petrecut în timpul zilei. Dormeam în casa ticsită de vechituri a bătrânei Ius, pe care o trimisesem în Crimeea împreună cu alţi doi fraţi. Inima mea a fost cea care m-a trezit. Era RĂTĂCITA.

M-a cuprins o groază paralizantă. M-am sculat, m-am îmbrăcat, am ieşit în stradă. Am traversat pe jos Moscova scăldată în soare, spre Gara Bielorusski. Pentru prima oara de la revenirea în Rusia, simţeam în inimă un pustiu care îmi secătuia vlaga.

Mă mişcam ca o maşină. Fără sentimente, fără idei.

Ajunsă la Gara Bielorusski, am rămas pe peronul zgomotos, privind trenurile, apoi m-am dus la casele de bilete pentru traseele lungi. Mi-a venit rândul.

— Încotro? — m-a întrebat casiera.

— Păi... - Mi-am impus cu mare efort să gândesc şi am decis să merg acolo unde este GHEAŢA, unde este GHEAŢA noastră. Şi unde este celesta noastră GHEAŢĂ? În necuprinsa Siberie.

— Spre Siberia — am spus cu hotărâre în glas, împingând banii prin ferestruica ghişeului.

— Ei, Varvara Fedotovna, la ce bun să vă cheltuiţi banii pentru aşa ceva? — am auzit o voce batjocoritoare deasupra urechii mele. — Vă trimitem noi în Siberia, pe spezele statului.

Doi bărbaţi m-au apucat cu forţa de subsuori.

— Cetăţeană Korobova, eşti arestată, a rostit cealaltă voce.

Peste două ore eram deja interogată la închisoarea Lefortovo...

În ziua aceea au fost arestaţi şase tovarăşi de luptă ai lui Beria — şase generali sus-puşi din MGB, iar unul dintre ei a fost Ha. Concomitent, au fost arestaţi şi ofiţeri meghebişti de rang mai mic, care fuseseră legaţi într-un fel sau altul de Beria şi de oamenii lui.

— Ce legături aveai cu generalul Vlodzimirski? - a fes! prima întrebare pe care mi-a adresat-o anchetatorul Fedotov.

— Nu am avut nici un fel de legături cu generalul, am răspuns eu sincer, în timp ce îl vedeam cu inima pe Fedotov: născut prematur la vremea cositului, orfan, copilărie grea, lacrimi, bătăi, flota maritimă, îi place apa, coniacul, îi place să se culce cu femei grase şi să le oblige să repete înjurături de mamă, îi place voleiul de plajă, îi place ca, în timpul defecării, să se gândească la Saturn, fie frică de păianjeni şi de foarfeci, să întârzie la serviciu, să piardă documente, fi place să mănânce, să-şi amintească de comisarul poporului Ejov, să facă bărcuţe primăvara, fi place staţiunea Gagra, fi place să lovească peste faţă şi la rinichi.

— Dar asta ce-i? - Mi-a arătat o fotografie.

În continuare nu distingeam nici un fel de reprezentare imagistică. În mijlocul hârtiei lucioase licăreau două pete contopite.

— Ce-i asta, te-ntreb?

— Nu văd - am recunoscut eu.

— Ne jucăm de-a sonata? - a fornăit duşmănos Fedotov.

— Dar într-adevăr nu văd imaginile de pe fotografii, şi nu doar de pe cea de faţă. De pildă, aici, la dumneavoastră, este agăţat un portret - şi am făcut semn spre o pată întunecată înrămată în roşu. - Nu văd cine este.

Fedotov m-a privit cu răutate. Faţa lui dolofană a fost

încet-încet invadată de sânge:

— Este Vladimir Ilici Lenin. Sau n-ai auzit de el?

— Am auzit.

— Oare? Şi-a plesnit mâinile puternice şi a izbucnit într-un hohot hain de râs.

Eu tăceam.

— Vlodzimirski şi soţul dumitale, Korobov, sunt prieteni cu Beria. Iar Beria, ca să ştii şi dumneata, este agent al serviciilor de spionaj străine, Beria a făcut deja mărturisiri. Inclusiv despre Vlodzimirski. Îţi propun să ne prezinţi cinstit activitatea criminală a lui Vlodzimirski şi Korobov.

— Pe generalul Vlodzimirski nu l-am cunoscut îndeaproape.

— Nu l-ai cunoscut îndeaproape pe Vlodzimirski? Dar în poza asta te pipăie. Şi eşti în pielea goală.

— Repet, nu l-am cunoscut pe generalul Vlodzimirski. Însă i-am cunoscut bine inima.

— Aud?

— Iar în această fotografie este fixat un moment în care inimile noastre îşi vorbesc în graiul lor de taină.

— Deci, recunoşti că i-ai fost amantă?

— În nici un caz. I-am fost soră de inimă.

— Şi nu te-ai culcat cu el niciodată?

— M-am culcat de multe ori cu el. Dar nu ca o femeie pământeană. Ci ca o soră de inimă. Ca o soră a Veşnicei Lumini Dintâi.

— Sora Luminii? - a rânjit sinistru Fedotov. - Ce tot minţi aici, pizdă-mpuţită? Soră, pe dracu’! Ştim noi ce poamă-mi eşti, târâtură! Prin ce fund de ţară te-ai mai întins cu el, dezmăţata regimentului?! Doar faceţi parte toţi din aceeaşi bandă, sunteţi spionii lui Beria! V-aţi făcut cuib de vipere în MGB, şi v-aţi încolăcit acolo, canalii târâtoare! Spune adevărul, ştoarfă!

M-a lovit peste faţă.

Tăceam. Îl priveam.

Şi-a suflecat tacticos mânecile, ca un om practic:

— Îţi aminteşti imediat totul - pizduliceo.

A ieşit de după masă, m-a apucat de păr cu mâna stângă. Cu dreapta a început să mă lovească expert peste obraji. Aştepta, desigur, ca eu, asemenea majorităţii femeilor-maşinării din came, să mă pun pe urlat şi, acoperindu-mi faţa

cu mâinile, să-i cer îndurare.

Eu însă nici măcar nu mi-am ridicat mâinile.

Îl priveam în ochi.

El mă lovea cu mişcări ample peste obraji. Palmele lui grosolane miroseau a tutun, a odecolon şi a mobilă veche.

— Vorbeş-te! Vorbeş-te! Vorbeş-te! - mă lovea el.

Capul mi se bălăbănea dintr-o parte în alta, urechile îmi ţiuiau.

Dar nu-mi dezlipeam privirea de ochii lui mici, de linx.

A încetat să mă lovească, şi-a apropiat faţa congestionată de a mea:

— Aha, mi-erai din alea curajoasele, ai? Cotlet fac din tine, te sărez, te pipărez şi te pun la frigare! Ce taci, stârpitură?

Înlăuntrul lui era absolut fericit. Inima-i cânta, în capul chel irupeau şi se stingeau străfulgerări portocalii.

Eu tăceam.

La primele două interogatorii el a răcnit şi m-a plesnit peste obraji. Apoi şi-a făcut apariţia un al doilea anchetator — Revzin. Iniţial, a încercat să joace rolul „blajinului", a purtat cu mine discuţii cordiale, m-a rugat „să ajut organele să demaşte banda lui Beria". Eu însă îi spuneam doar adevărul: despre frăţie, Ha şi Adr, despre cele douăzeci şi trei de cuvinte.

Şi am făcut asta pentru că inima mea era absolut încredinţată că tainele noastre nu le sunt de nici un folos. Maşinăriile din carne nu aveau nevoie de adevărul nostru — chiar privindu-l drept în faţă, nu îl vedeau, nu percepeau Lumina Celestă.

Iar mie îmi făcea o plăcere incredibilă să spun adevărul, să-l gust din plin.

Ei înjurau şi mă luau în râs.

Într-un sfârşit, s-au săturat să tot audă despre cântul inimilor. M-au dezbrăcat, m-au legat de o laviţă şi au început să mă bată cu bastonul de cauciuc. Mă tocau cu rândul, pe-ndelete. Unul lovea, celălalt răcnea la mine sau încerca să mă convingă cu binişorul să mă răzgândesc.

Simţeam durerea, de bună seamă.

Dar nu ca pe vremea când eram doar o maşinărie din carne. Pe vremea aceea n-aş mai fi ştiut unde să mă bag de durere. Pentru că durerea era stăpână pe trupul meu. Acum stăpână îmi era inima. Iar durerea nu putea ajunge până la ea.

Ea trăia de sine stătător. Inima mea percepea durerea ca pe un şarpe roşu. Şarpele luneca pe mine. Dar inima-mi cânta, năucind şarpele. Când şarpele luneca prea îndelungă vreme, inima mi se strângea, fulgera sclipiri violete. Şi îmi pierdeam cunoştinţa.

Ei mă stropeau cu apă.

Până îmi reveneam, ei fumau.

Apoi mâinile lor butucănoase înşfăcau iar bastonul.

Totul se repeta.

Eu tăceam. Inima-mi cânta. Şarpele roşu se ţâra.

Apa curgea.

Apoi anchetatorii au obosit.

M-au dus în celula. Am adormit.

M-a trezit un zornăit. Uşa s-a deschis, în celulă au intrat trei indivizi: Revzin, un medic şi un sublocotenent. Medicul mi-a examinat coapsele şi fesele umflate şi învineţite de pe urma bătăilor, a dat profesional din cap:

— E-n regulă.

Revzin a chemat doi soldaţi de escortă. M-au luat de subsuori şi m-au târât pe un coridor, apoi pe nişte trepte, până sus, în acelaşi cabinet. Acolo era lumină — razele soarelui băteau în geam, sclipeau în călimara de cristal, în clanţa de alamă a uşii, în ochii şi nasturii lui Revzin. Iar pe perete, în ramă roşie, se vălurea nevăzutul Stalin.

A intrat, mărunt şi câinos, Fedotov, înarmat cu bastoanele de cauciuc. M-au legat iarăşi de laviţă. Au luat două bastoane şi au început să-mi toace, simultan, coapsele umflate.

Doi şerpi lunecau pe trupul meu. Au devenit portocalii. Apoi de un galben orbitor. În capul meu a început să cânte un soare galben:

— Spune adevărul! Vorbeş-te! Vorbeş-te! Vorbeş-te!

Dar eu le spusesem deja adevărul.

Ce mai voiau de la mine?

Şerpi chihlimbarii s-au încolăcit ca nişte inele nupţiale. Se simţeau bine pe trupul meu.

Sudoarea mi-a inundat ochii.

Inima a sclipit ca un curcubeu violet: simţea că trupul se prăbuşeşte.

Şi inima a ajutat trupul: creierul s-a deconectat, mi-am

pierdut cunoştinţa.

M-am trezit pe podea.

Deasupra mea atârna Nastea Vlodzimirskaia. O ţineau de subsuori şi de păr, ca să nu-i cadă capul în piept. Ea nu era bătută, era de-a dreptul sfâşiată.

— Confirmi? - a întrebat-o un maior gras, căruia îi plăceau pisicile, piureul şi ceasurile de aur.

Din gura zobită a Nastei a răzbătut un croncănit. Şi ceva mi-a picurat pe cap.

— Asta e! — Maiorul a schimbat, cu voioasă răutate, o privire cu Revzin.

— Şi mai zici că-i erai soră! — Fedotov m-a izbit cu cizma lui nouă.

— Ehei, Korobova, aici nu lucrează nişte tâmpiţi. - Revzin m-a privit de sus. - Ai uitat că suntem profesionişti. Scoatem totul la iveală.

— Acasă vorbeau numai englezeşte - l-a informat, pe un ton confidenţial, maiorul pe Fedotov. - Ai go tu slip, mai suit ledi![74]

— Hm - au mormăit. Şi au început să-şi scârţâie centurile.

Mi-am închis ochii.

— De ce te prefaci? - m-a izbit Fedotov.

Mi-am deschis ochii. Maiorul gras şi Nastea nu mai erau acolo.

— De altfel, Korobova, uite depoziţia ta. - Revzin a apropiat de mine nişte hârtii aşternute cu un scris ca de copil. - Semnezi, te ducem la spital şi după aia în lagăr. Nu semnezi, te duci pe lumea[75] ailaltă.

Mi-am închis ochii. Am şoptit:

— Scopul vieţii mele este să ajung în cealaltă lume. În Lumea Noastră, a Luminii...

— Gura, lepădătură! N-o face aici pe smintita! - a zbierat Fedotov. - Citeşte-i, Egor Petrovici.

Revzin a mormăit:

— „Eu, Korobova Varvara Fedotovna, născută în anul 1929, după ce am început să întreţin relaţii sexuale cu general-

---

74 În original, transcrierea fonetică, în limba rusă, a frazei englezeşti „I go to sleep, my sweet lady" („Mă duc să mă culc, scumpa mea doamnă").

75 În limba rusă, „lumină" şi „lume" pot fi desemnate prin acelaşi cuvânt — *svet*.

locotenentul Vlodzimirski L.E., am fost recrutată de acesta ca agent de legătură între ataşatul militar al ambasadei americane, Irwin Pierce, şi fostul ministru al MGB, Abakumov V.S. Prima mea misiune a fost de a mă întâlni cu Pierce la 8 mai 1950 la debarcaderul din Parcul Gorki şi de a-i înmâna schiţele..."

— Asta nu este despre mine - l-am întrerupt eu.

— Ba-i despre tine! Despre tine, pizdă! - a urlat Fedotov.

— Semnează, Korobova, n-o fă pe smintita!

— Nu sunt Korobova. Adevăratul meu nume este Hram.

Mi-am închis ochii.

Şi şerpii chihlimbarii au început iarăşi să se târască pe trupul meu.

M-am trezit pe o masă ginecologică. Mirosea înăbuşitor a amoniac.

— E virgină - a răzbătut de undeva, dintre picioarele mele.

Medicul s-a îndreptat de mijloc, a început să-şi scoată mănuşile de cauciuc. Era un ins masiv şi purta ochelari. Se temea de maică-sa, de câini şi de telefoanele nocturne. Îi plăcea s-o gâdile pe nevastă-sa până o lua leşinul. Îi plăceau crabii, biliardul şi Stalin.

— Şi ce să... ce facem atunci? - a mormăit Fedotov deasupra urechii mele

— Nu ştiu. - Medicul a dispărut.

— Nu pe dumneata te-ntreb! - a şuierat duşmănos Fedotov.

— Dar pe cine? Pe dumneata însuţi? - a izbucnit în râs doctorul, clinchetând din instrumente.

În umăr mi s-a înfipt un ac. Am privit cu coada ochiului: o infirmieră îmi făcea o injecţie.

Picioarele mele desfăcute erau vineţiu-gălbui. Rănile îmi sângerau.

Ochii mi s-au umplut de umezeală. Voiam să dorm.

— Ei, ce facem? - a căscat straşnic medicul.

— Duceţi-o la spital - a dat gânditor din cap Fedotov.

Am zăcut în spitalul închisorii o săptămână.

În salon erau încă şase femei. Două — din cauza torturilor, patru aveau pneumonie. Vorbeau fără-ncetare între ele despre rude, hrană şi medicamente.

M-au vindecat: mi-au uns picioarele şi fesele cu o alifie

puturoasă.

Medicii şi infirmierele nu vorbeau mai deloc cu bolnavii.

Mă uitam pe fereastră şi la femei. Ştiam totul despre fiecare dintre ele. Nu prezentau interes pentru mine.

Mi-am amintit de AI NOŞTRI.

Şi de INIMILE lor.

Când m-am putut ţine pe picioare, am fost dusă la interogatoriu.

Cabinetul era acelaşi, dar anchetatorul era altul. Şeredenko Ivan Samsonovici. Treizeci şi cinci de ani, bine făcut, îngrijit, înfăţişare plăcută. Mai mult şi mai mult pe lume îi era frică: să viseze o turelă albă şi să moară la serviciu de infarct. Iubea nespus: vânătoarea, jumările cu slănină şi o iubea pe fiica sa, Annuşka.

— Varvara Fedotovna, foştii dumitale anchetatori erau nişte ticăloşi. Sunt deja arestaţi — m-a informat el.

— Nu-i adevărat, i-am răspuns. La ora aceasta, Fedotov ia masa la bufetul de pe Lubianka, iar Revzin merge pe stradă.

M-a privit cu luare-aminte:

— Varvara Fedotovna, hai să discutăm ca de la cekist la cekist.

— Nu am fost niciodată cekistă. Doar am purtat uniforma voastră.

— Nu vorbi prostii. Ai lucrat împreună cu locotenent-colonelul Korobov.

— Nu cu el am lucrat, ci cu inima lui. Acum, inima lui cunoaşte toate cele douăzeci şi trei de cuvinte.

— Aţi fost împreună în deplasare din ordinul ministrului GB, aţi vizitat lagărul Nr. 312/500, unde se extrage…

— Gheaţa trimisă nouă de Cosmos pentru trezirea celor Vii.

— Comandantul lagărului, maiorul Semiceastnîh, a fost arestat şi a depus mărturii referitoare la locotenentul Ivanov, la dumneata şi la soţul dumitale. Tustrei aţi smuls de la locotenentul Voloşin depoziţii false, pentru a masca adevărata activitate a lui Abakumov şi Vlodzimirski. Aţi făcut asta pentru ca…

— Pentru ca lagărul să continue activitatea de extragere a Gheţii Celeste, pe care o aşteaptă mii de fraţi şi de surori din

lumea întreagă. Mii de ciocane de gheaţă vor fi confecţionate din această gheaţă, ele vor lovi mii de piepturi, mii de inimi se vor trezi şi vor începe să vorbească. Şi când vom fi douăzeci şi trei de mii, inimile noastre vor pronunţa de douăzeci şi trei de ori cele douăzeci şi trei de cuvinte ale inimii şi ne vom transforma în Veşnicele Raze Dintâi ale Luminii. Iar lumea voastră moartă se va destrăma. Şi din ea nu va rămâne NIMIC.

M-a privit cu atenţie. A apăsat pe butonul soneriei. A intrat un soldat din escortă.

— Du-o - a spus anchetatorul Şeredenko.

M-a examinat un psihiatru — mărunţel, rotofei, cu nas cărnos şi mâini ca de femeie. Se temea de mulţi şi de multe: de copii, de pisici, de discuţii pe teme politice, de ţurţuri, de conducere, chiar de pălăriile de modă veche, care „fac insistent trimitere la ceva". Iar de plăcut, îi plăcea cu adevărat să joace trictrac, să doarmă şi să scrie denunţuri.

Cu voce catifelată, efeminată, m-a rugat să-mi întind mâinile în faţa lui, să mă uit la un ciocănel, să număr până la douăzeci, să răspund la nişte întrebări stupide. Apoi m-a lovit cu ciocănelul acela peste genunchi şi a ridicat receptorul telefonului:

— Tovarăşe Şeredenko, Iurievici la aparat. Este perfect sănătoasă.

După acest episod, Şeredenko a discutat altfel cu mine:

— Korobova, am două întrebări: de ce nu ai întreţinut relaţii sexuale cu soţul dumitale? Şi ce făceaţi atât de des, dumneata şi soţul dumitale, la vila generalului Vlodzimirski?

— Adr şi cu mine nu avem nevoie de relaţii sexuale. Avem relaţia dintre inimile noastre. Iar la vila lui Ha realizam comunicarea dintre inimi.

— Ajunge, nu te mai preface nebună! - A plesnit cu palma în masă. - Când aţi fost, dumneata şi soţul dumitale, recrutaţi de Vlodzimirski? Ce trebuia să faceţi?

— Să-i trezim pe fraţi şi pe surori.

— Să-i treziţi? - a repetat el pe un ton rău prevestitor. - Aşadar, cu binele nu vrei. Bun. Or să te trezească şi pe tine imediat.

A ridicat receptorul:

— Saveliev, adu fructe-şi-legume.

Şi-au făcut apariţia soldaţii din escortă. M-au dus în curte. Şeredenko păşea în urma lor.

În curte staţionau nişte maşini. Şi dogora soarele.

Pe mine m-au urcat într-o dubă verde-închis, pe care scria „Fructe şi legume proaspete”. Eu şi cei doi soldaţi din escortă ne-am aşezat în dubă, iar Şeredenko — în cabină, lângă şofer. Duba a pornit. Înăuntru era întuneric, lumina pătrundea doar pe la crăpături.

Nu am mers prea mult. Ne-am oprit. Au deschis uşa, soldaţii din escortă m-au scos. Şi m-au dus imediat în jos pe nişte scări, într-un subsol. Şeredenko păşea în urma noastră.

Ne-am apropiat de o uşă metalică cu vizor, un soldat din escorta a bătut în ea. Uşa s-a deschis. Dinăuntru venea frig. Ne-a întâmpinat un gardian mustăcios cu cojoc lung până la pământ. S-a întors, a pornit. Pe mine m-au dus după el. El a deschis o altă uşă, m-au îmbrâncit într-o mică celulă pătrată, absolut goală. Uşa s-a trântit, a clănţănit zăvorul. Iar Şeredenko mi-a spus prin vizor:

— Dacă-ţi vine mintea la cap, baţi în uşă.

Celula era luminată de un bec tulbure. Unul dintre pereţi era metalic. Pe el albea un strat de chiciură.

M-am aşezat într-un colţ.

Din peretele metalic se auzea un bâzâit slab. Şi vibra abia auzit.

Am înţeles: era o cameră frigorifică.

Mi-am închis ochii.

Frigul se înteţea treptat. Eu nu mă împotriveam.

Dacă şerpii roşii ai bătăii se târau la suprafaţa trupului meu, frigul pătrundea înlăuntrul lui. Mi-l pătrundea pe porţiuni: picioarele, umerii, spinarea. Ultimele s-au predat mâinile şi vârfurile degetelor.

Îmi rămăsese doar inima. Bătea molcom.

Mi-o percepeam ca pe un ultim bastion.

Îmi doream nespus să mă prăbuşesc într-un lung somn alb. Dar ceva mă împiedica. Nu puteam adormi. Şi visam cu ochii deschişi. Văzul izvodit de inima mea s-a acutizat. Vedeam coridorul subsolului, cu gardianul care se preumbla pe acolo. În alte celule frigorifice erau închişi alţi opt oameni. Le era foarte rău. Pentru că se împotriveau frigului. Doi dintre ei urlau fără-ncetare. Trei ţopăiau cu ultimele puteri. Ceilalţi zăceau pe

pardoseală în poziţie embrionară.

Timpul a încetat să existe.

Exista doar frigul. În jurul inimii mele.

La răstimpuri, uşa se întredeschidea. Un soldat mustăcios din escortă mă întreba ceva. Eu îmi deschideam ochii, îl priveam. Şi mi-i închideam la loc.

O dată, el a aşezat lângă mine o cană cu o fiertură. Şi o bucăţică de pâine. Din cană ieşeau aburi. Apoi nu a mai venit.

Deţinuţii din celelalte celule se schimbau: maşinăriile din carne nu suportau frigul. Şi recunoşteau tot ce le cereau anchetatorii. Îi scoteau din celule ca pe nişte găini congelate.

Şi în celulele frigorifice erau vârâţi alţii, aceia ţopăiau şi urlau.

Inima mea bătea măsurat. Exista de sine stătător. Dar, ca să nu se oprească, trebuia să lucreze.

Şi eu am ajutat-o să lucreze.

Priveam necontenit şi pretutindeni cu inima: promoroaca, peretele metalic, coridorul, celulele, pereţii, şobolanii de la gunoi, strada, troleibuzul, maşinăriile din carne călătorind spre şi dinspre serviciu, hoţul de buzunare care i-a smuls portmoneul unei bătrâne, vagabondul de la colţul străzii, cu o chitară în mâini, incendiul de la fabrica de fiare de călcat, şedinţa comitetului de partid de la Institutul de Construcţie a Autostrăzilor, partidele de sex dintr-un cămin pentru femei, un câine zdrobit de tramvai, neveste tinere ieşind de la Oficiul stării civile, coada de la fidea, meciul de fotbal, tineri plimbându-se prin parc, chirurgul cosând pielea caldă, jefuirea unui chioşc alimentar, un stol de porumbei, un conductor care mânca un sandviş cu salam afumat, invalizii de la gară, strada, peretele metalic, promoroaca.

Oraşul mă înconjura din toate părţile.

Un oraş al maşinăriilor din came.

Şi în acest morman de lături moarte ardeau, mici cărbuni roşii, AI NOŞTRI:

Ha.

Adr.

Şro.

Zu.

Mir.

Pa.

Urni.
Toţi cei rămaşi la Moscova.
Îi vedeam.Vorbeam cu ei. Despre împărăţia Luminii.

A intrat Şeredenko. A vorbit şi a zbierat. Tocurile pantofilor îi tropoteau pe pardoseala îngheţată. Scutura nişte hârtii. Îşi sufla nasul. Iar eu îi priveam inima moartă. Funcţiona ca o pompă. Pompa sânge mort. Care punea în mişcare trupul mort al anchetatorului Şeredenko.
Mi-am închis ochii. Şi el a dispărut.
Apoi i-am văzut din nou pe AI NOŞTRI. Inimile lor străluminau. Şi pluteau în jurul meu. Şi erau tot mai multe. Inima mea ajungea la noi şi noi inimi, până la cele mai îndepărtate. Şi, într-un sfârşit, am văzut inimile TUTUROR ALOR NOŞTRI de pe această deprimantă planetă. Frigiderul meu pătrat ardea în spaţiu. Iar în jur, aidoma unor constelaţii, pluteau inimile. Erau în total patru sute cincizeci şi nouă. Atât de puţine! Ele însă luminau şi vorbeau cu mine în graiul NOSTRU.
Şi eram fericită!

Îmi ardeau dureros obrajii.
Mi-am venit în fire. Salon de spital. Plafon cu şase plafoniere. Infirmiera îmi punea ceva pe faţă. Un prosop muiat în apă fierbinte. Miros de spirt. O urmă de injecţie la încheietura cotului.
A intrat fără zgomot un colonel. Infirmiera şi prosopul au dispărut.
A scârţâit un scaun. Şi o cizmă.
— Cum te simţi?
Mi-am închis ochii. Era mai plăcut să văd lumea cu inima.
— Poţi vorbi?
— Despre ce? - am rostit eu anevoie. - Despre frica dumitale de înec? Doar era să te îneci de două ori, aşa e?
— De unde ştii? - a zâmbit el, simţindu-se nelalocul lui.
— Prima oară în Ural. Înotai împreună cu alţi trei puştani, ai rămas în urmă şi, lângă pod, ai nimerit într-o bulboană. Te-a salvat un militar. Te-a prins de-o mână şi repeta întruna: „Ţin’te bine, mă, răpciugă”. Iar a doua oară era să te îneci în Marea Neagră. Ai plonjat de pe chei. Şi ai înotat spre mal, ca de

obicei. Niciodată nu o porneai de la mal înspre larg. Dar în urma dumitale a plonjat un câine vagabond, era mascota plajei. Simţise că ţi-e frică de înec, de aceea a înotat lătrând pe lângă dumneata, încercând să te ajute. Din cauza asta ai intrat în panică. Ai început să baţi apa cu braţele, te-ai avântat spre mal. Câinele lătra şi înota alături. Spaima te paralizase. Erai convins că animalul vrea să te înece. Ai început să înghiţi apă. Ţi-ai văzut familia — soţia, şezând într-un şezlong, şi fetiţa, cu o minge în mâini. Erau chiar la doi paşi. Înghiţeai apa sărată, începuseră să apară pe apă băşici. Şi, deodată, ai atins fundul apei cu picioarele. Şi te-ai ridicat. Respirând din greu şi tuşind, ai început să ţipi la câine: „Marş, potaie!" Şi l-ai stropit cu apă. Câinele a ieşit la mal, s-a scuturat şi a fugit la chioşcul unde Aşot-ologul făcea şaşlâk. Şi dumneata stăteai în apă pân'la brâu şi scuipai.

El înlemnise. În ochii lui cenuşiu-verzui se citea groaza. A înghiţit în sec. A tras aer în piept. L-a expirat:

— Ar trebui...

— Ce?

— Să mănânci.

Şi a ieşit cu mare iuţeală.

Iar eu mi-am amintit pentru prima oară de hrană. În celulă şi în spital îmi vârâseră în mâini nişte străchini cu ceva cenuşiu-maroniu. Dar nu mâncasem. Mă obişnuisem să mănânc doar fructe şi legume. Pâine nu mai mâncasem din '43.

Pâinea este o bătaie de joc la adresa seminţelor.

Ce poate fi mai rău ca pâinea? Doar carnea.

Pentru prima oară în acele două săptămâni doream, de fapt, să mănânc. Am chemat infirmiera.

— Nu pot mânca nici caşă, nici pâine. Dar aş mânca nişte grăunţe nemăcinate. Aveţi aşa ceva?

Ea a ieşit fără o vorba, s-a dus să-i raporteze colonelului. Prin grosimea peretelui de cărămidă l-am văzut cum, gârbov şi mahmur, a ridicat receptorul telefonului din cabinetul său:

— Grăunţe? Pă... daţi-i, dacă asta vrea. Doar de-astea vrea? Atunci, daţi-i ovăz.

Mi-au adus o strachină cu ovăz.

Zăceam şi ronţăiam.

Apoi am adormit.

Noaptea, a venit la mine colonelul. A închis uşa după el, s-a aşezat pe marginea patului.

— Nu m-am prezentat atunci - a început el să vorbească cu voce scăzută.

— Nu e nevoie. Eşti Lapiţki Viktor Nikolaevich

— Am înţeles, am înţeles... - a dat el din mână. - Ştii totul despre mine. Şi, probabil... despre toţi.

L-am privit. Şi-a descheiat gulerul tunicii, a oftat spasmodic şi mi-a şoptit:

— Nu-ţi fie frică, aici nu suntem ascultaţi. Ai putea... ai putea să-mi spui: voi fi sau nu arestat?

— Nu ştiu - i-am răspuns sincer.

A tăcut preţ de o clipă, apoi a tras cu coada ochiului în jur şi a şoptit precipitat:

— De opt zile şi opt nopţi n-am pus geană pe geană. Opt! Nu pot să adorm. Reuşesc să aţipesc câte o oră, cu barbital, apoi sar din pat ca ieşit din minţi. La noi se petrec mari schimbări. Au loc arestări. Sunt măturaţi toţi cei care au lucrat cu Beria şi cu Abakumov. Dar cine n-a lucrat cu ei? Şi dumneata ai lucrat cu eL

— Eu am lucrat pentru noi.

Doi prieteni de-ai mei de la secţia trei au fost arestaţi. Maslennikov şi-a pus capăt zilelor. Maslennikov! Îţi dai seama? S-a pornit mătura hruşciovistă... Mda...

Tăceam. Inima mea ştia ce vrea el. Asuda.

— Am supravieţuit celor două epurări, din ’37 şi din ’48. Am scăpat teafăr ca prin minune, n-am nimerit sub tăvălug. Pur şi simplu nu mai am puterea să supravieţuiesc încă unei epurări. Înţelegi dumneata, de opt zile şi opt nopţi nu dorm. De opt!

— Mi-ai mai spus asta.

— Da, da.

— Ce vrei de la mine?

— Eu... eu vreau... ştiu că eşti un autentic lucrător al serviciilor de informaţii. Un adevărat agent. Al cui — nu ştiu. Cred că al americanilor. Dar eşti un spion adevărat, autentic! Nu ca gingaşii noştri, pe care-i ard cu sutele măcelarii noştri, ca să-şi trădeze cauza. Îţi propun o înţelegere: te scot de-aici, iar dumneata mă ajuţi să plec peste graniţă.

— Sunt de acord — am răspuns prompt.

A rămas uluit. După ce şi-a şters sudoarea de pe frunte, a şoptit:

— Nu, înţelege, nu e vorba de o provocare ieftină, şi nu... nu e o aiureală de cekist nedormit. Îţi propun sincer asta.

— Înţeleg. Ţi-am spus doar — sunt de acord.

Lapiţid m-a privit ţintă. În ochii lui febrili a apărut sensul celor spuse de mine.

— Eram convins! - a şoptit el în extaz. - Nu ştiu... nu înţeleg de ce, dar eram convins!

Am privit în tavan:

— Şi eu eram convinsă că voi ieşi de aici.

Acesta era adevărul.

Colonelul Lapiţid m-a scos din izolatorul de la Lefortovo la 18 august 1953.

Ploua mărunt Am ajuns, cu maşina de serviciu a colonelului, la Gara Kazansld, unde el a abandonat maşina pentru totdeauna. Apoi am urcat într-un tren electric şi am călătorit până la Bîkovo, o suburbie a Moscovei. Acolo, în vila unor rude de-ale surorii Ius, locuiau Şro şi Zu.

M-au întâmpinat cu entuziasm, dar nu ca pe un înviat din morţi: inimile lor ştiau că trăiesc.

După ce l-am sugrumat pe colonelul Lapiţki, am consacrat două zile şi două nopţi comunicării între inimi. Inima mea mistuită de dor era cuprinsă de frenezie. Îmi beam, îmi beam fără-ncetare fraţii. Până la totală epuizare.

Noaptea, am îngropat cadavrul lui Lapiţki, iar dimineaţa am părăsit Moscova.

Trei zile mai târziu, în gara din Krasnoiarsk, ne aşteptau Aub, Nom şi Ră. Pe toţi aceştia îi întorseserăm la Viaţă Adr şi cu mine în beciurile Casei Mari.

Astfel am ajuns în Siberia.

Într-o dimineaţă mohorâtă de decembrie, inima mea s-a strâns de durere: în îndepărtata Moscovă fuseseră împuşcaţi Ha şi Adr. Maşinăriile din carne au oprit pe vecie inimile lor înflăcărate şi puternice.

Şi nu putusem împiedica asta.

Au trecut şase ani.

M-am întors la Moscova.

Trei dintre fraţi muriseră de moarte bună. Murise şi

bătrâna Ius. Lumina Dintâi, care strălucise în ei, se cuibărise în alte trupuri abia ivite pe Pământ. Şi noi trebuia să le găsim iarăşi.

Lagărul în care se extrăgea GHEAŢA a fost desfiinţat. Profesorii care argumentaseră importanţa cercetării „fenomenului gheţii tunguse” au fost calificaţi post-mortem drept pseudosavanţi, proiectul secret „GHEAŢA” a fost abandonat. A fost desfiinţată şi şaraşka unde se confecţionau ciocanele de gheaţă.

În pofida acestor probleme, frăţia se consolida şi creştea numeric. Rezerva de gheaţă asigurată încă de pe vremea lui Stalin ajungea pentru toţi. În 1959, le-am fost recunoscători *zeki*-lor din lagărul 312/500. Cu târnăcoapele lor puseseră bazele activităţii noastre viitoare. Metri cubi de gheaţă dormeau în instalaţii frigorifice şi în depozite subterane, aşteptându-şi clipa. O parte din gheaţă era trimisă peste hotare, prin vechile canale ale MGB-ului. Din gheaţa rămasă confecţionam ciocane.

Le puneam rar în funcţiune, pentru că activitatea de căutare a ALOR NOŞTRI se restrânsese. O desfăşuram mai mult la nivel local. Acum, lipsiţi de sprijinul MGB-ului, îi căutam cu mare precauţie pe Al NOŞTRI, pregăteam în detaliu fiecare acţiune. Gările, cinematografele, restaurantele, sălile de concert şi magazinele deveniseră locaţii principale pentru căutările noastre. Urmăream, răpeam şi loveam oamenii blonzi cu ochi albaştri. Dar cei mai bine ne mergea, nu se ştie de ce, cu bibliotecile. Acolo aflai întotdeauna mii de maşinării din carne, adâncite într-o sminteală tăcută: răsfoiau cu atenţie nişte file de hârtie acoperite cu litere. Asta le procura o satisfacţie ieşită din comun. Tomurile groase şi ferfeniţite fuseseră scrise de maşinării din carne de mult moarte, ale căror portrete spânzurau solemn pe pereţii bibliotecilor. Erau cărţi cu milioanele. Şi se înmulţeau necontenit, menţinând această sminteală colectivă, pentru ca milioane de morţi să se aplece plini de veneraţie asupra acelor file de hârtie moartă. După ce le citeau, se mortificau încă mai abitir. Dar printre aceste figuri mortificate se aflau şi ai noştri. La uriaşa Bibliotecă Lenin am găsit opt. La Biblioteca pentru Literatură Universală — trei. La cea de Istorie — patru.

Frăţia creştea.

În iarna anului 1959, în Rusia eram deja o sută optsprezece.

Au sosit vijelioşii ani '60.

Timpul a început să curgă mai repede.

Au apărut noi posibilităţi, s-au deschis noi perspective.

Ai noştri au început să avanseze pe linie de serviciu, să ocupe funcţii de răspundere. Frăţia a pătruns din nou în elita sovietică, dar de această dată pornind de jos. Au apărut trei noi fraţi în Consiliul de Miniştri şi unul în CC al PCUS. Sora Cifre a devenit ministrul culturii în Letonia, fraţii Ent şi Bo au ocupat funcţii de conducere în Ministerul Comerţului Exterior, sora Ug s-a căsătorit cu comandantul trupelor PVO[76], fratele Ne a ajuns directorul Teatrului Malîi.

Realizarea cea mai de seamă a fost însă aceea că fraţii Aub, Nom şi Mir au înfiinţat în Siberia o societate ştiinţifică având ca obiect de activitate studierea FMT (fenomenul meteoritului tungus). Societatea funcţiona sub egida Academiei de Ştiinţe şi era finanţată de stat. Aproape an de an se organizau expediţii la locul prăbuşirii meteoritului.

Şi blocurile de gheaţă au început din nou să ia calea Moscovei.

Lucram.

În anii ’70, forţa frăţiei a crescut.

Un frate novice, Leci, a ajuns şeful CAER-ului. Uimitor a fost faptul că fiica şi nepotul lui s-au vădit a fi tot de-ai noştri. Era primul caz în care descopeream o familie vie. Leci, Mart şi Bork au devenit reazemul de nădejde al frăţiei în cadrul nomenclaturii sovietice. CAER-ul lucra pentru noi. Mulţumită lui Leci, am stabilit contacte strânse cu ai noştri din Europa de Est. Am început să le livrăm gheaţa direct, ocolind canalele conspirative create de Ha pe vremea lui Stalin.

Eu am obţinut un mic post de conducere în cadrul CAER.

Asta îmi permitea să călătoresc în ţările socialiste. Am văzut chipurile fraţilor noştri europeni. Le-am cunoscut inimile. Deşi vorbeam limbi pământene diferite, ne înţelegeam perfect unul pe celălalt.

Ştiam CE aveam de făcut şi CUM.

---

76 *Pribaltiiskii Voennîi Okrug* —Regiunea Militară Pribaltica (rus.).

Frăţia creştea.

În 1980, în Rusia eram şapte sute optsprezece.

Iar în lume — două mii patru sute cinci.

Anii optzeci ne-au adus multe griji şi necazuri.

A murit Brejnev. Şi a început redistribuirea puterii, fenomen tradiţional în Rusia. Cei patru fraţi şi-au pierdut funcţiile sus-puse din CC al PCUS şi din Consiliul de Miniştri. Trei dintre noi, care lucrau la Gosplan[77], au fost retrogradaţi. Fratele Iot, marcant personaj în cadrul VŢSPS[78], a fost exclus din partid pentru „favoritism" (îi avansase prea cu zel pe ai noştri în conducerea sindicatelor). Cei doi fraţi din Ministerul Comerţului Exterior au căzut în timpul campaniei anticorupţie şi au fost condamnaţi la ani grei de închisoare. Surorile Fed şi Ku şi-au pierdut posturile din CC al Comsomolului din cauza „comportamentului imoral" (au fost surprinse în timpul unei discuţii inimă la inimă). Iar Şro, fratele meu credincios şi intransigent, a primit o condamnare pentru pricinuire de vătămări corporale grave (unul dintre cei loviţi s-a smuls din legături, a fugit şi l-a denunţat).

Dar Leci a scăpat nevătămat.

Şi doi dintre ai noştri, Uî şi Im, au ajuns colonei KGB.

Gheaţa era extrasă şi trimisă în douăzeci şi opt de ţări.

Şi ciocanele de gheaţă loveau în inimi.

Au murit Andropov şi Cernenko.

A venit la putere Gorbaciov.

A început epoca Glasnosti-ului şi a Perestroikăi.

URSS-ul a început să se prăbuşească. A fost desfiinţat CAER-ul. Şi, aproape concomitent, a murit Leci. A fost o mare pierdere pentru noi. Inimile noastre s-au despărţit cu căldură de marele Leci. A făcut foarte multe pentru frăţia noastră.

În ţară, partidul îşi pierdea pe zi ce trece puterea. În eşaloanele superioare ale puterii s-a instaurat panica: nomenclatura sovietica simţea în democratizarea iminentă un pericol de moarte, dar nu putea face nimic.

Au luat fiinţa întreprinderile private. Cei mai destupaţi reprezentanţi ai nomenclaturii au început să intre în afaceri.

---

77 *Gusudarstvennîi Planovîi Komitet* — Comitetul de Stat al Planificării (rus.).

78 *Vsesoiuznîi Ţentralnîi Sovet Professionalnîh Profsoiuzov* — Consiliul Unional Central al Uniunilor Profesionale (rus.).

Folosindu-şi vechile relaţii, au făcut avere rapid.

Şi AI NOŞTRI s-au orientat rapid. S-a decis înfiinţarea unor firme de comerţ, a unor bănci şi a unor societăţi pe acţiuni.

În august 1991, URSS-ul s-a destrămat.

Ca o ironie a soartei, în acea zi, eu, împreună cu alţi trei fraţi, ne aflam în Piaţa Lubianka şi asistam la demolarea statuii lui Dzerjinski. Când l-au legat cu cabluri de oţel şi l-au ridicat în văzduh, mi-am amintit arestul, celula-frigider, interogatoriile, şerpii de chihlimbar, chipurile pline de ură şi inimile moarte ale anchetatorilor.

Acţiunea de demontare a statuii era condusă de un flăcău bălai, în tricou de marinar şi cu cască de tanchist. Avea ochi albaştri. Am făcut cunoştinţă cu el şi, peste două ore, într-un beci special amenajat, l-am lovit pe Serghei. Şi inima lui i-a rostit adevăratul nume: Dor.

Şi astfel, Dzerjinski ne-a ajutat să găsim un frate.

Au trecut ca-n zbor impetuoşii ani nouăzeci.

A început epoca veselă şi teribilă a lui Elţîn:

Pentru frăţie au fost timpuri de aur. Am realizat ceea ce visasem: am pătruns în sistem, am înfiinţat structuri financiare puternice, am pus bazele unor întreprinderi mixte.

Dar principalul succes al frăţiei a constat în plasarea alor noştri în structurile de vârf ale puterii.

Fratele Uf, descoperit la sfârşitul anilor ’70 la Leningrad, a reuşit ca, în doi ani, să facă o carieră fantastică: de la doctor docent într-un institut de management economic la vicepremier. El răspundea de reformele economice şi de privatizarea proprietăţii de stat. Vânzarea sutelor de fabrici şi uzine trecea prin mâinile lui. Practic, în prima jumătate a anilor ’90, el a fost stăpânul patrimoniului imobiliar al Rusiei.

Aportul lui la cauza frăţiei este incomensurabil. Mulţumită roşcovanului Uf am devenit efectiv independenţi din punct de vedere financiar. Problema banilor a fost, în ce ne priveşte, rezolvată pentru totdeauna. Iar banii, pe planeta maşinăriilor din carne, mişcau totul.

L-am binecuvântat pe roşcovanul Uf.

Inima lui, nu foarte mare, dar frenetică, vorbea adesea cu a mea.

Uf conducea aripa radicală a frăţiei. Radicalii se străduiau

să sporească prin orice mijloace numărul alor noştri şi să apuce astfel Grandioasa Transfigurare.

Spre deosebire de ei, noi nu eram atât de egoişti şi acţionam cu gândul la generaţiile viitoare.

Dar prin uriaşul salt economic realizat de el, Uf a apropiat viitorul: la 1 ianuarie 2000, în întreaga lume NOI eram în număr de 18.610.

Şi pentru întâia oară am început să cred că VOI SUPRAVIEŢUI!

Am sărbătorit Anul Nou într-un cerc restrâns, la vila din afara oraşului a lui Uf. Dintre toate sărbătorile maşinăriilor din carne, era unica acceptată de noi: fiecare Nou An ne apropia de Grandioasa Transfigurare.

După o scurtă discuţie de la inimă la inimă, ne-am aşezat în cerc pe covor în jurul unui munte de fructe şi am mâncat în tăcere. De regulă, ne străduiam să nu vorbim între noi în graiul maşinăriilor din carne.

Şi, fără veste, Uf a încremenit cu o prună în mână. Şi-a mijit ochii de un albastru cenuşiu, gura mică şi îndărătnică i s-a întredeschis:

— Peste un an şi opt luni vom deveni raze ale luminii!

Am încremenit. Au încremenit şi ceilalţi.

Uf ne-a îmbrăţişat cu o privire pătrunzătoare. Şi a adăugat cu fermitate:

— Ştiu!

Într-o clipă, ochii i s-au umezit, buzele au prins să-i tremure, pruna i-a scăpat dintre degete. Lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji.

M-am aruncat asupra lui, l-am îmbrăţişat.

Şi, scăldată în lacrimi, am început să-i sărut mâinile pistruiate.

M-am trezit, ca de obicei, dimineaţa.

Din cauza atingerilor delicate ale surorii Tbo. Mâinile ei îmi mângâiau faţa.

Şi mi-am amintit pe dată: astăzi e o zi deosebită. Ziua Cuvântului de Bun Sosit.

Am deschis ochii: spaţiosul meu dormitor cu pereţi de un albastru delicat şi cu tavan auriu, chipul luminat de ochi albaştri al lui Tbo, mâinile ei moi. Răzbătea muzică în surdină.

Tbo mi-a dat la o parte pătura. Eu m-am întors pe burtă. Mâinile surorii au început să-mi maseze trupul deloc tânăr.

Au intrat fără zgomot fraţii Mef şi Por. Au aşteptat ca Tbo să termine masajul, apoi m-au ridicat şi m-au dus pe braţe în baie. Acolo m-au ajutat să-mi uşurez intestinele şi băşica udului. Apoi m-au cufundat în cada plină cu lapte fierbinte de vacă. După zece minute m-au scos, m-au limpezit de lapte, mi-au fricţionat pieptul cu ulei de susan, mi-au aplicat pe faţă o mască din sperma unor maşinării tinere din carne. Sora Vihe mi-a aranjat părul, m-a machiat. M-au mutat în dressing, unde Vihe m-a ajutat să-mi aleg rochia pentru astăzi.

Pentru această zi specială m-am îmbrăcat din cap până-n picioare în albastru. Am ales o rochie din crepdeşin de un albastru nu prea strident, o tocă din mătase albastră, cu voaletă albastră, cizmuliţe albastre de lac, cercei şi brăţară cu peruzele.

Am fost transportată în sufragerie.

Spaţioasă, semicirculară, aceasta era zugrăvită în aceleaşi tonuri de auriu şi azuriu. Liliac şi trandafiri albi erau aşezaţi în patru vaze de aur. În spatele ferestrelor vaste se înălţa, verde, pădurea de brazi.

O dată aşezată la masa pe care se afla un serviciu de masă de aur, am întins mâinile. Mef şi Por mi le-au înfăşurat pe dată în şervete umede şi calde. Fratele Rat mi-a oferit un platou cu fructe tropicale. A intrat fratele Ga — unul din cei şase secretari ai mei. A început să-mi citească buletinul informativ.

În vreme ce-l ascultam, mâncam fără grabă.

A terminat de citit şi s-a îndepărtat.

După ce am servit masa, mi-am întins din nou mâinile. Şi, din nou, două şervete umede mi le-au înfăşurat.

Am fost mutată apoi în încăperea destinată comunicării între inimi. Era circulară şi lipsită de ferestre. Pereţii încăperii erau împodobiţi cu jasp albastru.

În centrul încăperii stăteau aşezaţi în genunchi trei fraţi în pielea goală. M-am lăsat în genunchi alături de ei. Mâinile lor m-au înlănţuit.

Inimile noastre au prins să-şi vorbească.

Le-am învăţat cuvinte noi.

Dar nu a durat mult: îmbrăţişările noastre s-au despletit cu dulce geamăt şi am fost transportată în camera de odihnă.

Liniştită, cu mobilier moale, auriu şi azuriu, odaia era îmbibată de arome exotice. În vreme ce stăteam semirăsturnată într-un fotoliu moale, mi-au fost masate mâinile. Apoi am băut un ceai din ierburi de Altai.

A intrat secretarul.

Am înţeles: era timpul.

Am fost scoasă din clădire. În faţa peronului din marmură staţiona maşina mea bleumarin blindată şi cele două maşini de escortă. Ultimele petice de zăpadă se topiseră, o iarbă tânără străpungea gazonul. O ciocănitoare păcănea într-o creangă uscată. Grădinarul Ef refăcea piramida din grădina de piatră. Un agent de pază înarmat cu mitralieră se preumbla pe lângă poartă.

Am fost instalată în maşină.

Şi am pornit spre Moscova.

Limuzina masivă se deplasa fără zgomot, legănându-mă uşor. Mă uitam pe geam. Adoram suburbiile Moscovei, această uimitoare combinaţie între natura sălbatică şi aşezările sălbatice. Aici, viaţa pământeană îmi părea mai puţin cumplită. Drumul trecea printre masive împădurite, iar printre arbori apăreau, pentru o clipă, siluetele vilelor. La fel apăreau şi în urmă cu patruzeci de ani. În suburbiile Moscovei nimic nu se schimbase de pe vremea lui Stalin. Doar împrejmuirile erau mai înalte şi mai pricopsite.

În schimb, Moscova era cu totul alta. Se răsfirase în toate direcţiile. Devenise prea multă.

Rulând pe Şoseaua Rubliov, am trecut pe lângă nişte case din panel. Maşinăriile din carne le socoteau hidoase, preferând casele din cărămidă. Dar, la urma urmei, ce este o casă omenească? Un spaţiu organic înspăimântător. Dorinţa, materializată în piatră, fier şi sticlă, de a te ascunde de Cosmos. Un sicriu. În care omul este deşertat din uterul matern.

Ei toţi îşi încep viaţa în sicrie. Pentru că sunt morţi din naştere.

Priveam ferestrele caselor din panel: mii de sicrie identice.

În fiecare dintre ele se pregătea de moarte o familie de maşinării din carne.

Ce fericire că NOI suntem altfel!

După ce am străbătut strada Mosfilmovskaia, limuzina a

virat spre Colinele Vorobiovî. Aici se întindea, ca de obicei, un spaţiu pustiu şi vast. Numai clădirea Universităţii de Stat din Moscova se înălţa ca un monument al timpurilor staliniste.

Câteva viraje line şi ne-am apropiat de clinica noastră de reabilitare. A fost construită în urmă cu cinci ani. Aici i-am internat pe fraţii şi surorile nou-descoperiţi. Aici le-au fost tratate rănile pricinuite de ciocanele de gheaţă.

Sora Haro a împins un cărucior spre maşina mea. Am fost ajutată să mă aşez în el şi am fost transportată în clinică. Pe culoar am fost întâmpinată de experimentatele Mer şi Ire. Le-am salutat inimile printr-un impuls.

— Sunt pregătiţi - m-a informat Mer.

Am fost transportată în salon.

Acolo, într-un pat mare, alb, erau culcaţi trei novici. Erau extenuaţi de plânsul inimilor, care, vreme de o săptămână, le zguduise inimile.

Inima mea a prins să tragă cu grijă de aceste trei inimi abia trezite.

În jumătate de minut, aflasem totul despre ei.

Când s-au trezit, eu am prins a vorbi:

— Ural, Diar, Moho. Eu sunt Hram. Vă urez bun venit. Inimile voastre au plâns în hohote şapte zile. A fost un plâns de durere şi ruşine pentru fosta voastră viaţă moartă. Acum. inimile voastre s-au purificat. Nu vor mai plânge. Ele sunt pregătite acum să iubească şi să vorbească. Acum. inima mea le va spune inimilor voastre primul cuvânt în cel mai important grai. În graiul inimilor.

Cei trei novici m-au privit.

Şi inima mea a prins să le vorbească.

Partea a treia

INSTRUCŢIUNI PRIVIND MODUL DE EXPLOATARE A COMPLEXULUI TERAPEUTIC „LËD“[79]

1. Despachetaţi cutia.

2. Scoateţi din cutie *casca video, vesta, mini-congelatorul, computerul, cablurile de conectare.*

3. Conectaţi imediat mini-congelatorul la reţea, pentru a preîntâmpina topirea gheţii. Reţineţi: acumulatorul poate menţine în mini-congelator temperatura necesară maximum *72 de ore.*

4. După ce aţi luat cunoştinţă de recomandările înscrise la punctul *Contraindicaţii* şi sunteţi convins că sistemul terapeutic „LËD“ nu vă este contraindicat, izolaţi-vă într-o cameră liniştită şi încuiaţi uşa, pentru ca nimeni să nu vă poată deranja în timpul şedinţei. Descoperiţi-vă partea superioară a corpului, îmbrăcaţi vesta, fixaţi-o pe spate şi pe umeri cu ajutorul curelelor. Mecanismul percutor trebuie să se afle exact în centrul sternului. Deschideţi mini-congelatorul, scoateţi din el unul din cele 23 de fragmente de gheaţă. După ce despachetaţi fragmentul din ambalajul de polietilenă, instalaţi *gheaţa* în locaşul percutorului, fixând-o cu ajutorul suportului. Racordaţi complexul „LËD“ la cabluri. Conectaţi ştecherul computerului la priză. Aşezaţi-vă cât mai comod. Relaxaţi-vă. Încercaţi să nu vă gândiţi la probleme colaterale. Luaţi în mâna dreaptă cablul pe care se află *butoanele de comandă.* Apăsaţi butonul *ON*. După ce v-aţi convins că percutorul loveşte cu borna de gheaţă în centrul *sternului*, puneţi-vă pe cap casca video. O şedinţă a sistemului terapeutic „LËD“ durează între două şi trei ore. Dacă în timpul şedinţei simţiţi o stare de disconfort, apăsaţi butonul *OFF*, care se deosebeşte de butonul *ON* prin suprafaţa sa prevăzută cu asperităţi.

5. La încheierea şedinţei, scoateţi-vă casca video şi vesta, deconectaţi sistemul. După ce vă întindeţi la orizontală, încercaţi să vă relaxaţi, gândindu-vă la Veşnicie. După ce vă calmaţi, ridicaţi-vă. Demontaţi din cască pompele de aspirare a

---

79 În original, transcrierea fonetică, în grafie latina, a cuvântului rusesc liod — „gheaţa".

lacrimilor, spălaţi-le cu apă călduţă, ştergeţi-le şi remontaţi-le în casca video.

CONTRAINDICAŢII

Sistemul terapeutic „LËD“ este *categoric* contraindicat persoanelor suferind de afecţiuni cardio-vasculare, tulburări ale sistemului nervos, afecţiuni psihice, femeilor gravide şi celor care alăptează, alcoolicilor, consumatorilor de droguri, invalizilor de război, precum şi copiilor şi tinerilor sub 18 ani.

PRECAUŢII

1. Nu se recomandă efectuarea a mai mult de două şedinţe în 24 de ore.

2. Dacă, după şedinţă, resimţiţi o stare de disconfort, adresaţi-vă firmei „LËD“. Medicii şi tehnicienii noştri vă vor face recomandările necesare. Reţineţi: complexul terapeutic este destinat *terapiei individuale.*

3. În cazul în care aţi întrerupt o şedinţă, îndepărtaţi în întregime gheaţa neutilizată din percutor. Pentru continuarea şedinţei este necesară instalarea unui *nou* fragment de gheaţă.

4. Nu expuneţi utilajul acţiunii directe a razelor solare, umezelii şi temperaturilor scăzute.

Gheaţa necesară pentru completarea mini-congelatorului dvs. poate fi procurată de la magazinele firmei „LËD“.

CONSIDERAŢII ŞI SUGESTII ALE PRIMILOR UTILIZATORI AI SISTEMULUI TERAPEUTIC „LËD“

Leonid Batov, 56 de ani, regizor de film

Până în această zi, am fost un adversar convins şi principial al progresului şi am tratat cu dispreţ toate îndoielnicele invenţii ale veacului nostru super-tehnologizat, care ne promit „fericirea şi raiul pe pământ“. Şi asta nu din pricina convingerilor mele „verzi”. Mai curând, asta izvora din logica însăşi a vieţii mele şi din opera mea. Am dus o viaţă destul de retrasă, am trăit la ţară, comunicam cu un grup restrâns de tovarăşi de idei. O dată la patru ani făceam un film. Mulţi critici numeau filmele mele „elitiste”, „ermetice”, chiar „arogant-limitative”. Aveau dreptate: întotdeauna am militat pentru elitismul în artă, pentru ideea că „filmul nu este pentru toţi”. Consideram Hollywood-ul principalul meu duşman, acest uriaş „McDonald’s” care a inundat lumea cu fast-food-uri cinematografice de calitate îndoielnică. Idoli şi dascăli mi-au fost Eisenstein, Antonioni, Hitchcock. Din punct de vedere al convingerilor politice, eram anarhist, adept al lui Bakunin şi Kropotkin, aceşti luptători împotriva maşinăriei depersonalizate a statului. I-am susţinut activ pe „verzi”, chiar am participat la două dintre acţiunile lor. M-am născut şi am trăit într-un stat totalitar şi întotdeauna am fost încordat lăuntric, aşteptând o agresiune din afară.

De ce vorbesc acum despre convingerile mele politice? Pentru că în om totul este interconectat. Etica şi estetica, hrana şi atitudinea faţă de vieţuitoare. Exact acesta este genul de încordare pe care îl simţeam în această dimineaţă, când curierul mi-a adus sistemul „LËD“. Reprezentanţii firmei producătoare mi-au telefonat în câteva rânduri şi au insistat mult să primesc acest cadou. Iniţial, fireşte, am refuzat. Eram satul până-n gât de reclama care se face acestui sistem şi, în general, de toată zarva stârnită în ultimele luni pe tema asta de

mass-media noastră. Repet, nu am crezut niciodată în „raiul pe pământ” — nici în viaţă, nici în artă. Pe de altă parte, tam-tamul din mass-media pe tema „falimentului industriei cinematografice mondiale” după apariţia acestui sistem, compararea lui cu o torpilă capabilă să scufunde Hollywood-ul, au trezit în mine o anume curiozitate profesională. Bref, după ce am primit cutia cu sistemul, mi-am luat micul dejun, mi-am băut tradiţionala cană de ceai din fructe, mi-am tras bătrânul meu fotoliu din piele în mijlocul camerei, m-am aşezat în el şi am urmat punct cu punct instrucţiunile. Mi-am pus casca şi am apăsat pe butonul *ON*. Iniţial, în faţa ochilor aveam o beznă de nepătruns. Dar ciocănelul cu gheaţă a început să-mi bată uniform în stern. A trecut un minut, au trecut două. Stăteam şi mă holbam la beznă. Iar ciocănelul de gheaţă îmi tocănea în piept. Situaţia asta era, într-un fel, tulburătoare şi ridicolă. Mi-am amintit cum, în copilărie, pe când locuiam în provincie, în dumbrava noastră vieţuia o ciocănitoare uriaşă. Nimeni dintre ai noştri nu văzuse la viaţa lui ciocănitori atât de mari, nici tata, nici vecinii. Era uriaşă, neagră, cu picioarele albe flocoase şi avea capul alb. Toţi se duceau în dumbravă să vadă ciocănitoarea aceea uriaşă. Într-un sfârşit, careva a zis că asta-i ciocănitoare canadiană, că-n Rusia nu se prăsesc nicăieri asemenea ciocănitori. Că probabil a scăpat de la grădina zoologică sau a adus-o cineva şi n-a mai luat-o când a plecat. Lucra ca o jucărie mecanică, ciocănea fără-ncetare. Şi atât de tare, atât de sonor. Ciocănitul ei mă şi trezea dimineaţa din somn.

Şi alergam s-o privesc. Şi ea n-avea frica de nimeni, îşi vedea de treaba ei. Atâta ne obişnuiserăm cu ciocănitoarea cea neagră, că-i dădusem şi-un nume, Stahanov[80] îi spuneam. Mai apoi, un derbedeu de pe strada vecină a ucis ciocănitoarea cu o piatră. Şi a spânzurat-o cu capul în jos de-un copac. Doamne, ce-am mai plâns. Poate chiar aceea a fost ziua în care am devenit „verde“... Şi, brusc, amintindu-mi de ciocănitoarea moarta şi tot privind în beznă, am început să plâng. Şi inima mi-a fost cuprinsă de atâta dogoare şi încordare, cum se întâmplă doar în copilărie, când trăirile îţi sunt sincere. Mi s-a

---

80 Stahanov, D. G., miner din Donbass care, în noaptea de 30 spre 31 august 1935, a realizat o normă de producţie record, ceea ce a generat mişcarea de masă „stahanovistă“ a întrecerilor socialiste.

făcut o milă covârşitoare de ciocănitoare şi, în general, de toate vieţuitoarele. Lacrimile au început să-mi curgă din ochi. Şi în cască au intrat imediat în acţiune aspiratoarele de lacrimi. Era o senzaţie plăcută, îmi aspirau delicat lacrimile. Iar eu mă zbuciumam în accese de compasiune pentru întreaga omenire. Şi ciocănelul tocănea, tocănea, dar eu de-acum nu mai simţeam lovituri, ci o blândă apăsare în mijlocul pieptului. Aceste accese de compasiune faţă de vieţuitoare se rostogoleau asupra mea ca nişte valuri care se izbesc de ţărm. Şi fiecare nou val se sfârşea cu lacrimi, care dispăreau pe loc în aspiratoare. Ciocănelul a început să lovească mai iute, valurile au început să mă izbească mai des şi, într-un final, asupra mea s-a năpustit un torent continuu. O cascadă de compasiune. Hohotele de plâns mă zgâlţâiau pur şi simplu. A fost ceva fenomenal. Ultima oară am plâns în halul ăsta acum şaisprezece ani, când a murit mama. Nu ţin minte cât a durat asta — o jumătate de oră sau o oră. Dar nu m-a încercat nici un fel de spaimă sau disconfort. Din contră, îmi făcea plăcere să plâng în hohote, asta îmi purifica sufletul. M-am lăsat întru totul în voia acestor accese. Într-un final, treptat, hohotele au încetat, m-am calmat. Ciocănelul bătea într-un ritm atât de rapid, încât aveam senzaţia că în piept mi se deschisese o fantă care ajunge la inimă. Sentimentul de compasiune universală a fost înlocuit de un sentiment de incredibilă linişte şi fericire. NICIODATĂ în viaţă nu mă simţisem atât de liniştit şi de fericit! Şi, în acel moment, pe ecranul interior al căştii video a apărut în faţa ochilor mei o imagine. Mai curând, nu a apărut, ci a explodat — luminos, amplu, viguros. În faţa mea se întindea o insulă stâncoasă, într-un ocean. Se înălţa din ocean ca un platou şi avea o formă aproape circulară şi diametrul de câţiva kilometri. Şi pe malul acestei insule stăteam în picioare eu, ţinându-mă de mână cu nişte oameni în pielea goală, aflaţi alături de mine. Mâna mea stângă mi-o ţinea o fetiţă, pe cea dreaptă — un bărbat vârstnic. La rândul lor, ei se ţineau de mâini cu alţi oameni. Şi toţi laolaltă alcătuiam un cerc uriaş, care împrejmuia insula. Am înţeles, nu ştiu în ce fel, că noi, cei din cerc, suntem în număr de exact douăzeci şi trei de mii. Stăteam în picioare, încremeniţi locului. La picioarele noastre plescăia oceanul. Soarele strălucea la zenit. Un cer de un albastru orbitor se întindea deasupra noastră. Eram cu toţii goi, aveam

toţi ochi albaştri şi păr blond. Şi aşteptam cu SUBLIMĂ veneraţie ceva. Şi această clipă de aşteptare a unui eveniment grandios se prelungea, se prelungea. Părea că timpul s-a oprit în loc. Şi, brusc, în inima mea s-a trezit ceva. Şi inima mea a prins să vorbească într-un cu totul alt grai. Era cutremurător! Inima mea vorbea! Pentru prima oară în viaţă am simţit-o APARTE, ca pe un organ de sine stătător. Ea îi simţea pe toţi cei prinşi în cerc, simţea inima fiecăruia dintre ei. Şi toate inimile, toate cele DOUĂZECI ŞI TREI DE MII DE INIMI au prins să vorbească la unison! Ele repetau nişte cuvinte noi, deşi nu erau nişte cuvinte în sens fonetic, erau un fel de impulsuri energetice. Aceste impulsuri au crescut în intensitate, s-au multiplicat, înălţând parcă o piramidă nevăzută. Şi când numărul acestor impulsuri a ajuns la douăzeci şi trei, s-a petrecut fenomenul cel mai zguduitor. Ceva ce nu poate fi exprimat în nici o limbă, întreaga lume vizibilă care ne înconjoară a început deodată să dispară şi să pălească. Dar nu era câtuşi de puţin ca la cinematograf, când un cadru devine neclar din cauza diafragmei deschise prea mult. Lumea DISPĂREA efectiv, adică se descompunea în atomi şi particule elementare. Şi trupurile noastre, laolaltă cu ea. Era NEVEROSIMIL de plăcut: o uriaşă alinare după decenii de viaţă terestră. Dispăream, dispăream treptat, şi, brusc, şuvoaie de lumină

Galina Uvarova, 38 de ani, deputat în Duma de Stat

Ieri am primit un cadou-surpriză din partea firmei „LËD“ — complexul cu acelaşi nume. Vâlva stârnită în urmă cu nouă luni de acest proiect s-a încheiat cu o naştere fericită — a venit pe lume încă un vlăstar al înaltei tehnologii. În prezenţa soţului, a fiului şi a câtorva prieteni, am verificat pe propria-mi piele acţiunea acestei „minuni a secolului XX”, cu ajutorul căreia inventatorii ei intenţionează „să rezolve problema alienării din lumea noastră complexă”. După ce mi-am pus casca şi am conectat aparatul, am început să aştept. „Gheaţa-minune”, montată în ciocănelul mecanic, a început să-mi lovească pieptul. Primele minute s-au scurs în tăcere şi beznă. Când se află în stare de aşteptare şi în beznă deplină, omul începe, de

regulă, să-şi amintească diverse întâmplări. Eu, nu ştiu de ce, mi-am amintit cum tata m-a dus odată la ţară, la nişte rude de-ale lui. Aveam zece ani. Rudele au tăiat special în cinstea noastră un viţel. Îl chema Borka. Şi eu am văzut în cămară capul viţelului. M-au cuprins groaza şi spaima. Am fugit din cămară. Iar la masă, mătuşa mea m-a întrebat deodată, zâmbind: „Ei, ce zici, e gustos Borka?” Şi atunci am început să plâng. Apoi, deodată, m-a cuprins o tristeţe de moarte. Şi m-am pus pe plâns în nenorocita aceea de cască. Probabil şi-a spus cuvântul tensiunea nervoasă acumulată în timpul campaniei electorale, Soţul meu a început să mă zgâlţâie de umăr, dar eu l-am respins cu brutalitate, ceea ce nu mi-am permis niciodată.

Apoi lacrimile mi s-au pornii cu îndoita putere, curgeau şuvoaie. Pur şi simplu ajunsesem la capătul puterilor. Când toate astea au luat sfârşit, a apărut o imagine — stăteam toţi în cerc, prinşi de mâini, În pielea goală. Şi totul în jur a început deodată să dispară. Şi ne-am transformat în raze de lumină.

Serghei Krivoşeev, 94 de ani, pensionar

M-a bucurat foarte mult şi m-a încurajat sistemul „LËD“, care mi-a fost dăruit gratis. Datorită lui simt acum curaj şi optimism. L-am încercat în ziua de 18 octombrie. Mai exact: la ora 14:30 am conectat tot, m-am aşezat pe un scaun. M-au ajutat: fiul, soţia fiului. La început nu a fost nimic. Am aşteptat. Apoi am simţit o frământare plăcută. Şi, mai cu seamă: mi-am amintit multe dintre cele cu totul uitate. Mi-am adus aminte de o întâmplare din 1926, eram un băiat necopt, şi tata m-a luat cu el la vânătoare. Era pe lacurile de lângă Vîşnee Volociko. Tata şi trei prieteni, colegi de-ai lui de serviciu, au mers atunci la vânătoare de raţe sălbatice. Şi într-o singură dimineaţă au împuşcat o lotcă aproape plină de raţe. Lotca era trasă-n stufăriş, lângă mal. Eu stăteam în lotcă. Şi cei doi câini ai noştri, Antanta şi Kolceak, înotau după raţele lovite, dacă ele cădeau în lac, sau le căutau prin stufăriş. După asta, vânătorii au chemat câinii la ei şi eu am rămas singur în barcă, cu raţele moarte. Şi nu înţeleg de ce, dar tare mi s-a făcut milă de raţe. Erau atât de frumoase. Dar lucrul cel mai înfricoşător pe care l-am înţeles atunci a fost că nimeni şi niciodată nu le va mai

putea însufleţi. Şi-am plâns amarnic. Am plâns de n-am mai ştiut de mine. Şi iarăşi am plâns. Şi tare am mai ostenit. Şi mi-am venit în fire pe malul unui lac uriaş. Stăteam acolo laolaltă cu alţi oameni. Şi toţi treceam uşor într-o aşa curată lumină.

Andrei Sokolov, 36 de ani , deocamdată şomer

Lepădăturilor, ar trebui să vă spânzure de scule, să nu mai tâmpiţi oamenii la cap. Împuţita asta de GHEAŢĂ e o născocire de-a iudeo-masonilor, care vor să înrobească întreaga omenire. Nu le-ajunge că au înjosit Rusia, au crucificat-o şi vor s-o taie bucăţi şi s-o vândă ca pe carnea de urs, acum vor să ni se împlânte şi în sfera mentală. Îşi aleg oamenii „necesari”, le fac cadou porcăria asta. Numai că nu sunt eu omul potrivit pentru porcăria asta. Sistemul ăsta de rahat este opium pentru poporul rus. Cu el vor să ne tâmpească pe toţi, şi după ce o să ajungem toţi nişte handicapaţi, or să ne-aducă trupe din nenorocitul ăla de ONU şi-or să pună tunurile pe Kremlin. Şi-o să vorbim toţi englezeşte. E un sistem de căcat. La început am bocit ca toţi dracii, că mi-am adus aminte cum am îngropat-o pe mititica de sor-mea, a murit la fermă, electrocutată, şi după aia am văzut o blestemăţie — că stau laolaltă cu nişte ţtoarfe şi nişte poponari în fundul gol! Şi nici măcar nu le era ruşine. Şi, culmea, nici mie nu-mi era ruşine. Şi după asta — dispare tot, şi ceva, un fel de mare lumină

Anton Beliavski, 18 ani, student

În ziua de 10 septembrie, sora mea mi-a spus că mă număr printre cele două sute treizeci de persoane cărora firma „LËD“ le face cadou supersistemul creat de ea. Iniţial, nu am crezut, dar sora mea mi-a arătat ziarul în care scria asta. Super! Am auzit atâtea despre sistemul ăsta, s-a vorbit întruna despre el la TV, s-a scris în ziare şi reviste. Am văzut şi un reportaj despre firma „LËD“, despre istoricul ei neobişnuit, despre felul în care cei de la firmă au pus pe roate în Siberia o puternică industrie a Gheţii Sintetice Tunguse, şi că firma este foarte prosperă, dar că Rusia deţine doar 25 la sută din acţiuni, şi că tipii vor să

provoace o revoluţie în industria video şi cinematografica, sa desfiinţeze vechili) cinematograf, sa realizeze ceva absolut nou, care-o sa ne ia maul. M-au sunat, apoi mi-au adus cutia. Am deschis-o împreuna cu sora mea, în cutie erau un computer, o cască şi o vestă. Şi un fel de lădiţă-congelator. În congelator erau douăzeci şi trei de bucăţele de gheaţă. Mi-am scos tricoul, m-am aşezat pe canapea, sora mea m-a ajutat să-mi pun vesta. Am pus în ciocănel o bucăţică de gheaţă, am făcut legăturile la computer, la cască, am conectat totul la reţea, mi-am pus casca şi am pornit sistemul. Casca are, în general vorbind, un design super, leit casca lui Darth Vader. Interiorul e confortabil, moale. La început, nu s-a întâmplat nimic. Doar ciocănelul acela a început să mă lovească în piept cu gheaţa. Dar nu era deloc dureros. M-am relaxat, în cască era beznă ca-n tanc. Un minut, două, cinci. Nimic! Deja mă gândeam — gata, e clar, ne-au trombonit! Sora mea stătea lângă mine, eu apucasem deja să-i spun: „Maşa, ne-au tras în piept”. Dar, brusc, mi-am amintit nu ştiu de ce de o întâmplare. Când aveam paisprezece ani, am avut prima criză de astm. Criza asta s-a produs dis-de-dimineaţă. Sub ferestrele noastre se instala nu ştiu ce conducta şi nenorociţii ăia începeau să bubuie-n asfalt de la cinci dimineaţa. Aveau un compresor pentru ciocane de abataj, îl porneau şi ăsta începea să duduie ritmic — dum, dum, dum! Şi chiar în dimineaţa aceea am avut un vis: se făcea că indivizii ăia porniseră compresorul şi îi cuplaseră furtunul la oberlihtul nostru. Şi aspirau cu el aerul din odaie. Locuiam pe vremea aceea într-o garsonieră, mama şi Maşa dormeau lângă fereastră, eu dormeam pe un pat pliant, lângă servantă. Şi se făcea că mă trezesc şi văd cum mama şi micuţa Maşa aproape că se asfixiaseră. Şi că zac ca moarte sub oberlihtul acela. Şi că eu sar din pat şi mă târăsc spre ele cu chiu cu vai, pentru că şi eu abia mai respiram, şi încep să le scutur. Şi le văd murind sub ochii mei. Şi e înfricoşător că nu le pot ajuta în nici un fel, şi nenorocitul acela de compresor aspiră aerul şi bubuie: dum, dum, dum! Şi eu înşfac un scaun şi îl izbesc de fereastră. Dar geamul nu se sparge. Bat din răsputeri cu pumnii în geam, dar nu pot să-l sparg. Şi, brusc, înţeleg: s-a sfârşit! Au murit amândouă! Şi nu vor putea fi niciodată readuse la viaţă. Şi m-am pus pe un plâns, dar ce plâns! În hohote. Atât de amarnic, atât de îndelung, că pe soră-mea a apucat-o şi groaza, ulterior

mi-a povestit că mă chircisem tot. Asta s-a prelungit, s-a prelungit, apoi au început să mă lase puterile, apoi am obosit de tot, şi am început să mă simt atât de bine şi de liniştit, de parcă nimic nu mă mai putea atinge, mi se rupea de toate, mă simţeam super înlăuntrul meu. Şi — pac! S-a luminat o imagine: stau în picioare pe dracu' ştie ce insulă. Una mare, stâncoasă. E înconjurată de mare. Soare, cer albastru şi senin, aer curat. Şi eu stau acolo într-un fel de cerc imens format din oameni la nudul gol, şi ne ţinem toţi de mâini ca nişte copii. Şi suntem mulţi, foarte mulţi. Brusc, realizez cu precizie: suntem fix douăzeci şi trei de mii. Fix! Şi chestia asta pur şi simplu m-a băgat cumva în priză — hop! Şi inima parcă a început să-mi fie aspirată, dar aşa, la modul mişto. Îmi era aspirată de parcă aş fi avut instalată în ea o trompă, care mi-o aspira şuierând. Şi deodată am simţit inimile tuturor acestor oameni. Era un sentiment ciudat, dar era extra, simţeam că noi, toţi cei de acolo, suntem singurii existenţi pe pământ. Şi am început, cumva, să discutăm între noi cu inimile. Dar nu era o discuţie ca cele obişnuite, când spui ceva şi ţi se răspunde, nu genul: „Cine eşti?" — „Eu sunt Anton.“ — „Eu sunt Volodea, salut." Nu, nu genul ăsta. Era un fel de comunicare fără cuvinte, dar foarte vie. Şi apoi toate inimile noastre au început să vibreze — unu, doi, trei... Era super! Şi când am ajuns la douăzeci şi trei, aici... pur şi simplu nu găsesc cuvinte! Totul în jur a început brusc să se dizolve, să dispară, dar parcă pe vecie, şi noi la fel — pac, şi ne-am dizolvat aşa, într-o aşa suavă lumină

Maks Alioşin , 20 de ani, anarhist

Când am primit sistemul „LËD“, am hotărât pe loc să-l experimentez în comunitatea noastră. Asta-i într-o casă nasoală, evacuată. Vor s-o repare şi după aia or să se mute aici nişte burjui. N-avem acolo de nici unele, nici măcar electricitate. Dar problema asta am rezolvat-o, sugem noaptea curent de la chioşcul de-alături. Ei, şi mi-am vârât capul în casca aia, m-am legat la fire. La început — bezna dracului, şi ciocănelul ăla de gheaţă mă caftea în capul pieptului. După aia mi-au venit în cap nişte tâmpenii: amintiri de-acum o mie de ani. Că sunt încă la Elektrostal, sunt un ţângău şi dau fuga de

dimineaţă în curtea noastră, acolo-i o iarnă a dracului, nămeţi, o grămadă de copii pe care-i plimbă mămicile. Dar mama mea e portăreasă. Şi sparge gheaţă cu o rangă lângă scara trei: pang! pang! pang! Altfel, sunetul e mişto. Şi eu mă preumblu ca un cosmonaut: bunica m-a înfofolit într-un morman de ţoale, sunt înfăşurat ca un cotor de varză. Şi-n picioare port pâslari şi galoşi, sub ei scrâşneşte zăpada ca zahărul. Şi-n mână am o lopăţică, mă duc la un nămete şi încep că cioplesc din el, cu lopăţică, o navă cosmică — sap şi tot sap, mama sparge şi tot sparge. Şi deodată simt să-mi vine teribil să fac pipi: nu făcusem înainte să ies în curte, că nu mai aveam răbdare să merg mai repede la joacă. Şi n-am chef să mă duc în casă să fac pipi — să urc până la etajul trei, după aia bunica să mă despacheteze, să mă ducă la closet, durează prea mult. Şi eu sap şi tot sap, şi mama sparge şi tot sparge. Şi încep să-mi dau drumul în pâslari, dar nu chiar de tot, îmi dau drumul câte-un picuţ. Ce cald se făcuse-n pâslari. Şi, dintr-o dată, mi s-a făcut ca dracu'. Sap o punte şi încep să scâncesc de furie. Şi mama sparge şi-mi zâmbeşte. Şi deodată mă pun pe plâns. Dar aşa al dracului, că nu mai văd nimic în faţa ochilor, mă tăvălesc în troian şi plâng. Mama crede că mă joc. Şi tot sparge blestemata ei de gheaţă, şi eu urlu de mai să leşin. Şi-apoi mă simt aşa sleit de puteri, că rămân lat în troianul ăla ca-ntr-un sicriu. Nici degetele nu mi le pot mişca. Şi, deodată, să vezi tâmpenie! Sunt pe o insulă. O insulă în mare. Şi sunt prins într-un cerc format din douăzeci şi trei de mii de oameni care tac şi se ţin de mâini. Eu ţin cu stânga de mână o fătucă, şi cu dreapta un boşorog. Bulangeală beton, să mor eu! Şi după asta — pac! Simt în inimă un fel de impuls, ca un imbold — unul, doi, al treilea... al douăzeci şi treilea! Şi — poing — suntem toţi în Nirvana, plutim, ai dracului, şi lumina

Vladimir Koh, 38 de ani, om de afaceri

În opinia mea, totul este foarte îndoielnic. Am simţit doar:

1. un sentiment de compasiune, mâhnire, tristeţe (atunci când, nu se ştie de ce, mi-am amintit cum, împreună cu alţi trei colegi de şcoală, am omorât cu piatra o pisică).

2. slăbiciune, o oboseală de moarte (când am încetat să

plâng).

3. euforie (când m-am trezit într-un cerc imens, format din oameni asemeni mie, mi-a tresăltat inima şi am început să dispar, şi totul în jur la fel, devenind lumină

Oksana Tereşcenko, 27 de ani, manager

Îmi doream nespus să încerc sistemul „LËD“. Şi nu neapărat pentru că am auzit multe despre el. Încă de multă vreme, cred că de-acum trei ani, când japonezii au găsit Meteoritul tungus — mai exact, ceea ce mai rămăsese din el —, iar oamenii de ştiinţă ruşi şi suedezi au descoperit „efectul Gheţii tunguse“, am fost foarte interesată de acest fenomen. Această descoperire anunţa o revoluţie în sfera senzorială. Şi, în general, m-a pasionat întreaga istorie a meteoritului tungus, faptul că e vorba de un imens bloc de gheaţă având o reţea cristalină aparte, care nu există în natura terestră. O gheaţă căzută din cer, un bloc de gheaţă pe care nimeni nu l-a putut găsi nicicum, dar pe care, totuşi, se pare că cineva l-a găsit şi l-a scormonit în taină. Unde au dus gheaţa asta? Ce s-a întâmplat cu ea? Cine au fost oamenii aceia? Asta a rămas o enigmă. Şi totuşi, acum, când oamenii de ştiinţă au sintetizat această gheaţă neobişnuită, fenomenul a devenit şi mai interesant. Şi când, la firma noastră, am fost anunţată că mă număr printre cele două sute treizeci de persoane care vor experimenta primele sistemul, mi-am ieşit pur şi simplu din minţi de bucurie! A fost o mare surpriză pentru mine. M-a inclus pe lista celor două sute treizeci directorul nostru comercial, fără ca măcar să-mi ceară consimţământul. Mă văzuse însă navigând pe Internet şi urmărind site-ul „FT“. Şi când soarta a vrut să mă aflu printre cei dintâi care vor experimenta instalaţia, el mi-a spus că trebuie să o fac aici, la firma noastră, sub ochii angajaţilor. Şi toţi l-au susţinut! N-am avut încotro, ieri am venit la birou, ca de obicei, la ora 9:30, aducând cutia cu mine. Toţi mă aşteptau deja. Au împins toate coletele din sala noastră de ambalaje lângă pereţi, au pus în mijloc fotoliul de piele directorial. Două angajate m-au ajutat să-mi pun vesta, au montat în ciocănel o bucăţică de gheaţă, au conectat totul la reţea, eu am ataşat casca, mi-am pus-o, am pipăit cu degetul

butonul de pornire de pe cablu şi l-am apăsat. Şi, imediat, ciocănelul a început să mă lovească în piept cu gheaţa. În cască era întuneric. Era caraghios şi mă cam gâdila: tuc, tuc, tuc, tuc, parcă era o păsăruie care mă ciugulea fix în mijlocul sternului! Şi era caraghios pentru că mă priveam din afară: ia uite la managerul firmei — şade în costum de baie şi cu cască pe cap, o ciocăneşte ceva în piept, stau toţi şi aşteaptă să vadă ce-o să fie! Dar nu se întâmpla nimic — în cască era beznă. Am început să mă agit. Problema este că în general mie nu-mi place întunericul. Când dorm singură, întotdeauna las lumina aprinsă. Asta mi se trage din copilărie, cred că de pe când aveam vreo zece ani. Problema e că lui tata îi plăcea băutura, şi când venea beat acasă, se purta urât cu mama. Trăiam într-un orăşel militar, într-un apartament de două camere. În camera mai mică dormeau ei, iar în cea mare, eu. Am auzit în câteva rânduri cum tata o siluia noaptea pe mama, adică ea nu voia, dar el, beat, o poseda cu sila. Şi ea plângea. O dată n-am mai putut rezista, m-am sculat şi am aprins lumina în camera mea. Şi tata s-a potolit pe dată. Nici măcar nu m-a ocărât. Apoi am început pur şi simplu să fac asta mai des. Şi a început să-mi fie frică să dorm pe întuneric. Şi când, în întunericul din cască, m-am gândit la asta, mi-a venit din senin în minte, foarte clar, o întâmplare din copilărie. Era vară, mama mă culcase, asta se întâmpla în timpul zilei, şi ea s-a dus la magazin. M-am trezit şi am văzut că nu e nimeni acasă. Doar frigiderul tocănea. Era un frigider mare şi burduhănos, funcţiona zgomotos, tot timpul tocănea şi se legăna: tâc, tâc, tâc. M-am îmbrăcat, m-am dus la uşă, dar uşa era încuiată. M-am dus la fereastră şi am văzut-o în curte pe mama. Stătea de vorbă cu o vecină. Vorbeau despre ceva vesel, râdeau amândouă. Eu am început să bat în geam şi să strig: „Mama, mama!“ Dar nu mă auzea. Şi frigiderul tocănea şi tocănea întruna. Şi eu urlam şi mă uitam la mama. Cel mai cumplit era că ea nu mă auzea. Şi această amintire vie a trezit în mine o tristeţe atât de adâncă, încât am izbucnit în plâns. Apoi am început pur şi simplu să bocesc cât mă ţinea gura, ca o fetiţă mică. Dar în hohotele astea de plâns era ceva foarte plăcut, foarte drag, un plâns după ceva ce nu mai poţi niciodată întoarce. De aceea nu mă jenam deloc, ba din contră, plângeam cât puteam mai sincer. Asta a durat mult, inima mea se stingea lent, cu dulceaţă, lacrimile-mi şiroiau şi erau

aspirate undeva, într-un mod foarte plăcut. Era o stare de necuprinsă tristeţe, dar atât de plăcută. De un singur lucru mă temeam: ca nu cumva vreunul dintre angajaţi să se sperie şi să-mi scoată casca. Dar toţi s-au dovedit oameni de înţeles! Ce mai, am plâns pe săturate, ciocănelul cu gheaţă m-a lovit fără încetare în piept. Şi a coborât asupra mea o linişte uluitoare, o minune de-a dreptul, sufletul părea că-mi pluteşte deasupra pământului, iar eu vedeam totul şi înţelegeam că oamenii n-au unde se grăbi. Şi sentimentul acesta era atât de minunat, încât am încremenit, de teamă să nu stric ceva şi pentru ca asta să nu se sfârşească. Şi acalmia aceea plutea, plutea întruna, şi-n inimă parcă mi-ar fi înflorit nişte flori. Şi, brusc, totul s-a luminat năvalnic: a apărut o imagine pe ecranul din interiorul căştii. Un ocean, o bucată de uscat în acest nemărginit ocean albastru, şi pe uscatul acesta ne aflam noi — douăzeci şi trei de mii de oameni minunaţi! Ne ţineam cu toţii de mâini alcătuind un cerc uriaş, de câţiva kilometri. Ne simţeam bine şi confortabil stând astfel. Aşteptam o anume clipă hotărâtoare, ceva important, eu pur şi simplu mă transformasem din cap până-n picioare în aşteptarea acestui ceva, de parcă Dumnezeu trebuia să se scoboare din cer la noi. Şi, deodată, inimile noastre parcă s-ar fi trezit simultan. Era zguduitor! De parcă o uriaşă orgă ar fi început să cânte în noi. Şi inimile noastre ar fi prins să cânte pe note, urcând tot mai sus, tot mai sus. Acest cânt la unison al inimilor era cu nimic asemenea. Trupul îmi paralizase pur şi simplu în întregime şi totul îmi zburase din cap. Iar notele urcau, urcau tot mai sus, ca o gamă cromatică — mai sus, mai sus, mai sus! Şi când au ajuns la punctul culminant, s-a petrecut adevărata minune. Am început să ne pierdem trupurile. Se scurgeau, dispăreau pur şi simplu undeva. Şi totul în jur la fel — şi malul, şi valurile, şi cerul, şi aerul marin proaspăt — totul parcă se disipa, ca un nor. Dar în asta nu era nimic înfricoşător, din contră, întreg sufletul meu se bucura de această dispariţie. Era o clipă de neuitat. Mă topeam, mă topeam ca un cubuleţ de zahăr. Dar nu în apă. Acolo era lumina

Mihail Zemleanoi, 31 de ani, ziarist

Se poate afirma cu îndrăzneală că astăzi trăim în epoca sistemului „LËD“. Ieri încă trăiam în epoca cinematografului. Momentul în care m-am prins în cerc şi am început brusc să dispar, şi a strălucit lumina

Anastasia Smirnova, 53 de ani, profesor specialist în chimie organică

Ca şi multor altor oameni de ştiinţă, şi mie Fenomenul Gheţii Tunguse (FGT) mi-a trezit imediat interesul. Reţeaua cristalină principial nouă a blocului cosmic de gheaţă căzut în urmă cu o sută de ani în Siberia ne-a stârnit imaginaţia, întreaga noastră secţie a confecţionat din carton acest poliedru complicat, l-a vopsit în culoarea gheţii şi l-a agăţat de lustră. Atârna deasupra capetelor noastre, se învârtea, îşi licărea faţetele, promiţând o revoluţie în ştiinţă. Şi aceasta s-a produs. Descoperirea lui Samsonov, Endkwist şi Kameyama nu se reduce doar la un premiu Nobel şi la recunoaşterea ei internaţională. Descoperirea vibraţiilor SEK reprezintă o punte spre viitorul noilor biotehnologii. Sistemul „LËD“ este doar primul semnal. Este doar un balon de încercare lansat de geniul uman. Nu m-am mirat regăsindu-mă printre cei două sute treizeci de norocoşi. După ce am primit sistemul, întreaga secţie l-a experimentat zilnic. Dar eu am fost prima. Pot spune cu toată sinceritatea: este zguduitor! La început au fost lacrimi şi amintiri extrem de vii din copilărie, apoi pustiirea, acalmia şi — zborul! Şi ce zbor! Ceva în genul unui orgasm colectiv, am simţit că lumina

Nikolai Barîbin, cleric

Adevăr grăiesc, lumea noastră lunecă în botul diavolului. Aşa-numitul sistem „LËD“ este încă o invenţie satanică, ea grăbeşte prăbuşirea civilizaţiei urbane contemporane. Când am primit acest „cal troian” de la firma „LËD“, am vrut la început să-l refuz, pentru că inima mea pravoslavnică îmi şoptea: „Acest «LËD» este trimis de Necuratul”. Dar, ca duhovnic, trebuie să-mi cunosc la faţă duşmanul. Şi am probat cinstit

sistemul pe propria piele. La început, am simţit o spaimă mare, care a trecut în mâhnire. Dar de ce eram eu mâhnit? Ma şi sfiesc s-o spun — îmi părea rău după o bicicletă stricată. S-a întâmplat asta când aveam zece ani. Întâmplarea îmi ieşise cu totul din minte, dar sistemul „LËD“ mi-a reamintit-o dureros. Apoi s-a pornit un adevărat desfrâu: m-am văzut pe mine, despuiat la piele, prins într-o horă uriaşă de „aleşi“, care stăteau deasupra lumii şi aşteptau o minune. Dar nu mila Domnului o aşteptau, nu căinţa, nu iertarea păcatelor, şi nu să vie împărăţia Domnului. Aşteptau cu nesaţ să se preschimbe pur şi simplu în şuvoaie de lumină

Kazbek Acekoev, 82 de ani, pensionar

Când exista Puterea sovietică şi republica noastră făcea parte din URSS, în centrul nostru de raion exista un cinematograf. Am lucrat acolo aproape treizeci şi patru de ani ca proiecţionist. Rulam filme pentru popor. Personal, respectam foarte mult cinematograful. Teatrul nu-l înţelegeam defel şi nici acum nu-i înţeleg rostul. Dar cinematograful îl respectam mult. Filmele mele favorite erau: nici nu mai ţin minte câte! Şi actorii mei de comedie preferaţi erau Charlie Chaplin, mister Pitkin, Louis de Funes, Femandel, Iuri Nikulin. Gheorghi Viţin. Jenea Morgunov, Djigarhanian, Etuş şi Arkadi Raikin. Ăştia toţi erau grăunţele noastre de aur. Dar când a murit URSS-ul, republica a obţinut independenţa şi cu filmele treburile au început să meargă prost. Filme noi aproape că n-au mai fost. Apoi a început războiul. Cui să-i mai ardă de filme? Eu, nevasta şi băieţii noştri ne-am dus în munţi, la nişte neamuri. Am stat acolo şase ani şi opt luni. Dar şi-aşa băiatul meu Rizvan a murit. Şi nepotul meu Şamil a dispărut. Când ne-am întors în centrul de raion, totul era distrus acolo. Şi-n cinematograf era instalat un spital. Dar viaţa s-a aşezat pe făgaşul ei. A reapărut electricitatea. A început să se pună ordine. Şi nepotu-meu Bislan mi-a spus odată că am câştigat prin ziar un premiu. El răspunsese pentru toţi la un chestionar şi trimisese răspunsul la redacţie. Şi peste jumătate de an a venit răspunsul: Kazbek Acekoev. Şi; prin firma, ne-au adus premiul direct acasă. Ne-am uitat toţi la el. Zic: şi la ce

foloseşte? Şi Bislan: e o nouă minune a tehnicii. În primul rând, zice, îţi rulează filmul direct în ochi. În al doilea rând, face asta într-un mod foarte plăcut. Păi, zic, atunci probează-l tu. Dar Bislan: bunicule, matale ai câştigat, matale trebuie să-l şi probezi primul. I-am zis: eu nu văd bine, sunt presbit. El a citit instrucţiunile şi zice: cu presbiţia nu-i problemă. Totul o să fie bine. Zic: nu, eu mi-s prea bătrân pentru experimente dintr-astea. Băieţii mei au început să mă înduplece. Eu tot mă împotriveam. Tocmai atunci a venit vecinul nostru, Umăr, el mi-a spus: Kazbek, toată viaţa ai rulat filme pentru noi, uită-te şi tu la unul pus de alţii. Ei, şi atunci m-am învoit. M-au aşezat pe un scaun, mi-au scos cămaşa, mi-au pus pe piept o te miri ce hăinuţă, au montat nişte gheaţă în ea, cam aşa cum bagi cartuşul în puşcă. Şi mi-au pus casca pe cap. Şi au legat totul la curent. Şi gheaţa asta a început să mă împuşte-n piept. Da-n cască nu se-arăta nimic. Am zis: Bislan, nu rulează nimic aici. Şi el: ai răbdare, bunicule. Ce era să fac, am stat şi-am tăcut. Gheaţa mă-mpuşca întruna. Şi eu stăteam. Cum tot n-aveam ce face, am început să mă gândesc la filme, să-mi aduc aminte. Cum le proiectam, ce filme erau, tot felul de scene din ele. Apoi, cine ştie de ce, mi-am adus aminte de Marele Război pentru Apărarea Patriei. Eram recruţi, am păţit-o mai întâi lângă Harkov, apoi lângă Veazma. Era în septembrie 1941. Nemţii ne nimiciseră cu totul două divizii de infanterie şi noi am început să ne retragem. Din regimentul nostru mai rămăsesem ca la vreo două sute de oameni. Cum s-a luminat de ziuă, am început să ieşim din încercuire, încercând să traversăm o mlaştină. Am nimerit sub rafalele lor de mitralieră. Nemţii ne aşteptau. Sub ochii mei, toţi care treceau erau ucişi. Îi secerau pur şi simplu. Şi mie un glonte mi-a despicat patul armei. Şi am căzut în mlaştină. Cei care mai erau în viaţă căzuseră şi ei în mocirla aceea. Şi zăceau acolo. Şi nemţii se uitau să vadă care mai mişcă. Şi îi curăţau pe loc. Aveau trei cuiburi de mitralieră. Trăgeau rafale scurte şi foarte precise — numai câte cinci gloanţe: ţac! ţac! ţac! ţac! ţac! Nu mai mult. Aşteptau o bucată de vreme, şi iar — ţac! ţac! ţac! ţac! ţac! Câţiva dintre-ai noştri au încercat să lunece uşurel prin smârc, dar nemţii i-au lichidat pe loc. Pentru că vedeau totul cu binoclurile. Toţi au pierit în jurul meu. Doi erau răniţi, plângeau. Am înţeles că trebuie s-o fac pe mortul şi să zac aşa

acolo până se lasă noaptea. Şi abia după aceea să mă târăsc afară. Dar era dimineaţă de tot, abia ora şase. Mi-am închis ochii. Zăceam. Şi nemţii trăgeau în tot ce mişca. I-au omorât pe toţi. Eu zăceam şi nici nu mai respiram. Aveam jumătate din faţă cufundată în zămârca aia cleioasă, dar jumătatea stângă-mi era afară. Şi-n felul ăsta, cu vai şi-amar, trăgeam câte-un pic de aer pe nas şi-l slobozeam uşurel pe gură în mlaştină. Nemţii amuţiseră. Dar după aia, iar — ţac! ţac! ţac! ţac! ţac! Eu stăteam la fel. Apoi a început să dogorască soarele. Undeva se ducea o luptă. Iar or s-o pornească unii spre mlaştină, şi-aici iar or să-i secere cu mitralierele. Şi, nu ştiu cum, dar m-a apucat o groază nemaivăzută. N-aveam nici nouăsprezece ani. Stăteam în smârcul acela şi numai morţi în jurul meu. Şi, deodată, din mocirlă mi s-a căţărat pe mână o broscuţă. Era chiar lângă faţa mea. Şi am văzut că are o lăbuţă smulsă. Bag seama, i-o smulsese un glonte. Stătea pe pumnul meu, respira şi se uita la mine. Şi eu mă uitam la ea. Şi-aşa o milă mi s-a făcut de mine şi de broscuţă, că m-au podidit lacrimile. Şi-am început să plâng. Dar aşa cum nu plânsesem vreodată. Şi tot mai abitir. Şi tot mai amarnic. Şi, deodată — hop! Stau undeva, dezbrăcat din cap până-n picioare, sunt ţinut de mâini, şi mi-e aşa de bine, şi mă simt slobod, şi noi toţi cântăm, şi-apoi începe cumva totul să se scurgă, şi parcă ar fi totul, şi nimic, şi numai lumina

Viktor Evseev, 44 de ani, măcelar

Auzisem eu că s-a fabricat o gheaţă artificială care, dacă te bate în piept, trezeşte diverşi centri cardiaci. Şi, ca să vezi, am primit gratuit complexul ăsta, pentru că firma îşi face campanie de promovare. L-am încercat. E interesant aşa, în general. Deşi totul durează destul de mult. Şi finalul e o chestie aiurită, stăm toţi înşiraţi în cerc şi deodată — buf! dispărem în lumină

Lia Mamonova, 22 de ani, vânzătoare

Este ceva, în general... nici nu ştiu să spun cum este. La început, totul e negru-smoală, o linişte de mormânt, numai percutorul acela te loveşte-n piept ca un ciocan de abataj. Şi

deodată-ţi cuprinde sufletul aşa o amărăciune, ceva te aspiră cu atâta tristeţe. Şi, ca din senin, îţi vin în cap tot felul de gânduri triste, adică — totu-i la pământ, oamenii sunt de rahat, viaţa e grea, tot chestii de-astea. Şi după asta am văzut o maternitate, şi-acolo aveau un salon plin cu copii părăsiţi de mamele lor. Se făcea că intru şi stau acolo. Ei dorm toţi. Şi-aşa o milă m-a cuprins, că m-am pornit pur şi simplu să plâng cât mă ţinea gura. Plângeam de mă scuturam toată, nu mă puteam opri. Vedeam picioruşele şi mânuţele lor mititele şi boceam. Până-ntr-acolo m-a scuturat plânsul, că am căzut pe duşumea şi n-am mai ştiut de mine — gata! Eram sleită de puteri. Am leşinat de vlăguită ce eram, sau poate pur şi simplu am adormit. Când m-am dezmeticit, am văzut o insulă mare, nelocuită, şi pe ea stăteam noi, şi noi eram douăzeci şi trei de mii. Toţi în pielea goală. Dar nu ne regulam, doar stăteam în picioare şi aşteptam. Şi, deodată, Dumnezeu a coborât din cer şi ne-a luat. Această lumină

Anatoli OMO, 27 de ani, WEB-designer

E o chestie meseriaşă, pe bune. Inedită. Ca principiu vorbind. Nu-i nici un fel de sistem terapeutic, e un tipic simulator de ultimă generaţie. Pe care firma „LËD“ ni-l aruncă pe piaţă cu o forţă teribilă. E de comă chestia cu imaginea care dispare. Quest-ul e de milioane. Efectul de prezenţă este perfect. Plus „gheaţa" ca atare, despre supercalităţile căreia atâta ne-a frecat mass-media la cap. Gheaţa asta face 50 la sută din tot pontul. Ţi-o plasează în aşa fel, că ai mai tot vrea-o. Şi — bang! Dar înţelegi cu toată luciditatea: este momentul formării unui imens continent nou. Până acum doar am plutit, ne-am jucat cu iubitele noastre jucărele: „QUAKE”, „MYTH”, „SUB-COMMAND”, „ALIENS VERSUS PREDATOR”. Am coborât la mal şi am păşit desculţi pe o autentică „LËD“. Ouch! Îmi vine să spun: pe toţi dracii, am ajuns, s-a terminat zborul! Stăm într-un cerc frăţesc şi trecem în lumină

Ana Şenghelaia, 33 de ani, poetă

Este divin în toate sensurile! Ne pregăteşte de moarte, de trecerea în alte lumi. De mult nu am încercat un asemenea extaz, de mult n-am mai uitat aşa de mine însămi, nu m-am deconectat atât de deplin de toată cenuşia noastră realitate mizeră. Viaţa noastră pământeană este o pregătire pentru moarte, pentru transfigurare, pentru marile călătorii… Aidoma unor păpuşi, noi suntem nevoiţi să somnolăm în învelişul nostru pământean, până când Forţele Supreme ne vor trezi din mormânt şi ne vor crucifica. Cum a spus Lao Tze: „Cel care nu poate îndrăgi moartea, nu îndrăgeşte nici viaţa”. Acest aparat-minune ne învaţă să îndrăgim moartea. Şi asta ne tămăduieşte efectiv. Pentru că oamenii cu adevărat sănătoşi sunt cei care nu se tem de moarte, care o aşteaptă ca pe o izbăvire, care sunt însetaţi de redeşteptare şi de începutul unei noi geneze, în alte lumi. Într-o clipă, noi toţi am început să radiem de lumină.

Partea a patra

Raza de soare a lunecat pe umărul gol al băieţelului.

Ceasul din material plastic, cu un lup râzând desenat pe el, ticăia sonor pe noptieră. Un curent de aer dinspre oberlihtul întredeschis vălurea perdeaua semitransparentă. În curte, un câine lătra în dorul lelii.

Băieţelul dormea cu gura deschisă. De sub marginea păturii se iţea capul verde al unui dinozaur de pluş.

Raza a lunecat pe obrazul dolofan al băieţelului. I-a luminat vârful nasului.

Buzele au tresărit, rădăcina nasului s-a încreţit. A strănutat şi şi-a deschis ochii. I-a închis la loc. A căscat, s-a întins, mişcând pătura cu picioarele. Dinozaurul a căzut pe covor. Băieţelul s-a aşezat. S-a frecat pe capul ciufulit. A strigat:

— Mam!

Nu a răspuns nimeni.

S-a uitat în jos. Dinozaurul zăcea cu burta-n sus, între un papuc şi pistolul cu apă. Băieţelul a lăsat să-i atârne picioarele din pat. A căscat din nou. S-a ridicat şi a şlepăit cu picioarele goale până la bucătărie.

Acolo nu era nimeni. Pe masă era o piersică, şi sub ea — un bileţel. Ridicându-se pe vârfuri, băieţelul a tras bileţelul de sub piersică. Piersica s-a rostogolit pe masă. A căzut pe pardoseală. S-a rostogolit pe pardoseală.

Mişcându-şi buzele şi degetele mari de la picioare, băieţelul a silabisit: - Vin i-me-diat.

A pus bileţelul pe masă. S-a aşezat pe vine, a privit în jur. Piersica era sub bufet.

Băieţelul a pufnit. S-a ridicat. A şlepăit până-n baie. Şi-a tras jos chiloţii. A făcut pipi îndelung, fremătând din buze. Şi-a ridicat chiloţii, s-a apropiat de chiuvetă. A împins o lădiţă de lemn. S-a urcat pe lădiţă. A luat periuţa de dinţi, a pus pastă pe ea. A dat drumul la apă. A luat apă în gură, şi-a clătit-o. S-a uitat la periuţă. A pus-o sub jetul de apă. Apa a început să spele pasta de pe periuţă.

— Cuţ şi mâţ... - a mormăit băieţelul şi a scuturat periuţa.

Pasta a căzut în orificiul de scurgere. Băieţelul a stropit-o cu apă:

— Cuţşimâţ, cuţşimâţ, cuţşimâţ! V-aţi înecat, şi gata!

A spălat periuţa, a pus-o în pahar. A sărit de pe lădiţă. A dat fuga la bucătărie. S-a uitat sub bufet, l-a arătat pumnul piersicii:

— Cuţşimâţ!

A deschis frigiderul. A luat o brânzoaică trasă-n ciocolată. A desfăcut ambalajul. A gustat. A trecut, mestecând, în camera mamei. A luat telecomanda televizorului. S-a aşezat pe jos, a deschis televizorul. Mâncând plăcinta, a schimbat canalele. Şi-a lins degetele, şi le-a şters de tricou.

— Uite. - Băieţelul s-a târât spre raftul cu casete video, a scos una. - Dinozauri. Drepţi!

A început să împingă caseta în video, dar a observat deodată un obiect nou. Într-un colţ era o cutie albastră de carton cu o inscripţie mare, albă: „LËD“. Cutia era desfăcută. Băiatul s-a apropiat. În ea erau aşezate obiecte albastre. Băieţelul l-a luat pe cel de deasupra. Era o cască. A învârtit-o, apoi şi-a pus-o pe cap. În cască era întuneric.

Du-du-du-du! - Băieţelul a tras o rafală cu două degete.

Apoi şi-a scos casca, a pus-o pe un scaun. A scos din cutie vesta. A învârtit-o, a aruncat-o pe podea.

— Ne-e…

A scos din cutie o lădiţă albastră. Un cablu ieşea din lădiţă şi era întins până la priză. Pe capacul lădiţei ardea un beculeţ albastru. Băieţelul a pus lădiţa pe podea. A atins mânerul. A pufnit.

A apăsat pe încuietoare.

Lădiţa s-a deschis. Înăuntru, în alveolele de plastic de un albastru delicat, se afla un singur fragment de gheaţă. Douăzeci şi două de alveole erau goale.

— Frigider…

Băieţelul a luat fragmentul:

— E rece.

Gheaţa era ambalată în celofan brumat de chiciură. Băiatul a râcâit căpăcelul albăstrui. L-a dezlipit. Căpăcelul a rupt ambalajul de celofan. El a împins gheaţa din celofan în palma sa. A privit-o. A lins-o o dată, tocă o dată:

— Nu-i îngheţată.

A început să sune telefonul. Băieţelul s-a apropiat de el, a ridicat receptorul.

— Alo. Da’ nu-i acasă. Nu ştiu.

A pus la loc receptorul. A ciocănit în el cu gheaţa:

— Gheaţa a-ngheţat. Şi a venit să se-ncălzească.

A ciocănit cu gheaţa în sticla bufetului:

— Sunt eu, gheaţa!

Sugând din gheaţă, s-a dus în camera lui. Acolo, într-un colţ, pe un raft din lemn pentru CD-uri erau aşezate mici figurine din plastic — Superman, X-man, Transformer. Băieţelul a aşezat gheaţa între ele.

— Hei, voinicilor, eu, gheaţa, am venit la voi!

L-a luat pe Transformer, care strângea în mână o spadă-laser. A atins gheaţa cu vârfuşorul spadei:

— Gheaţă, gheaţă, cine eşti tu?

A răspuns cu vocea gheţii:

— Eu sunt rece!

A întrebat cu vocea lui X-man:

— Ce vrei, gheaţă rece?

A răspuns cu vocea gheţii:

— Să mă încălziţi!

În spatele ferestrei lătrau câinii.

Băieţelul s-a uitat pe fereastră. S-a bosumflat ameninţător:

— Aşa! Iar!

A dat fuga pe balcon. Acolo era cald şi soare. Jos, trei câini vagabonzi lătrau la un doberman care se plimba cu stăpânul lui ochelarist. Dobermanul nici nu-i băga în seamă.

— Cuţşimâţ! - Băieţelul a ameninţat câinii cu pumnul. S-a întors în camera lui. Gheaţa zăcea sub laserul lui

Transformer.

— Pleacă de-aici, gheaţă grasă! - a mârâit băieţelul şi a lovit gheaţa cu laserul.

Gheaţa a căzut pe podea. Băieţelul s-a aşezat lângă ea. A cheunat cu glăscior subţirel:

Aveţi milă de mine, mi-e frig!

A apucat gheaţa cu două degete şi s-a târât cu ea pe covor, miorlăind şi scâncind:

— Mi-e frig!

— Hai, gheaţă, te încălzesc eu.

A ajutat gheaţa să se caţăre pe spinarea dinozaurului. S-a

târât împreună cu dinozaurul până la pat. A ajutat dinozaurul să se caţăre în pat. A aşezat dinozaurul pe perna lui. Alături de el a aşezat gheaţa, l-a învelit cu pătura. A mormăit:

— Aici, gheaţo, o să-ţi fie cald.

Şi-a adus aminte de piersică. A dat fuga la bucătărie. Gheaţa stătea culcată lângă dinozaur, iţindu-se de sub pătură. Lumina soarelui strălucea pe suprafaţa ei umedă.

Cuprins